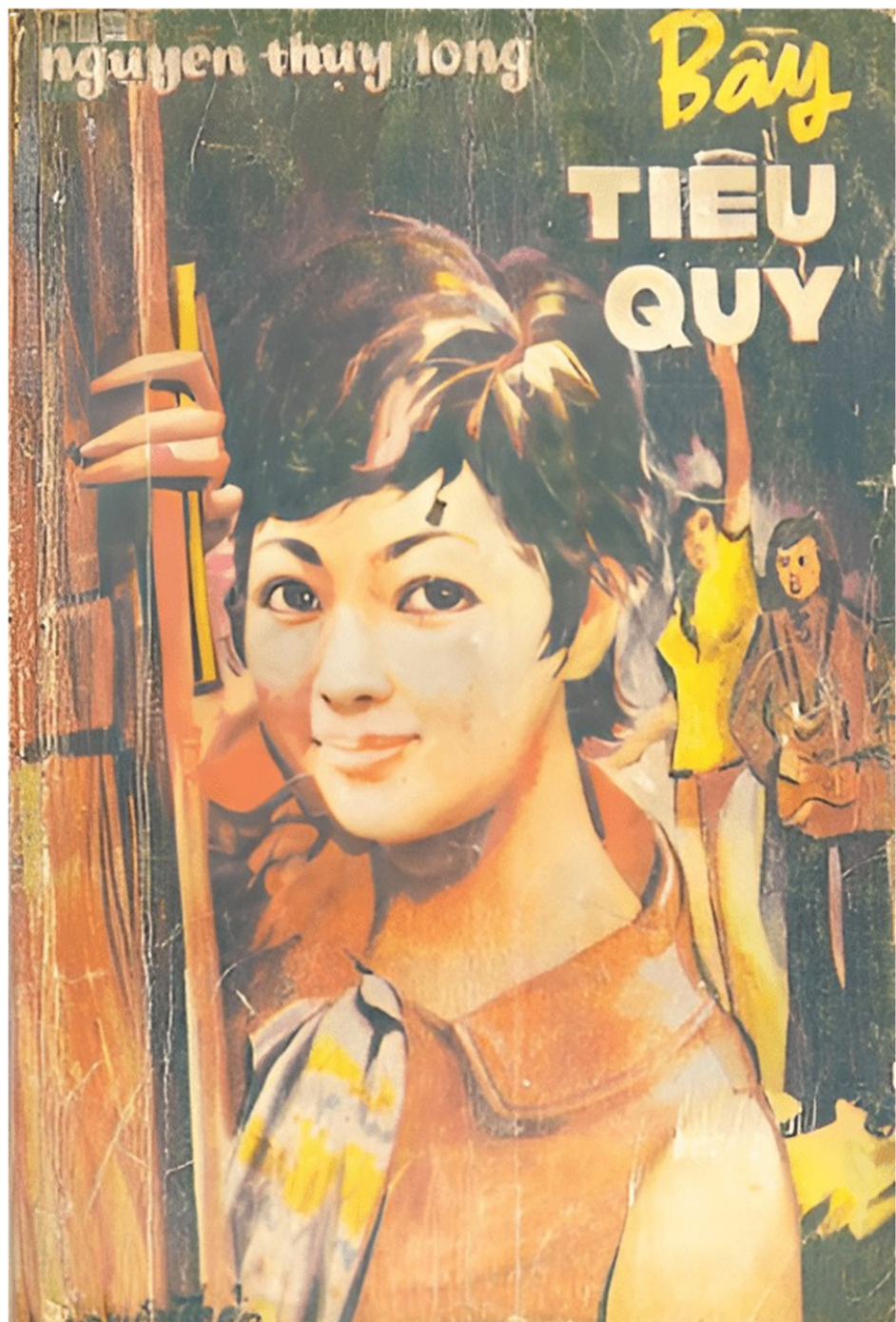

nguyen thuy long

Bây

TIEU
QUY

BẦY TIỂU QUỲ

Nguyễn Thụy Long

bầy tiểu quỷ

Nguyễn Thụy Long

Bìa: NXB Âu Cơ

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

bầy tiểu quỷ

NGUYỄN THỤY LONG

**Nhà xuất bản Âu Cơ
1971**

1.

Trời tối hẳn, ngõ hẻm sâu hun hút. Ở đây vắng bóng đèn điện, thỉnh thoảng một chiếc xe Honda chạy vun vút vào ngõ, ánh đèn pha chiếu loang loáng, có lẽ người nào đó cư ngụ trong xóm đi làm về muộn. Càng vào sâu, ngõ hẻm càng trở nên quanh co, gập ghềnh, cây cối um tùm. Người ta có thể nghe thấy tiếng ếch ương kêu từ phía ruộng nước từ cuối xóm vắng tới.

Thằng Được ngồi trên mỏm một chiếc mỏ đá cô, xung quanh hẳn bọn con nít hóng chuyện. Thằng Được là một thằng có lăm chuyện lạ nhất, mỗi tối đều kể cho bạn bè nghe, toàn là những chuyện hấp dẫn. Thằng Được tuy mới mười tám tuổi đầu, nhưng nó đã có một thời đi lính biệt kích Mỹ, đó là điều hấp dẫn nhất với bọn nhỏ, cũng theo thằng Được kê lại có nhiều lần nó thoát chết một cách kỳ lạ, trong khi những bạn đồng ngũ của nó chết như ngã rạ xung quanh. Khi kể đến điều đó đôi mắt nó sáng lên, một thằng bạn lỏi tì bèn mời cho nó một điếu thuốc lá Salem, thằng Được hít một hơi thuốc lá thật sâu, nó thở khói ra hai lỗ mũi, từ chỗ cao nhất trên mỏ đá nó nhìn xuống khúc đường quanh co dẫn sâu vào trong xóm:

– Tụi bay phải biết rằng nếu tao không chì thì tao chết rồi, tao còn một trái lựu đạn cuối cùng, tao rút chốt, đứng thẳng người, nhắm mắt ném tưới hột sen về phía ba thằng Việt Cộng đang xách AK chạy tới... Một tiếng nổ đến rầm, tao lăn đi một vòng, lửa nháng lên, tao còn kịp nhìn thấy xác ba thằng Việt Cộng tung lên, tao lịm đi cho tới sáng ngày hôm sau, khi tỉnh dậy tao thấy mình nằm vắt ngang người trên một thằng bạn đã chết tự hồi nào...

Những đôi mắt của bạn bè nó sáng lên trong bóng tối, thằng Được còn nhìn thấy cả những cái mồm há hốc, một thằng chặc chặc lưỡi:

– Dù mẹ, ngán quá hả mày?

Thằng Được nhún vai một cái:

– Đi lính biệt kính Mỹ có nguy hiểm thật, nhưng tiền nhiều, nhất là chì nữa, tụi bay phải hiểu rằng sau mỗi lần hành quân về, tụi lính biệt kích chúng tao là ông hoàng, ăn nhậu đã đời, em út lu bù, dù mẹ, tao còn nhớ hoài con nhỏ đó, thiệt là ngon lành đó tụi bay.

Một thằng lên tiếng hỏi:

– Con nhỏ nào vậy?

Thằng Được cười, nụ cười của nó đầy vẻ ngạo mạn!

– Một con nhỏ nữ sinh được không?

– Mèo của mày sao?

Thằng Được chia cánh tay phải ra, cánh tay nó có xăm chữ “hận đời”:

– Dù mẹ, chúng mày nhìn thấy chữ

gì trên cánh tay tao không, hai chữ “hận đời”.

Hắn trật liền một bên bả vai gây còm của hắn ra:

– Chúng mày thấy gì đây không, hình một trái tim có mũi tên xuyên qua rướm máu, lại có xâm thêm chữ “đau khổ vì tình” tao còn nhỏ tuổi thiệt đó, nhưng tao hận tình, hận đời từ ngày tao đi lính biệt kích Mỹ, tao không thèm yêu nữa, tao chỉ còn thú vui xác thịt, tụi bay biết không, trái tim tao đã cạn khô tình ái tao không còn “nói chuyện con tim” với ai nữa...

Bọn lỏi năm đứa lần đầu tiên được nghe những danh từ lạ hoắc, và còn nhiều danh từ bay bướm khác được thằng Được phổ biến với chúng. Thằng Được rít đỏ đầu điều thuốc, cái mỏ nó

chu lại làm hai bên má hóp sâu trên khuôn mặt dài và đen đúa, hăn xí trai, tóc tai bờm xờm, hăn là đứa trẻ đầu tiên đi xa khỏi xóm một thời gian khá lâu, hăn đi lính biệt kích Mỹ từ khi hăn mới mười sáu tuổi, và khi hăn trở lại xóm này, bọn lỏi không còn coi thường hăn như ngày xưa nữa, hăn sành sỏi đủ mọi chuyện, kể cả chuyện giết người lấy mật bán cho Ba Tàu, hăn có một lưỡi lê ngắn rỉ sét, nhưng hăn giữ thật kỹ, chuôi lưỡi lê khắc nhiều vết ngang, theo hăn cho bọn lỏi biết thì mỗi vết ngang đó là một mạng người, bọn lỏi đã đếm những vết ngang đó, cả thấy mười ba vết ngang, một thành tích đáng kể cho một thằng lỏi tí như thằng Được, nội điều đó làm cho bọn lỏi càng ngày càng nể sợ Được, khi nó trở về xóm này, nó như một thổi nam châm cuốn hút những thằng lỏi khác trong xóm, những đứa trẻ luôn luôn được thả lỏng vì bố mẹ

không có thì giờ coi sóc đến chúng.

Mỗi buổi tối sau bữa cơm chiều, bọn lỏi đi tìm thằng Được ở bàn bi đa ngoài đầu xóm, đưa thằng Được về mả đá, nhường cho nó chỗ ngồi cao nhất, bọn lỏi góp tiền mua cho thằng Được thuốc lá Salem, nó vừa hút thuốc vừa kể chuyện, những mẩu chuyện không đầu không đuôi nhưng đầy tính cách hấp dẫn, bọn choai choai thích nhất là chuyện gái, kể đến chuyện giết người, chắc chắn không ai nói cho chúng nghe ngoài thằng Được. Bây giờ thằng Được lại sắp sửa nói đến chuyện gái, một chuyện gái mới toanh thằng Được kể lần đầu, cứ cho là thằng Được phịa ra đi, nhưng cũng khoái, bọn lỏi không tin hoàn toàn những câu chuyện thằng Được kể cho chúng nghe là chuyện thật trăm phần trăm, chúng biết nhiều khi thằng Được cũng phịa, nhưng

ăn nhằm gì chuyện đó, miễn là hấp dẫn.

Thằng Được phành phành áo, nó rút con lưỡi lê mười ba khía ra đưa lên cổ, dùng lưỡi dao cạo ghét đóng ở cổ rồi lấy móng tay cạy ghét vo thành một viên búng đi xa, lưỡi con dao nhịp nhịp trên tay Được:

– Chúng mày hỏi tao trên đời tao quý nhất cái gì, chắc chắn tao sẽ trả lời rằng tao quý nhất cái lưỡi lê mười ba khía này, nói thiệt tao coi cái đếch gì cũng như c... hết, riêng có cái lưỡi lê này tao quý nó hơn vàng, chính nó, chúng mày biết không, chính nó đã đưa tao tới cái sự gọi là sung sướng tuyệt đỉnh, bạo lực mà, chúng mày biết bạo lực là gì không?

Thằng Được đâm dứt mũi dao vào không khí một phát, chửi thề một câu:

– Bạo lực là cái này.

Mũi dao đâm đến vào một cái ngang mặt một thằng ngồi trước mặt hắn. Thằng nhỏ rụt cổ lại, thè lưỡi:

– Thôi mày ơi, ghê thấy mẹ!

Thằng Được thu con lưỡi lê lại, đút đến xoạc một cái vào bao, giắt vào trong bụng, dáng điệu nó lúc này coi kên kên, thách thức, nó nhún vai một cái:

– Đời, dù mẹ thời buổi này là thời buổi của bạo lực mà, đâm chém, giết, thằng nào mạnh thằng đó ăn, nhưng mạnh chưa hơn lì, tao không mạnh, chúng mày thấy chớ, nhưng tao hơn đời ở chỗ lì, tao dám chắc rằng chưa thằng nào là hơn tao.

Để chứng minh lời nói của mình, thằng Được vạch ngực áo ra, nó chỉ vào

những vết sẹo, vết sẹo do vấp ngã, nhưng nó vẫn cứ phiêu một cách ngon lành:

– Một thằng Thủy Quân Lục Chiến đâm tao, nhưng tao tránh được, tao để cho nó một dao đi chầu ông bà luôn.

Một thằng nhỏ thảng thốt hỏi:

– Nó chết hả?

– Chớ sống với ai, chết tốt, khứa thứ tám ở chuôi dao này là mạng thằng cha thủy quân lục chiến đó, ngon hơn tao sao được, mấy thằng bạn nó chạy de luôn.

Con nít bây giờ thán phục thằng Được quá rồi, chúng cũng coi con dao của thằng Được bây giờ như bảo vật, chúng muốn tiếp tục nghe chuyện gái của thằng Được mà thằng Được mãi nói chuyện về con dao nên quên mất. Một

thằng nhắc nhở:

- Còn con nhỏ nữ sinh sao hả mày?
- À con nhỏ nữ sinh hả...

Thằng Được bây giờ trở nên bí mật, nó lại rút con lưỡi lê ra, gõ ngón tay vào đó:

- Cũng nhờ lưỡi dao này.
- Mày giết nó?
- Tầm bảy, ngon lành vậy giết sao được, tao dí nhẹ mũi dao vào lưng “nàng”, tao hạ lệnh...

Những đôi mắt con nít trở lên, có thằng nuốt nước bọt ực ực:

- Rồi sao?

Thằng Được toét miệng cười, cái hàm răng nham nhở:

– Khi đó tao là ông trời, tao muốn là trời muốn, tao biểu nó đi và nó đi, nó khóc, trời ơi là trời, nó khóc chúng mày biết không?

– Mày đâm nó?

– Đồ ngu...

– Mày nói bạo lực mà.

– Đồ ngu...

Thằng Được không biết phải diễn tả ra làm sao cho thằng bạn lỏi tì nó biết, những thằng bạn nó đều là con nít cả, dù chúng có “trời” đất đến mấy thì vẫn là con nít, thằng Được lúng túng:

– Mình dùng bạo lực để hăm dọa nó, nó mới... chịu chớ.

Bọn con nít chột hiểu, à lên một tiếng, chúng hí lên:

– Tiếp tục, tiếp tục, hay lắm, rồi sao nữa?

Thằng Được nheo mắt:

– Ngon lành rồi, ngon lành...

Nó chặc chặc lưỡi, hít hà:

– Con nhỏ khóc như cha chết, xong xuôi, nó nín tào, nó nói với tào một câu thiệt tình: “Anh đừng bỏ em nghe anh em yêu anh”.

Thằng Được lại phiệu nữa, nó muốn thi vị hóa, chẳng bao giờ có chuyện ấy hết, cũng chẳng có em nữ sinh nào gặp trường hợp ấy với nó, nó tưởng tượng ra từ đầu đến cuối, nó nuốt nước bọt:

– Nàng hôn tào say đắm, nàng nói nàng yêu tào, thấy tào anh hùng.

– Nhưng chuyện đó xảy ra ở đâu?

– Một túp lều tranh với hai trái tim vàng ở bìa rừng cao su Biên Hòa.

Một thằng lỏi lên tiếng khen:

– Hay ác, rồi sau sao nữa mày?

– Mày biết không sau đó đều đều tụi tao gặp nhau, tao đi hành quân xa, tao viết thư cho người em gái hậu phương, mỗi tình đẹp như thơ, cho tới một ngày tao ca khúc khải hoàn trở về...

Thằng Được bắt đầu ngon trớn, những giọng điệu cải lương nằm lòng nó tuôn ra:

– Ôi đâu có ngờ rằng ngày tao trở về không chết người anh tiền tuyến mà chết người em gái nhỏ hậu phương, tao chạy về nhà nàng thì mẹ nàng nói rằng nàng đã ra người thiên cổ, trời ơi, trời sầu đất thảm ơi, tao mất người yêu, người yêu

tao chôn vùi tấm thân kiều diễm bên ven rừng cao su, tao bèn chạy tới mộ nàng khóc than thảm thiết, tao trồng trên mộ nàng một cây tầm giuộc.

– Kỳ vậy, sao lại trồng cây tầm giuộc?

– Đồ ngu, tầm là tìm, giuộc nguyên là được, mà được là tên tao, tầm giuộc là tìm được để tưởng nhớ đến mối tình thơ mộng của tao, từ đó tao không thèm yêu ai nữa, tao chỉ mang trong tim hình ảnh của nàng, tao xâm mũi tên xuyên qua trái tim, xâm chữ tao đau khô vì tình, rồi sau đó tao đào ngũ luôn về đây, tao lại sắp nhớ nàng tao phải đi uống rượu cho say, bây giờ tao lại sắp nhớ nàng rồi.

Thằng Được làm ra bộ mặt đau khổ, nó không thèm nói chuyện nữa, một thằng lỏi lại mồi cho nó một liều thuốc:

– Hút đi mày.

Điều thuốc được rít đỏ lù, khuôn mặt thằng Được đau khổ làm sao, nhưng nó đang cười thâm trong bụng, bọn lỏi này đã cảm phục nó rồi, từ nay nó có thể nắm đầu bọn này được. Nó biết một vài thằng trong bọn có tiền, nó làm bộ thờ dài:

– Tao cần phải uống rượu, uống rượu mới quên sầu được mà thôi.

Nhưng một thằng ranh mãnh đã làm thằng Được cụt hứng:

– Nè, nhưng tao còn điều nghi ngờ...

Thằng Được trợn mắt lên:

– Mày nghi ngờ, nhưng nghi ngờ cái gì vậy, bộ tao nói láo sao?

– Hồi nãy, cái hồi khởi đầu mày kể

chuyện còn nhỏ nữ sinh đó, tao có hỏi mày rằng con nhỏ nữ sinh đó có phải là mèo của mày không, mày nói rằng không phải, mày không còn tình yêu nữa, mày chỉ có “thú vui xác thịt” rồi sau này mày lại nói con nhỏ là người yêu của mày.

Bỏ mẹ, Được ngon trớn nói vung vít không còn nhớ, nó cần phải giữ uy tín với bạn lỏi kia:

– Tao có nói thiệt vậy sao mày, thể đi.

Thằng lỏi kia cũng là thằng cứng đầu:

– Có nhiều thằng làm chứng, muốn thì gì tao thể liền.

Thằng Được đã nghĩ ra kế:

– Chúng mày biết tao ngon mà, tao là thằng ăn chơi mà, tao biết bao nhiêu

là gái, thiếu gì em nữ sinh mê tao, có tao lắm thật, bởi tại nhiều quá, con nhỏ nữ sinh này lộn với con nhỏ nữ sinh kia.

Bọn nhỏ nhao nhao:

– Có lẽ vậy.

Thằng Được làm ra vẻ suy nghĩ:

– Thôi đúng rồi, tao đang nói chuyện con nhỏ kia tao lại nhầm với người yêu của tao, nhưng con nhỏ kia cũng ngon lành vậy, chà chà, khỏi có chê được

Thằng Được đánh trống lập, bọn lỏi không còn nghĩ ngờ gì nữa. Bây giờ thì thằng Được lại nghĩ đến cách moi tiền của bọn lỏi:

– Tao chán đời, tao thèm nhậu, thằng nào có tiền cho tao mượn đỡ.

Không có thằng nào mau mắn trong

việc cho vay tiền hết, nhưng cuối cùng thằng Được cũng moi được tiền của hai thằng bé nhất bọn, nó hứa hẹn:

– Hai đứa bây cứ yên chí đi tụi tao sẽ lập băng, chúng mình có một băng làm ăn rồi khi đó tha hồ xài tiền, tối ngày mai tao sẽ bao chúng mày ăn một châu để bầu đảng trưởng.

Một thằng trong bọn hỏi:

– Làm gì mà bầu đảng trưởng?

– Mình lập băng mà, tao sẽ kiếm cho chúng mày mỗi đứa một khẩu súng sáu.

Bọn con nít thấy nói đến súng thì khoái, chúng tưởng tượng mình sẽ trở thành những tên cướp cưỡi xe Honda phóng chạy ào ào trên xa lộ, một lần thằng Được đã nói vậy.

– Súng thiệt hả?

– Súng thiệt chứ bộ súng bằng lát-tích sao.

– Mình lấy súng ở đâu.

– Tao có nhiều thằng bạn là lính Biệt Kích, tao sẽ xin chúng nó cho mỗi thằng mình một khẩu, mình ăn cướp phải có súng mới hách.

– Ngon vậy sao?

– Mỗi thằng cũng sẽ có một chiếc xe Honda, tao thủ thêm một trái lựu đạn M26, nếu cảnh sát đuôi mình gấp quá tao sẽ bọc hậu tung một trái lựu đạn, cảnh sát sẽ chết banh thấy hết trơn, bạo lực mà chúng mày, mình ăn thua đủ với cảnh sát, mình sẽ nổi tiếng là đảng cướp lớn nhất, hơn cả đảng của Dũng Mexico.

Một thằng rét, lên tiếng:

– Tao ngán quá...

– Vậy mày không can đảm chút nào kết, mình ở xóm này xa mặt lộ, sức mấy lính tìm thấy mình, mình đi đánh cướp xong rồi rút về đây, đằng sau ngôi nhà này có một căn nhà bỏ hoang, mình chiếm căn nhà đó làm sào huyệt.

Câu chuyện thằng Được đang nhặt nhẽo bỗng trở nên hấp dẫn, những đôi mắt trở lên nhìn vào cái miệng Được, chúng góp ý kiến:

– Phải đó, sào huyệt của tụi mình đặt tại căn nhà đó được, lính không bao giờ vô tới đó, căn nhà đó lại ở đằng sau cái chùa, mấy ông sự hiền các ông không nói gì đâu.

Thằng Được phách lối:

– Không ngăn mấy ông sư, tao cóc ngăn ai hết, thì mai mình gặp nhau, mình tổ chức nhậu nhẹt.

– Bể của Dũng Mexico có con gái, bể mình không có thì sao?

– Thiếu giống, tội mình sẽ rủ.

Một thằng trong bọn suy nghĩ:

– Có chớ, tao biết có một đứa chịu chơi lắm.

Thằng Được hỏi liền:

– Đứa nào vậy?

– Con Hường, con gái bác chín Thêm, con nhỏ chịu chơi hết sức, trước kia con nhỏ là bồ của thằng Lạc, bây giờ thằng Lạc đi lính rồi.

Thằng Được reo lên:

– Vậy thì hay quá, nhưng tao không quen nó.

– Tao quen.

Thằng Được mơ mộng:

– Tao sẽ là chúa đảng, con Hường sẽ là bồ của tao, chúng mày phải kêu con Hường là nữ chúa

Bọn con nít phục tùng thằng Được một cách dễ dàng. Đêm về khuya, con đường vắng. Những nhà trong xóm bắt đầu đi ngủ, đèn tắt, ngõ hẻm càng thêm âm u, những ánh lửa thuốc lá lập lòe trên chiếc mả đá, những chiếc đầu lổ nhổ. Bọn trẻ nhỏ bây giờ ít nói chuyện hơn, nhưng chúng vẫn ngồi bên nhau. Bọn trẻ hy vọng rằng thằng Được sẽ kể thêm một chuyện gì đó mê ly hấp dẫn. Chẳng hạn chương trình làm ăn cướp, mặc dầu

bọn nhỏ háo hức, nhưng thằng Được biết dừng lại đúng lúc, nó đang nghĩ kế xoay tiền, phải làm cho bọn lỏi này phục mới dễ sai khiến chúng được. Trong nhà thằng Được bây giờ không còn thứ gì đáng giá khả dĩ có thể bán được để tổ chức một bữa nhậu, mình cần phải có tiền, thằng Được tự nhủ, những ngón tay của nó vô tình sờ vào chuôi lưỡi lê, con đường quanh co trong xóm, nhất định giờ này phải có người còn qua lại.

Thằng Được rút đỏ đầu điều thuốc, mẩu thuốc cháy tới tận môi hần, hần búng mẩu thuốc xuống con đường đất, đứng dậy:

– Tối ngày mai tao sẽ bao chúng mày nhậu một trận rồi chúng mình lập băng.

Bọn trẻ nhao nhao:

– Thiệt hén.

Thằng Được giơ một tay lên:

– Danh dự mà.

– Mà có tiền?

– Tao đã nói bao chúng mày là tao bao, tao là đại ca, không lẽ nói sai với chúng mày hay sao? Thằng Được chột để tay lên vai thằng cu Tèo:

– Bây giờ mày dám đi với tao không?

– Đi đâu?

– Mày ngán?

– Nhưng đi đâu?

Thằng Được cười bí mật, nó quay lại nói với ba thằng lỏi kia:

– Thôi tụi bay về đi, tao với thằng

cu Tèo còn bàn nhiều chuyện với nhau, thằng cu Tèo sẽ là phó đảng, tao là chúa đảng, ngày mai tao sẽ gặp con Hường sau.

Thằng cu Tèo có vẻ hãnh diện, bỗng dựng thằng Được lại phong nó làm phó đảng, như vậy mặc nhiên nó trên chân bọn lỏi kia, thằng Tèo cũng lên tiếng:

– Khuya rồi. chúng mày về đi, tao với thằng Được còn nhiều chuyện bàn với nhau.

Ba thằng lỏi kia đành lủi thủi ra về, ba đứa dang tay nhau đi trên con hẻm, chờ cho bóng chúng khuất ở khúc quanh. thằng Được mới nói với cu Tèo:

– Tao phong đại mày là phó đảng, nhưng không biết rằng mày có chì không, tao thấy cái mặt mày hiền khô.

Thằng cu Tèo bị chạm tự ái, vênh mặt lên:

– Mày coi thường tao vậy sao, bộ hôm trước mày không thấy tao đánh lộn đó sao, tao đâu có ngán thằng nào...

– Đánh lộn là chuyện thường, tao muốn nói đến chuyện khác kia, ít ra mày phải chì bằng đàn em của Dũng Mexico.

Thằng Cu Tèo càng tự ái:

– Dù mẹ, mày nói vậy là mày không biết gì về tao rồi, cái gì tao cũng dám chơi hết, tao chưa đâm ai bao giờ, nhưng khi cần tao cũng có thể lụi vài ba nhát.

Thằng Được nhường mặt lên:

– Chì héng, ghê vậy sao mày, nhưng thôi gác chuyện đó lại, tao hỏi thiệt mày một câu này nhé, mày đã chơi gái bao giờ chưa?

Thằng Cu Tèo ngo ngo ngẩn, nó nghe nói đến chuyện đó hoài, nhưng chưa bao giờ nó được nếm mùi, chuyện đó là chuyện vô cùng xa vời đối với nó, thằng Được đổ dầu thêm:

– Nói giả dụ bây giờ tao với mày cùng đi “vụ ấy” mày tính sao.

Thằng Cu Tèo hăng hái:

– Đi thì đi chứ, bộ tao ngán sao?

– Nói thiệt tao chỉ ngán mày đi với tao đêm nay rồi ba má mày không thấy mày đâu rồi mày lại khổ, mày bị ba mày đánh như lần trước.

Thằng Cu Tèo mỉm cười:

– Lần này ông khỏi biết đi mày, mày thấy nhà tao chứ gì, anh em tao cả mười mấy mạng, sức mấy mà ông đếm cho hết,

có thiếu thằng nào ông cũng chẳng biết đâu.

– Được, vậy thì mày đi với tao, mày về nhà lấy chiếc Honda của mày, hai đứa mình chở nhau đi.

Lấy xe Honda ra khỏi nhà giờ này quá khó khăn đối với thằng Cu Tèo, nó suy nghĩ một lát, làm bảnh:

– Được, mày có thể đứng chờ tao ở đây, mười phút sau tao ra thôi.

Thằng Được thò tay vào túi áo thằng Cu Tèo móc nốt gói thuốc lá còn hai điếu, nó bật quẹt, mỗi lửa, trong khi thằng Cu Tèo đi xuống khỏi con dốc. Những con muỗi đói bay vo ve trước mặt thằng Được, nó khua tay chộp muỗi, có con muỗi trong lòng bàn tay nó, nó bóp nghiền nát bét. Nhưng những con

muỗi khác vẫn châm chích vào hai ống chân nó, nó làm bầm chửi thề, nó chửi thề thành thói quen, nó không chửi thề không thề chịu được.

Thằng Được rít đỏ đầu điều thuốc, nó từ từ nhả khói ra đằng mũi, nó ngửa mặt nhìn bầu trời lấp lánh sao đêm, những ngôi sao thật sáng bên cạnh những ngôi sao thật mờ. Khung cảnh này thật quen thuộc với nó từ bao nhiêu năm nay, nó đã sinh ra ở khu này, và lớn lên ở khu này, ngày xưa, khi Được còn nhỏ nó cũng thường chơi trên chiếc mả đá này, nó hay đánh đu trên cành cây nhãn kia, mới ngày nào mà bây giờ nó đã lớn, đã mười tám tuổi đầu, gia đình nó nghèo, nó sống trong hoàn cảnh thiếu thốn từ nhỏ, èo uột, ốm yếu, nó lê la cùng khắp xóm, nó mang tiếng là một đứa trẻ mất dạy, ăn cắp ăn trộm từ khi còn bé, nó đi

khỏi xóm một thời gian, nhưng ngày trở về của nó không khá gì hơn. Nó là một thằng đào ngũ, không biết nó sẽ bị bắt lúc nào. Tương lai nó mù mịt...

Thằng Được đứng vúi tay lên cành nhãn, nó đánh đu. Xóm càng về khuya càng trở nên vắng lặng. Nó bỗng nghe tiếng xe Honda nổ cuối xóm, ánh đèn pha chiếu loang loáng, đúng là xe của thằng cu Tèo. Thằng Được đu người nhảy xuống đường, chặn ngang chiếc xe, chiếc xe thằng lại. Thằng cu Tèo chửi thề một câu giòn tan:

– Đù mẹ, khó lấy xe quá, ông già bà già tao nằm ngay lối đi, tao khiêng chiếc xe đi ngang qua nặng muốn chết.

– Vọt mày!

Thằng Được nhảy ngay lên sau xe:

Chiếc xe chạy ra ngõ hẻm, ngõ hẻm dài và quanh co, thằng Được ghé vào tai bạn:

– Mình phải làm ăn mày.

– Làm gì?

– Kiếm ít tiền lẻ tiêu chơi.

– Mày định?

– Mày cứ mặc tao, mày đứng khuất ở một chỗ nào đó, để tao làm ăn cho mày coi.

Thằng cu Tèo nghe nói thấy ngán, nhưng nó không muốn thằng Được coi thường nó nên nó nói cứng:

– Được, nhưng khéo léo đó mày, bề thì thấy mẹ.

Thằng Được cười:

– Tao chỉ cần mày lái xe cho chì thôi, mày lái chì là ăn chắc.

Thằng Được ngó vào cái đồng hồ của thằng cu Tèo:

– Máy giờ rồi tao coi không rõ.

Cu Tèo đưa tay lên coi giờ:

– Mười một giờ đêm rồi.

Thằng Được nói khích:

– Nếu có phải mày ngán mày cứ về, để tao một mình ở đây.

Thằng cu Tèo bị chạm tự ái:

– Tao mà ngán, dù mẹ tao không có ngán thằng nào hết, đã đi với mày tao xả lảng luôn.

– Mày nên nhớ mày là phó đảng, mình phải làm cái gì cho ngon bọn thằng

Sáu Lé mới ngán mình. Sau này mình sẽ làm ăn dài dài mày biết không.

Thằng Được vỗ vào vai cu Tèo:

– Mày ngừng xe lại đây chút đi, đường này còn người qua lại, tao làm ăn nhấp nháy thôi mà.

– Bộ mày ăn cướp sao?

– Nếu mày ngán mày cứ về. Không phải vậy nhưng tao muốn biết rõ mày làm cái gì.

Thằng Được ra vẻ đàn anh:

– Tao làm ăn vụ này hoài, lần nào con mồi cũng dính, mình làm ăn đỡ, thiệt ra nếu khi nào đảng mình lớn hơn mình làm ăn ngon hơn, bây giờ chỉ làm đỡ thôi, ngày mai lấy tiền bao mấy thằng đàn em của mình.

Chiếc xe ngừng lại vẫn trong ngõ hẻm, còn tới cả chục thước nữa mới ra tới ngoài lộ, thằng cu Tèo ngạc nhiên:

– Sao lại ngừng ở đây?

– Ở đây tốt hơn mình chạy cũng dễ nữa, nếu mà thấy tao kẹt mà phóng xe chạy thoát thân lấy một mình nghe.

– Còn mà?

– Mặc tao, tao quen nghề mà, nếu cần tao lại cho người nào đó một nhát chạy sau cũng không muộn.

Thằng cu Tèo hồi hộp, nhưng vẫn làm cứng:

– Đâu có được. mình cùng đáng với nhau mà, tao đâu có thể bỏ mà được tao phải tới đánh tháo cho mà chớ,

Thằng Được coi thường:

– Mày làm sao đánh tháo cho tao được, mày không có nghề và cũng không có dao như tao.

Thằng cu Tèo tắt máy xe, nó dựng xe bên đường, phanh ngực áo ra, Chuôi con dao lòi ra:

– Tao biết mày rủ tao đi làm ăn nên tao đớp còn dao ở nhà mang theo, dù mẹ thằng nào đụng vào mày tao cũng có thể để nó một nhát vậy, tụi mình tới hai thằng đều có dao cả đâu có ngán ai.

Thằng Được hút gió một tiếng:

– Không ngon lành hơn ai nhưng tao cũng chịu chơi vậy.

– Ngon hén.

Con đường càng về khuya càng trở nên vắng vẻ, thằng cu Tèo suy nghĩ rồi nói với Được:

– Nè mày, mình làm ăn đây thì chỉ có người trong xóm thôi, tao sợ người ta sẽ nhớ mặt mình.

– Bao mặt lại, mày có mang theo khăn mùi-soa không?

– Có.

– Tao cũng có nữa.

Thằng Được móc túi lấy chiếc khăn mùi-soa nhàu nát buộc sẵn lên cổ, thằng cu Tèo làm theo. Hai đứa nhìn nhau cười, hỏi nhau:

– Được không mày.

– Ngon rồi, bây giờ mày giắt xe đứng gần ngoài lộ chút đi, dựng xe đó, để sẵn chìa khóa công tắc, xe mày ngon không?

– Ngon chứ sao không ngon.

Thằng Cu Tèo ngồi trên xe, nó hút thuốc lá phì phèo, đêm càng lúc càng khuya, bây giờ còn hy vọng gì có con mồi ngon đi qua nữa. Nó nghĩ đến những câu chuyện thằng Được kể cho nó nghe, những cuộc ăn hàng ngon lành, chỉ cần một mũi dao dí vào lưng nạn nhân, không cần đâm chém ai hết, tất cả mọi người đều sợ chết. Những kẻ nhát gan không thiếu gì, thằng Được từng ăn hàng nhiều lần, nó cũng chẳng cần đâm chém ai hết, Có lần thằng Được về đưa cho nó coi một chiếc đồng hồ:

– Mày thấy cái đồng hồ này không, mại cũng được vài ba ngàn bạc, mỗi tối mình chỉ cần ra tay một lần là đủ ăn tiêu phè phỡn, tao đâu có cần xin tiền ba má tao như mày, nếu mày muốn thì đi với tao, trời tối ai biết mình mà thừa với gởi, mày chỉ sợ tầm bậy.

Nghĩ đến lời nói đó Cu Tèo lại thấy hồi hộp, lần này là lần đầu tiên nó làm ăn, không biết có nên cơm cháo gì không, nếu chẳng may bị bắt có nước chết luôn được.

Thằng Cu Tèo bỗng nghe tiếng hút gió của thằng Được, nó để ý thấy có chiếc xích lô máy chạy vào trong xóm, chiếc xe ông Tư, người cùng xóm. Thằng Cu Tèo vội quay mặt đi để ông Tư khỏi để ý. Thằng Được khẩn bịt mặt nháy ra đường chặn xe, con lưỡi lê của nó đã được rút ra, nó nhanh như một con sóc tới ngay cạnh ông Tư, dí con dao vào mạng sườn ông ta, chiếc xe xích lô máy ngừng lại, thằng Cu Tèo đứng xa xa hồi hộp, thằng Được nhanh nhẹn lần túi ông Tư, nó lấy ra cái bóp, nhét vào trong túi áo mình, ông Tư toan la lên, những mũi dao thích mạnh hơn vào sườn ông ta:

– Biết điều cam hòng, là thằng này
lại chết mẹ.

Nó đẩy ông Tư một cái, thằng Cu Tèo
còn nhìn thấy ông Tư ngã ngối xuống
đường, nó ù té chạy tới xe Honda thằng
Cu Tèo, chiếc xe đã nổ máy:

– Vọt lẹ mày.

Chiếc xe phóng vút đi ra ngoài lộ, Cu
Tèo còn nghe thấy tiếng la chối lỏi của
ông Tư:

– Bớ người ta ăn cướp,

Thằng Được thúc mạnh vào lưng
thằng Cu Tèo:

– Hết tốc lực đi mày, chết mẹ giờ.

Thằng Cu Tèo cúi rạp người xuống,
chiếc xe lao đi như tên bắn, tiếng la lối

của ông Tư càng lúc càng xa, Cu Tèo quỳnh quáng:

- Bây giờ mình đi đâu mà?
- Chạy lên hướng xa lộ.
- Còn đuổi theo không?
- Sức voi.

Chiếc xe vẫn phóng ào ào, thằng Được phải nói to vào tai thằng Cu Tèo:

– Mình kiếm chỗ nào dừng lại coi có bao nhiêu tiền?

Chiếc xe chạy một quãng xa nữa thằng Cu Tèo mới cho xe dừng lại dưới một cột đèn điện sáng. Thằng Được nhảy xuống, nó lật ngay cái bóp tiền ra, cái bóp dây cộm, những tờ giấy bạc xanh đỏ được móc ra, thằng Được không mấy hài lòng:

– Dù mẹ có ba ngàn bạc, ba ngàn hai trăm đồng.

Thằng Cu Tèo nhìn đám tiền, bây giờ nó không còn ham thích gì nữa, nó nghĩ đến bác Tư, nó nói nhỏ với thằng Được:

– Bác Tư người trong xóm mình mà.

Thằng Được trợn mắt lên:

– Màý ngán à.

– Không phải tao ngán, nhưng bác Tư là người trong xóm mình mà màý cũng làm sao?

– Làm tuốt luốt, ăn cướp mà còn trừ mặt ai.

Thằng Được lấy tiền bỏ vào túi quần mình, nó liệng cái bóp với mớ giấy tờ xuống đường. Cu Tèo hỏi:

- Bộ mày liệng cái này đi sao?
- Giữ làm chi?
- Giấy tờ của người ta mà.
- Thầy kệ, không lẽ mày mang trả lại sao?

Thằng Cu Tèo muốn lượm cái bóp lên. nhưng ngán thằng Được, nó biết thì cũng mệt với nó. Nó bèn nghĩ ra một cách, trao xe lại cho thằng Được:

- Mày lái xe đi, tao ngồi sau.

Thằng Được vô tình đỡ lấy xe, trong khi thằng Được đạp nổ máy, thằng Cu Tèo cúi xuống lượm cái bóp bỏ ngay vào trong áo sơ mi nó nhảy lên sau xe, đạp vào vai thằng Được:

- Vọt.

Chiếc xe vọt đi, thằng Được khoái trá lạng cái xe một cái:

– Mày coi tao biểu diễn.

Chiếc xe là nghiêng trên mặt đường phóng vun vút, thằng Được nói to:

– Bây giờ tao với mày đi nhậu mọi việc tính sau.

Thằng Được càng lúc càng phóng nhanh, thằng Cu Tèo lăm lỳ không nói gì hết. Thằng Được khoái trá:

– Mày thấy tao hay không?

Cu Tèo vẫn không trả lời, nó đang nghĩ đến bác Tư, người tài xế xích lô máy hiền lành trong xóm, tại sao thằng Được lại cướp tiền của bác ta, gia đình bác ta cũng nghèo khó. Bàn tay nó lại sờ vào bụng, cái bóp giấy tờ của bác ta còn

nguyên đó, ngày mai Cu Tèo sẽ tìm cách trả lại cho bác. Bây giờ Cu Tèo không còn ham muốn gì nữa, nó muốn trở lại trước khi nó trở thành thằng ăn cướp. Muốn trở về nhà ngủ một giấc. Nhưng thằng Được vẫn lái xe chạy vun vút, nó huyênh hoang với thành tích cướp giật:

– Tao đã nói tao ngon mà, chưa bao giờ tao bị dính hết trơn, tao với mày đáng lẽ chia đôi số tiền này, nhưng tao trót hứa với những thằng đàn em của băng mình ngày mai mình bao chúng nó nhậu nên tiền này để lại, tối mai mình làm ăn mánh nữa, mình đi chơi gái không muộn, bây giờ mấy con phún cũng ngơi hết rồi.

Thằng Cu Tèo bỗng bật nói ý nghĩ mình:

– Bây giờ mình về thì hơn.

– Về, tại sao lại về?

– Khuya rồi, mình còn đi đâu nữa.

– Nhậ, mình nhậ sơ khởi không được sao?

– Khuya rồi.

– Tao biết có quán nhậ mở cửa khuya lắm. Chiếc xe vẫn phóng nhanh, Cu Tèo nhắc thằng Được đưa nó tới đường Nguyễn Thông, con đường mà Cu Tèo từng nghe có nhiều tay anh chị khét tiếng hùng cứ. Thằng Được cho xe chạy chậm lại nhìn sang mấy quán bán khuya bên đường, nó dừng hẳn lại trước một quán:

– Mình vô đây, tao biết ở quán này có một con nhỏ thơm lắm.

Thằng Cu Tèo như một thằng mất

hồn, nó đi theo thằng Được vào quán, thằng Được kêu hai chia bia 33, con khô mực nướng, trong khi chờ đợi nó hất đầu hỏi Cu Tèo:

– Mình thành công mà, tại sao tao thấy mày có vẻ buồn vậy?

Cu Tèo cúi mặt:

– Chẳng thà mình cướp người ngoài, tao thấy bác Tư là người trong xóm mình.

Thằng Được cười học lên:

– Chèng đêc, mày hối hận sao?

– Bác Tư là người tốt, cả xóm ai cũng biết.

Thằng Được gân cổ lên cãi:

– Dù mẹ, ăn cướp mà mày còn lựa người tốt với người xấu, thiệt tao không

biết mày tính thế nào, tất cả những người mà mình cướp giật hay tổng tiền người ta đều là người tốt hết, nếu không phải là người tốt thì họ đã cướp giật lại mình rồi.

Hai chai bia mang ra, con mực thơm phức, thằng Được rót cho bạn, rót cho mình uống một hơi, nhai miếng mực tóp tép, giục thằng Cu Tèo:

– Nhậu đi mày, nhậu đi mình nói chuyện nhiều với nhau, mày cũng là xếp sòng “băng” mình mà không biết nhậu thì đàn em chúng nó khinh cho.

Thằng Cu Tèo nâng ly lên uống, nó uống không phải vì những lời nói khích của thằng Được mà vì nó buồn. Tự nhiên sau vụ cướp nó thấy buồn kinh khủng, nó nghe người ta nói rằng khi nào buồn uống rượu là hết buồn. Chất rượu bia

đăng chát thắm vào cổ họng nó. Đôi mắt thẳng Được hấp háy:

– Ngon đó, vậy ngon đó, dô nữa mày.

Nó xé đưa cho thằng Cu Tèo một miếng mực nướng:

– Đưa cay một miếng coi mày, đừng có buồn, mình anh em với nhau, thể sống chết với nhau mà mày.

Thằng cu Tèo càng trở nên lăm lỳ, một lát nó mới hỏi:

– Hồi nãy mày đẩy bác Tư một cái có mạnh không?

Thằng Được khoái trá:

– Dù mẹ đẩy không mạnh mà té lăn cù vậy sao, mày ngồi trước mà không thấy chớ tao thấy rõ, chả ngóc ngóc hoài mới dậy nổi, vụ này thì chả què.

Cu Tèo càng trở nên lo lắng, trong bụng nó chộn rộn, nó lại uống một hớp bia nữa, hy vọng rằng hớp bia sẽ làm trôi sự lo lắng đó xuống dạ dày:

– Tao nghĩ rằng mình cướp tiền của bác Tư cũng đã là quá rồi, mà còn đẩy té ông chi vậy?

Thằng Được bực mình:

– Nói chuyện với mày tức bỏ mẹ, không đẩy chả té lỗ ra chả đuổi theo được mình thì sao?

Thằng Được đã nhận thấy sự khác lạ ở bạn, nó nghi ngờ:

– Mày nói thì bảnh lắm, khi bắt tay làm ăn lại có chuyện, tao không hiểu mày ra sao, tao nói cho mày biết rằng vụ ăn hàng này mà bại lộ là mình tù mày hiểu không. Vụ này mày biết là không

phải mình tao, cả mày nữa, mày và tao hai thằng cùng ăn cướp.

Thằng Cu Tèo cúi gằm mặt, thằng Được hù tiếp:

– Mày đã đồng ý với tao, mình thể sống chết có nhau, bây giờ mày có phản tao cũng không được, mày thú thật với bác Tư, mày tưởng mấy thằng cớm tha mày sao, mày cũng ở tù luôn. Bộ tao ngu gì tao không biết khai mày. Vậy tốt hơn hết là im lặng. Nếu tao biết mày nhát gan vậy tao đâu có rủ mày đi ăn hàng, dù mẹ thiệt bực.

Thằng Được chửi thể xong, nó nâng ly lên uống một hơi cạn ráo. Nó dần mạnh chiếc ly xuống bàn đầy vể bực dọc, hất đầu kêu cô bán quán:

– Cho một chai nữa đi.

Mặt nó lúc này trở nên lăm lỳ khó chịu, hình như nó vẫn không đã cơn tức:

– Chịu chơi, vậy mà mày nói với tao mày chịu chơi, mới chút xíu vậy mà đã động lòng từ tâm, tao nói mày trước rồi mà, đâu có phải tao không nói, tao nói thiệt thằng nào phản tao chết mẹ với tao, tao ăn thua đủ, tù là cùng chớ gì, đời tao tao cần chớ gì, tao từng giết người, từng đào ngũ, tao đâu còn biết ngán thằng nào.

Hắn nhìn vào mặt thằng Cu Tèo:

– Tao nói thiệt với mày chớ, một khi mày đã nhúng tay vào vụ này, mày muốn ra khỏi không phải chuyện dễ, luật giang hồ mà mày.

Thằng Cu Tèo vừa ngán tù tội vừa ngán thằng Được, cái thằng này đâu

phải thẳng vừa, nó dám ăn thua đủ lắm. Thằng Cu Tèo buồn ngủ díp mắt, nó tìm cách làm vui lòng thằng Được:

– Bởi tại tao chưa ăn cướp bao giờ nên tao ngán ngán vậy thôi chứ, nếu quen rồi thì tao đâu có ngán nữa.

– Đúng, mày nói vậy còn nghe được đi, chứ mày nói nào những người hiền lành này nọ thì tao không chịu rồi, dù mẹ đời mà, tao biết chắc rằng không có ai thương tao bằng tao thương tao hết trơn, bây giờ mình phải sống hết lòng với nhau, tao là đảng trưởng thì mày cũng là đảng phó, đâu có thằng nào làm mọi cho thằng nào, nếu chuyện không may xảy ra, mình bị ở tù thì tội tao và tội mày cũng ngang nhau vậy. Nhưng nói vậy thì nói chớ làm sao mà ở tù được, mình làm ăn có phương pháp kế hoạch mà.

Thằng Được móc tiền trong túi ra, nó liệng xuống bàn:

– Đó tiền đó, tao cho mày giữ hết trơn, ngày mai mình đi mua ít chai la ve mua một con gà rô ti mình bao tụi chúng nó ăn nhậu. mình là đàn anh mà mày.

Thằng Cu Tèo nhìn xấp tiền trên bàn, nó chưa bao giờ được thấy tiền nhiều như vậy, ba má nó có cho tiền cũng chỉ một hai trăm bạc là nhiều, bây giờ thằng Được giao cho nó cả xấp tiền đến mấy ngàn đồng bạc, thằng Được phải tin tưởng nó lắm mới thành thật như vậy. Thằng Cu Tèo cầm lấy mớ tiền đút vào túi:

– Tao phải giấu thiệt kỹ chớ má tao mà thấy thì bà lấy của tao.

– Bà lấy thì thôi.

– Ý, nói vậy đâu có được, rồi mày làm sao ăn nói với mấy thằng kia.

– Tao kiếm tiền khác.

– Đâu có dễ vậy?

– Tại sao lại không dễ, mày cứ lấy hết tiền này đi, tao hứa danh dự với mày ngày mai tao có tiền khác liền.

– Vậy đâu có được.

– Tao không nói chơi đâu, tao nói thiệt đó.

– Tao biết mày nói thiệt với tao, mày tốt với tao, nhưng tao không thể làm như vậy được.

Thằng Được bây giờ mới cười, nó lại rót thêm rượu vào ly của thằng Cu Tèo:

– Uống nữa mày, hôm nay mình uống say chết bỏ.

Thằng Cu Tèo thấy người ngất ngậy,
nó ôm cái đầu:

– Thôi, tao thấy hơi say rồi.

– Làm mà, tao nói là mình say chết
bỏ mà.

– Uống thì uống.

Thằng Cu Tèo nâng ly lên tu một hơi.
Thằng Được khoái trá, vẫy cô bán quán:

– Ê em, cho hai 33 nữa đi.

Cô bán quán đi tới đứng chống tay
lên mép bàn nhìn vào mặt thằng Được;

– Này cậu nhỏ, cậu kêu ai ở đây vậy?

– Em.

– Ở đây không có em nào hết, chỉ có
chị và cô bác thôi, cậu còn nhỏ quá mà.

– Khó quá vậy?

– Không phải khó, nhưng tùy người mới kêu tôi là em được, còn cậu chỉ đáng tuổi em út tôi thôi mà, bán hàng phải chiều khách, nhưng cũng còn tùy. Tôi thấy hai cậu đâu có phải người ở khu này, khách quen chúng tôi ở đây đâu có ai dám xấc xược vậy.

Thằng Được ngang ngang:

– Trời ơi. bán hàng mà lại mắng khách hàng vậy sao?

– Không phải la mắng khách hàng, đó là tôi nói phải quấy.

Bỗng có tiếng hỏi từ nhà vọng ra:

– Chuyện gì đó?

Một người đàn ông vén tấm màn cửa đi ra, anh ta cao lớn, mặt quần xà lỏn,

nhưng khoác chiếc áo lính cảnh sát đã chiến. Bà chủ quán phân trần người đàn ông tới gần:

– Các chú còn con nít quá mà, uống thì uống đẳng hoàng tử tế, tôi nói cho các chú biết rằng tới đây làm trời không được đâu.

Anh ta nhìn những chai bia không trên mặt bàn:

– Khuya rồi, với tuổi các chủ đáng lẽ chẳng nên uống bia, nhưng thôi uống như vậy cũng cũng đã quá đủ rồi, về nhà đi ba má các chú mong.

Anh ta hướng vào trong:

– Em ra tính tiền cho mấy chủ nhỏ này còn về.

Thằng Được đành ngồi lặng thinh,

thằng Cu Tèo ngán ra mặt, nó giục thằng Được về. Người đàn bà chủ quán lại trở ra tính tiền. Thằng Cu Tèo trả tiền kéo thằng Được ra khỏi quán. Thằng Được hậm hực:

– Đù má, bán hàng vậy mà lỏi, nó cạy chồng nó làm lính cảnh sát đã chiến.

Chiếc xe rồ máy, thằng Cu Tèo lái xe, nhưng nó chóng mặt quá, nó lái muốn không vững, chiếc xe loạng quạng, Thằng Được chồm về phía trước, tay cầm lấy ghi đông xe:

– Tao giúp mày một tay.

Nhưng thằng Cu Tèo đã quá say nó cố giữ tỉnh táo nói với Được:

– Thôi mày lái đi, tao lái không nổi đâu, đù mẹ uống mấy chai mà tao thấy chóng mặt quá.

Chiếc xe dừng lại, thằng Được lên lái thay. Cu Tèo ngồi sau lưng, ôm lấy eo bạn, bây giờ nó thèm ngủ hết sức. Chiếc xe chồm lên lao vun vút. Thằng Được lạng xe veo veo, thằng Cu Tèo ráng nói:

– Mày đưa tao về nhà đi, tao muốn mưa rồi.

– Mưa đại đi.

Ruột gan thằng Cu Tèo cồn lên, mồ hôi nó toát ra, nó ghé miệng ra ngoài nôn thốc nôn tháo. Thằng Được cười khanh khách:

– Ráng ôm eo tao cho chắc, tao lạng nè.

Con đường về khuya lúc này vắng tanh vắng ngắt, chiếc xe chạy tự do, Cu Tèo mệt lả người, nó đập khế vào lưng Được:

– Chạy chậm chậm mày ơi, tao rớt xuống đường mất.

Nhưng thằng Được hình như không nghe thấy, nó vẫn say sưa với tốc lực. Chiếc xe bắt đầu vào xóm.

2.

ác Tư xích lô máy ngừng lên
nhìn Cu Tèo:

– Bác cảm ơn cháu, thiệt may mắn quá, nếu cháu không nhặt được cái bóp này của bác lại mệt, bởi vì bao nhiêu giấy tờ quan trọng của bác đều để cả trong này may quá còn đủ cả. Bác có đi trình nội vụ với cảnh sát cả rồi, từ hôm đó bác đâu có làm ăn gì được, thiệt là quân bất nhân bạc ác, nó đẩy bác một cái quá mạnh làm bác té lộn chân, tình cảnh gia

đình bác cháu đã biết đó, cả hai vợ chồng bác đi làm mà không nuôi nổi mấy đứa con, chẳng may bác bị hoạn nạn, thiệt gia đình bác khổ sở quá...

Cu Tèo thấy hối hận, nó đã hối hận từ mấy ngày hôm nay, hằng ngày nó nhìn thấy bác Tư của nhà bác xê xế của nhà nó, sự nghèo khổ của bác thế nào cu Tèo cũng đã rõ. Nhất là từ sau đêm bác Tư bị cướp, chân bác bị què nên không đi làm được. Bác buồn chán nên chống gậy la cà ra quán cà phê ngoài đầu hẻm uống kể câu chuyện bác bị cướp giật, bị quân gian manh dí dao vào mạng sườn và bị hành hung. Bây giờ cả xóm ai cũng biết. Bác Tư còn nói chắc rằng hai tên cướp lỏi tì đó nhất định là người trong xóm này, nhưng bác không nhận ra mặt đứa nào hết vì chúng bịt kín mặt, và nhất là trời tối.

Bác Tư xích lô máy bỗng hỏi cu Tèo:

– Tại sao cháu nhặt được bóp của bác mà bây giờ cháu mới đem lại trả bác?

– Dạ thưa cháu mới nhặt được buổi sáng này khi cháu đi học ngang qua phía nghĩa địa, cháu thấy tên bác nên mang lại cho bác.

Bác Tư nhìn chiếc áo sơ mi của thằng Cu Tèo và bỗng liên tưởng đến chiếc xe Honda dame của nó. Không lẽ một trong hai thằng cướp lại là thằng Cu Tèo này. Chiếc áo sơ mi màu xám tro hiện nó đang mặc bác Tư thấy giống thằng cướp ngồi trên xe Honda, cũng chiếc xe Honda màu xanh nhạt. Không lý nào lại là thằng Cu Tèo mặt thằng Cu Tèo hiền, nó lại con nhà có được ăn đi học. và từ trước đến nay nó vẫn nổi tiếng là một thằng ngoan nhất trong xóm này. Bác

Tư cố xua đuổi sự nghi ngờ đó ra khỏi đầu, nhưng chiếc áo sơ-mi trắng Cu Tèo đang mặc vẫn cứ ám ảnh bác.

Thằng Cu Tèo ngồi xuống chiếc ghế trước mặt bác:

– Bác Tư à cháu nói với bác một điều này.

Bác Tư ngồi gần lại Cu Tèo hơn, đôi mắt đục lờ lờ của bác cố nhướng lên nhìn vào cái miệng của Cu Tèo.

– Cái gì đó cháu?

– Cháu sợ một điều.

– Cháu sợ gì.

– Bác đừng nói um sùm rằng cháu đã mang trả bác cái bóp.

– Tại sao vậy?

– Cháu sợ bọn cướp nào đó mà ở trong xóm này như bác đã nói, chúng nó biết cháu đã trả cho bác cái bóp nó dám giết cháu lắm.

Bác Tư à một tiếng, bác gật gù:

– Cháu nói phải chúng nó là những thằng ghê gớm lắm, mình không thể coi thường chúng được, bác sẽ giữ kín chuyện này, bác không nói đâu.

– Dạ, bác cứ giữ kín cho.

– Bác hứa, bác mang ơn cháu, nhưng trước sau gì bọn cướp cũng sa lưới.

Thằng Cu Tèo hồi hộp, nó nghĩ đến những lời nói của thằng Được, sự đe dọa của thằng Được tối hôm nào thằng Được hăm dọa nó đủ điều và đã bắt nó phải ném cái bóp đi nhưng nó đã không nghe lời thằng Được. Nó thấy tội nghiệp

bác Tư, bác Tư là người hiền lành. Nếu thằng Được biết thằng Cu Tèo mang trả cái bóp giấy tờ này cho bác Tư, chắc chắn nó sẽ không để cho Cu Tèo yên. Nó nghĩ đến lời thề với thằng Cu Tèo trong buổi họp thành lập băng tối hôm qua: “Nếu thằng nào mà phản bội thì sẽ bị tử hình”. Thằng Cu Tèo thấy lạnh cả người, nó nghĩ đến con dao mười ba khúc của thằng Được. Con dao của đảng trưởng. Thằng Cu Tèo nhắc lại với bác Tư:

– Nhớ nghe bác, bác đừng có nói gì hết, nhất là đừng nói tên cháu.

– Bác hứa, nhưng dấu sao thì bác cũng cần nói với cảnh sát rằng bác đã tìm thấy.

Thằng Cu Tèo vẫn áy náy:

– Nhưng bác đừng khai tên cháu,

bác nói bác tìm thấy ở gốc cây keo.

Bác Tư gật đầu:

– Được, cháu cứ yên chí...

Thằng Cu Tèo ra về, nhưng sự lo lắng vẫn giày vò nó không ngừng. Bác Tư nhìn theo thằng bé, bác cố hình dung lại thằng lỏi ngồi xe chờ thằng tổng tiền bác, cũng chiếc áo sơ-mi ấy. Có lý nào.

Bác tư đứng dậy, ngày hôm nay bác lại phải ra canh sát cho người ta lấy thêm lời khai. Bác khó nhọc đứng dậy, tìm chiếc gậy tập tễnh đi bộ ra khỏi xóm. Thằng Được từ ngoài đi xe Honda của thằng Cu Tèo vào, thấy bác Tư nó muốn né, nhưng né không kịp, bác Tư nhìn vấy nó:

– Này cháu, chờ giùm bác ra ngoài quận canh sát...

Thằng Được đành ngừng xe lại, nó hồi hộp:

– Cháu mắc công chuyện...

– Mà y chở giùm tao một chút thôi mà, từ đây ra ngoài quận cảnh sát chỉ năm phút chớ mấy. Tao phải ra ngoài khai thêm.

– Bác khai gì vậy?

– Bộ mà y không biết hôm trước tao bị cướp giật tiền đẩy té què giò sao?

– Dạ cháu biết chớ, nhưng cháu tưởng bác khai hết rồi.

– Tao phải khai thêm, vì tao mới tìm thấy cái bóp đựng giấy tờ.

Thằng Được giật mình:

– Bác tìm thấy cái bóp đựng giấy tờ, nhưng ở đâu bác?

– Ngay dưới gốc cây keo.

Thằng Được biến sắc, không lẽ thằng Cu Tèo lại liệng cái bóp ở ngay dưới gốc cây keo, nó nhớ rằng thằng Cu Tèo đi một quãng xa mới liệng đi, nơi gốc cây keo là nơi thằng Được đánh cướp.

Bác Tư không chờ thằng Được bằng lòng, bác leo luôn lên yên xe:

– May vòng xe lại chở tao một quãng đi, bao giờ tao khỏi chân tao sẽ chở mày đi chơi một vòng, ngày mày còn bé mày thích ngồi xích lô máy của tao lắm mà. Đi đi cưng, giúp bác chút đi, mày đừng để tao phải năn nỉ nhiều chớ.

Thằng Được không biết làm sao, nó đành phải vòng xe lại, nhưng nó cũng nói:

– Tôi chỉ chở bác tới gần đó thôi

nghe, bộ bác muốn cho lính hốt tôi sao bác lại xúi dại tôi tới trước bót cảnh sát.

– Ủa tại sao lính lại hốt mày được?

– Bác không biết rằng tôi đào ngũ sao, tôi tới để lính hốt à.

– Ờ héng, tao quên khuấy đi mất, nhưng mày đào ngũ chi vậy để phải trốn tránh khổ cái thân.

– Tôi sắp đi lính khác.

– Thôi mày ơi, đừng có lộn xộn nữa nghe mày..

Chiếc xe ra khỏi xóm và tới gần quận cảnh sát, thằng Được ngừng xe lại:

– Thôi bác Tư xuống đây đi, chịu khó lết vào trông tôi không dám tới đó đâu.

Bác Tư khó nhọc xuống xe, ông cười, vỗ vào vai thằng Được một cái:

– Cám ơn cháu nghe, bao giờ cảnh sát bắt được bọn cướp đánh bác bác hứa bao cháu một châu, nghe nói cháu nhậu khá lắm.

Thằng Được hiu hiu tự đắc:

– Không khá gì hơn ai, nhưng cũng tạm đủ xài.

Thằng Được quay xe chạy thẳng một mạch. Bác Tư vào ty cảnh sát, bác tới người cảnh sát tư pháp, người cảnh sát tư pháp lịch sự mời bác Tư ngồi xuống ghế trước mặt:

– Thế nào, chân đỡ chưa bác?

Bác Tư nhăn mặt:

– Có lẽ cũng mất cả tuần mới chạy xe lại được, thiệt khổ, chó cắn áo rách.

– Chúng tôi có cho công an chìm len

lỗi vào trong xóm để theo dõi, nhưng chưa có tin tức gì mới lạ hết, nếu bác thấy có tin gì, hay điều nghi ngờ gì cứ khai ra, chúng tôi phanh lặn mạnh mỗi.

Bác Tư suy nghĩ:

– Bọn nhỏ trong xóm đều là bà con lỗi xóm hết, tôi biết nghi ngờ ai mà khai, mình khai ra oan uổng tội nghiệp chúng nó.

Người cảnh sát giở chồng hồ sơ, “vụ Bác Tư”, nhìn vào những lời khai nội vụ của bác.

– Nếu chỉ có những lời khai này thì chúng tôi không thể làm gì được, tôi cần phải nói cho bác biết rằng bọn lỗi bây giờ ghê gớm lắm chứ không ngây thơ như bác tưởng đâu, báo ngày nào không đăng những bọn choai choai bề hội đồng.

– Nhưng thiệt tình tôi không biết nghi ngờ đứa nào, chúng nó dễ thương, như con cháu tôi cả không lẽ chúng lại nỡ cướp và hành hung tôi. Tôi là người cư ngụ trong xóm đó cả mấy chục năm trời đâu có chuyện gì xảy ra.

Bác Tư chợt nhớ ra cái bóp giấy tờ của mình, bác nói:

– Thừa thầy, về giấy tờ cần thiết của tôi đã tìm lại được đủ.

– Sao, giấy tờ tìm được rồi à.

– Dạ, tôi lượm lại được, quân gian cướp của tôi xong, chúng móc hết tiền rồi liệng cái bóp với giấy tờ lại.

Người cảnh sát tư pháp không dễ tin như bác Tư nghĩ, ông ta mỗi một điều thuốc lá thở một hơi khói rồi lên tiếng hỏi:

– Bác lượm lại được, mà lượm lại được ở đâu?

Bác Tư nghĩ đến thằng Cu Tèo, đến lời hứa với nó nên bác nói dối:

– Tôi lượm được ngay dưới gốc cây keo.

Người cảnh sát rút đồ đầu điều thuốc, lật lên lật xuống tấm căn cước của bác Tư.

– Bác tìm lại được bao giờ? Người cảnh sát tư pháp càng tỏ ra suy nghĩ:

– Thưa mới sáng hôm nay.

– Địa điểm đó thì tôi rõ, vì tôi đã từng ở nơi đó hơi lâu, cái gốc cây keo bác nói tới tôi đã biết, người qua lại đó hơi đông, vậy mà cái bóp vút đó tới hai ngày trời mà không ai thấy sao.

Ông ta vụt nhìn thẳng vào mặt bác Tư, đôi mắt ông ta làm bác Tư mất bình tĩnh, bác nhìn xuống bối rối. Giọng người cảnh sát đánh hẳn lại:

– Đối với cảnh sát không thể nói dối được điều gì, tiểu bác nói dối, bác đương nhiên có tội. Ngay từ đầu tôi đã nói với bác rằng bác phải giúp chúng tôi tìm cho ra thủ phạm, không sợ sệt.

Đôi mắt người cảnh sát long lanh:

– Trong vụ tìm lại được giấy tờ này tôi thấy có điều gì không được đúng sự thật, bác nên nói thật ra để chúng tôi dễ điều tra.

Bác Tư hồi hộp:

- Thưa tôi đã nói tất cả sự thật.
- Chắc không?

– Thừa....

Người cảnh sát cướp lời:

– Tôi thì không tin như vậy, có một điều gì bác giấu chúng tôi, hoặc là bị quân gian đe dọa.

– Dạ thưa...

– Tôi nhận thấy có một điểm vô lý là như thế này cái bốp vút ở gốc cây keo tới hai ngày mà không ai thấy, nơi ấy là nơi người ta dễ thấy nhất, con nít thường chạy chơi ở đó, mà cái bốp nằm đó tới hai ngày trời để chờ bác lượm lại được là một chuyện vô lý hết sức. Nếu bác nói rằng bác lượm lại được thì bắt buộc chúng tôi phải nêu lên một điểm thắc mắc nữa, bác có đùa với cảnh sát không, khi bác đi thưa vụ này, tôi bắt buộc phải nghi ngờ bác đã bịa đặt ra chuyện bị đánh cướp để gạt cảnh sát, có một âm mưu gì chẳng?

Bác Tư cuống lên:

– Dạ đầu có, thầy nói vậy tội nghiệp cho tôi, nơi cò bót tôi đầu có đùa.

Người cảnh sát tư pháp nhíp nhíp tay xuống bàn:

– Vậy bác cứ khai hết sự thật, ai đã mang trả lại bác cái bóp này.

– Thưa...

– Tôi biết hoặc có người đưa trả lại cái bóp, hoặc liệng vào nhà bác.

Bác Tư biết rằng nói dối người cảnh sát này là một điều vô cùng khó khăn, ông ta tinh quái hơn bác tưởng, chẳng thà nói thật rồi bác sẽ lựa lời nói cho thẳng Cu Tèo, bác Tư đành gật đầu:

– Thưa thầy, thầy đã nói vậy tôi chẳng dám giấu thầy làm gì, tôi cũng thưa thật

tất cả, sở dĩ tôi phải nói dối thầy như vậy vì tôi e rằng sẽ liên lụy đến người khác tội nghiệp cho người ta.

Người cảnh sát bình tĩnh:

– Cứ tiếp tục.

Bác Tư kể lại rành mạch chuyện thằng Cu Tèo trả lại cái bóp và lời yêu cầu của nó đừng khai tên nó với cảnh sát. Cuối cùng bác kết luận:

– Thưa thầy vì tôi trót hứa với thằng nhỏ như vậy nên tôi không dám thừa thật với thầy, bây giờ tôi chỉ xin thầy một điều đừng bắt thằng nhỏ lên đây tội nghiệp cho nó, thằng đó là một thằng hiền lành nhất xóm, con nhà tử tế có ăn có học, nó không phải thằng đàn đấm chơi bời.

Người cảnh sát tỉnh bơ, hình như ông ta không để ý gì đến lời xin của bác Tư.

– Theo sự mô tả của bác thì thằng nhỏ đó cũng trạc tuổi thằng đánh cướp bác phải không?

– Dạ thưa hôm đó trời tối nên tôi không nhìn rõ, nhưng áng chừng như vậy.

– Nó có chiếc xe Honda không?

– Dạ thưa có.

– Chiếc xe Honda có giống một trong hai thằng đã cướp không?

– Dạ thưa cũng Honda dame.

– Màu gì?

– Thưa màu xanh nhạt.

– Còn thằng ăn cướp cướp xe Honda màu gì?

– Dạ hình như cũng màu xanh nhạt.

Người cảnh sát hý hoáy viết vào bản lời khai của bác Tư:

– Được, tôi sẽ cho hỏi thằng nhỏ này.

Bác Tư vội vàng:

– Thưa thầy, nếu thầy kêu nó lên đây thì tội nghiệp cho nó.

– Bác cứ yên chí, không có chuyện gì xảy ra đâu, việc cảnh sát kêu một người lên để hỏi một vài chi tiết là chuyện thường.

– Nhưng thưa thầy tôi không hề nghi thằng nhỏ này.

– Tôi biết bác không nghi, nhưng chúng tôi có quyền điều tra, tôi muốn hỏi rõ coi thằng đó nhặt được cái bóp của bác trong trường hợp nào, có gì là tội tình đâu.

– Nhưng thưa thầy tội nghiệp cho nó.

Người cảnh sát trở nên bức mình, ông ta gấp cuốn sổ lại:

– Đây là công việc của cảnh sát, bác đừng có xía vô, nhiệm vụ chúng tôi không phải chỉ làm sáng tỏ chuyện thừa gởi của bác mà còn đẹp tề đoan xã hội.

– Nhưng thưa thầy thằng nhỏ kia không có tội gì hết.

– Tại sao bác biết nó không có tội, thôi bây giờ bác có thể trở về, bác cứ giữ đúng lời khai của bác, bác làm ơn ký tên vào bản khai này.

Người cảnh sát đưa tờ cung khai cho bác Tư đọc lại, bác Tư đành phải ký tên dưới lời khai. Bác ra về nhưng lòng đầy áy náy, bác lo lắng cho thằng Cu Tèo. Về

tối xóm, bác cho ngay đứa con của bác đi gọi thằng Cu Tèo, thằng Cu Tèo vội vàng chạy sang, bác Tư buồn bã:

– Cháu à, bác cần phải nói thiệt với cháu một chuyện này.

Mặt thằng Cu Tèo biến sắc:

– Thưa bác có chuyện gì đó.

– Vụ căn cước.

Cu Tèo càng trở nên hốt hoảng:

– Thưa bác có khai cháu.

– Cảnh sát bắt buộc bác phải khai ai mang lại trả bác cái căn cước, bác nói dối với họ không được, bác có nói cháu lượm được rồi mang trả lại bác.

Thằng Cu Tèo ngẩn mặt ra vì lo lắng, nó nói nhỏ trong miệng:

– Chết mẹ..

Bác Tư hình như hiểu được sự lo lắng của nó, bác an ủi nó:

– Cảnh sát nói không sao đâu cháu, họ chỉ cần lấy một vài lời khai của cháu xong lại thả cháu về ngay.

– Nhưng cháu tới nơi đó cháu ớn quá.

– Đến bác còn ớn nữa là, nhưng bác tin rằng không sao cả, bởi vì cháu có tội gì đâu mà lo, cháu cứ khai thật tất cả để cảnh sát rộng đường điều tra.

Thằng Cu Tèo nghĩ đến lời nói của thằng Được nó hối hận đã không nghe lời thằng Được để bây giờ kẹt như thế này. Bây giờ nó chỉ còn biết ngồi ngẩn mặt ra lo lắng. Bác Tư an ủi:

– Không có gì đáng lo hết cháu à, cháu thực mà cháu sợ gì, cháu nhặt được cái bóp ở đâu cháu cứ khai như thế.

Thằng Cu Tèo gật đầu, một lát nó ngẩng lên:

– Vậy bao giờ thì cảnh sát kêu cháu lên?

– Bác đâu có biết, nhưng chắc chắn rằng cháu có lên cảnh sát người ta cũng đối đãi tử tế.

Thằng Cu Tèo đứng dậy:

– Thôi cháu về bác à.

– Bác cảm ơn cháu nhưng thôi chẳng sao đâu, cháu đừng lo lắng.

Thằng Cu Tèo quay ra cửa, bác Tư nhìn chiếc áo sơ-mi nó đang mặc. Bác cũng cảm thấy có điều gì khác lạ. Người

cảnh sát Tư pháp không phải hoàn toàn vô lý.

Thằng Cu Tèo đang lúi thủi đi, nó bỗng đụng phải thằng Được đứng chắn ngang đường từ bao giờ, mặt thằng Được lạnh lùng, hai tay chống nạnh:

– Mày vô nhà thằng già Tư chi vậy?

Thằng Cu Tèo choáng váng cả người, nó ú ớ:

– À không, có gì đâu.

– Tao hỏi mày vô nhà thằng già Tư có việc gì?

– Tao vô chơi vậy thôi.

Thằng Được nắm lấy vai thằng Cu Tèo, nhìn thẳng vào mặt nó:

– Mày quên rằng tao với mày cùng đánh cướp tiền của thằng già Tư sao?

– Tao biết chó, tao biết nên tao giả vờ sang thăm hỏi chả để chả khỏi nghi ngờ mình.

Thằng Được nháy mắt một cái:

– Mày khôn ngoan dữ, ê mày tới mà đá tao hỏi mày chuyện này.

Thằng Cu Tèo biết không thể cãi lời được thằng Được, nó đành lủi thủi đi theo thằng Được tới mà đá, thằng Được nhảy lên đu trên cành cây nhãn:

– Mày coi chừng nghe không Cu Tèo.

– Tao làm gì mà coi chừng.

– Chính mày đã mang trả thằng cha già Tư cái bóp trong có đựng căn cước.

Thằng Cu Tèo cãi liền:

– Nói bậy.

– Sao chả nói với tao vậy.

Thằng Cu Tèo cuống lên:

– Đâu có mày chỉ nói bậy tao biết cái bóp của thằng chả đâu mà trả lại, hôm đó tao nghe lời mày tao đã liệng đi rồi mà.

– Mày liệng đi thật rồi sao?

– Tao liệng xuống đường mày không thấy sao?

Thằng Được vẫn đu trên cành cây:

– Lạ nhỉ, vậy thằng nào mang đã trả chả sáng nay? Tao gặp chả đi ra ngoài bót cảnh sát chả nói đã có người mang trả chả cái bóp.

– Tao đâu biết.

Thằng cu Tèo trả lời xong ngồi lặng

thỉnh, nó cũng thấy lo lắng, lòng nó nóng như lửa đốt. Không lẽ bác Tư lại nói cho thằng Được, chắc chắn không thể có chuyện đó được, đối với cảnh sát bác còn nói dối lên nói dối xuống nữa là với thằng Được. Thằng Được buông tay, nhảy xuống má đá, ngồi cạnh thằng Cu Tèo, nó chửi thề một câu giòn tan:

– Dù mẹ, tao nói thiệt, vụ này tao biết thằng nào phản tao, tao chơi hết mình, tù cũng được, tao đeo sọt tù.

– Nhưng tao đâu có phản mày.

– Ấy là tao nói trước vậy thôi, vô lý, tại sao thằng già Tư lại nhặt được lại cái bóp.

– Tao đâu biết.

Thằng cu Tèo giải thích, dùng tất cả những lý lẽ để bào chữa cho mình:

– Chính mắt mày thấy tao đã liệng cái bóp đó ở đường.

– Thì tao có thấy...

– Tao chắc rằng có người nào đó đi đường rồi nhặt lại được nên liệng lại vào đầu xóm mình.

– Cũng có thể.

Thằng Được hù thêm một câu:

– Vụ này mà bê là tao với mày đều lãnh đủ hết.

– Tao biết, tao đâu có ngu.

– Đừng nói bảnh.

Thằng Được lại im lặng, đôi mắt nó nhìn xa xôi tới cuối xóm, một lát nó lên tiếng:

– Mày biết gia đình mới dọn đến xóm mình không, ở gần nhà mày đó.

– Biết.

Thằng Được hít hà:

– Trong nhà đó có một con nhỏ ngon lành hết sức.

Thằng Cu Tèo gàn:

– Mình tính làm ăn nhà đó nữa sao?

– Làm chó.

– Đừng, người lối xóm mình cả, mày làm tùm lum rồi bể hết thôi

– Mày ngán?

– Không phải tao ngán, nhưng vậy kỳ quá.

Thằng Được lại chửi thề một câu:

– Dù mẹ, mà chỉ là kỳ đà cản mũi.

Nó bỗng im lặng, khều tay thẳng Được:

– Kia mà nhìn, con nhỏ đi học về.

Người thiếu nữ từ ngoài dốc đang đi xuống. Cu Tèo biết tên nàng, Hương nàng thường ngày sang nhà Cu Tèo chơi với mấy đứa em gái của nó, nàng mới khoảng mười ba tuổi, nhưng thân thể đã nở nang, một vài lần Cu Tèo nói chuyện với Hương nàng dễ thương và có vẻ có cảm tình với nó. Những đứa em gái của Cu Tèo thường chế diễu Cu Tèo, gán ghép. Những lúc đó Cu Tèo đỏ mặt lên, la các em, nhưng nó cũng thấy khoái khoái và ao ước vẫn vợ.

Người thiếu nữ mặc áo dài trắng tha thướt, thẳng Được huyết gió một

tiếng. Người thiếu nữ làm mặt nghiêm đi thẳng. Ánh nắng lấp lánh trên vai áo nàng, mái tóc nàng bập bênh theo nhịp bước. Thằng Được khoải trá, vỗ vào vai Cu Tèo:

– Mày thấy không, con nhỏ có vẻ khoái tao.

– Đừng xạo mày ơi.

– Mày không thấy nó nhìn đá lông nheo tao đó sao?

– Tầm bậy.

Thằng Được cao hứng:

– Hôm qua tao chọc con nhỏ này ngoài đầu xóm nó có vẻ chịu tao...

Thằng Cu Tèo hồi hộp:

– Chịu thế nào?

- Nó nói chuyện với tao.
- Nói chuyện với mày, nhưng nói gì?
- Nó nói đồ mất dạy.

Thằng Cu Tèo bỗng cười ré lên:

- Đù mẹ vậy mà là nói chuyện.

Thằng Được vênh mặt lên:

- Vậy là mày chưa từng trải trong trường tình rồi, chộc một con gái mà người đó lên tiếng với mình là ăn chắc.

- Nhưng nó chửi mày mà.

- Chửi cũng là lên tiếng vậy, ông già tao nó nói chuyện rằng ngày xưa ông chộc bà già tao, bà già tao chửi ông quá trời, vậy mà sau này thành vợ chồng đó.

Thằng Được khoái trá, nó kể đi kể lại chuyện ông già nó tán bà già nó, mà nó

cho là đặc ý nhất. Thằng Cu Tèo bực cả mình. Nhưng nó không dám đứng dậy, nó đứng dậy thằng Được có thể giận nó. Cuối cùng thằng Được kết luận:

– Chắc chắn con nhỏ đã chú ý đến tao, tao tán thế nào tao cũng dính.

– Nếu không dính?

– Tại sao lại không dính, tao sẽ mời nói đi coi hát.

Thằng Được là một thằng ưa khoác lác, nó nói như thiệt, nó nghĩ đến đứa con gái nào là nó coi như nhân tình nó rồi. Thằng Cu Tèo tức khí, nhưng nó không nói gì thằng Được. Thằng Được nhìn về cuối xóm, người con gái đã đi khuất từ bao giờ, nhưng nó vẫn còn cao hứng:

– Tao có lời thể không thêm yêu đứa

nào hết, nhưng gặp con bé này tao thấy cũng được, nếu nó khá tao sẽ nhận nó làm người yêu.

Thằng Cu Tèo tức khí:

– Sao mày nói mày khoái con Hường rồi.

Thằng Được gân cổ lên:

– Nhưng mày thấy giữa con Hường với con nhỏ vừa rồi thì đứa nào hơn, con nhỏ vừa rồi đẹp hơn nhiều, đào của tao phải đẹp, tao chúa đẳng mà mày.

Thằng Cu Tèo bực tức, nhưng nó không thể nó được gì hơn, nó đứng dậy:

– Tao về.

– Tại sao mày đang ngồi nói chuyện với tao mày lại về?

– Tao về còn phải đi học.

Thằng Cu Tèo cười ré lên.

– Trời ơi đi học, mày nói chuyện đi học nữa sao?

– Phải đi học chứ, không đi học ông già tao đập chết.

– Đẹp đi mày ơi, chiều nay mày đi chơi với tao.

Thằng Cu Tèo cương quyết:

– Tao nói không được là không được.

– Vậy tối nhé.

Thằng Cu Tèo miễn cưỡng gật đầu:

– Ủ. Tối.

– Tối nay mình làm ăn nữa, lần này mình không làm ăn trong xóm nữa.

Thằng Cu Tèo lặng thinh, nó không nói với thằng Được một câu, nó lủi thủi đi về. Thằng Cu Tèo ra sau con gái thấp thoáng nhà rửa mặt, nó nhìn thấy người bên kia hàng đậu, tự nhiên trong lòng nó rộn rã, nàng quay lại và bắt gặp đôi mắt nó, một cái mỉm cười. Chiếc răng khểnh trắng. Cu Tèo mơ mộng vẩn vơ. Có tiếng cười khúc khích sau lưng Cu Tèo, Cu Tèo quay lại, nó trùng mắt với con em gái.

– Mày cười gì tao?

– Cười đó, bộ cấm sao.

– Tao cấm.

Đứa em gái nhơn nhơn:

– Nè đừng có làm tàng, tui nói cho anh biết, anh làm tàng với tui chỉ có thiệt thôi.

– Thiệt, tao đếch cần.

Con em gái háy mắt:

– Thiệt héng, anh đếch cần tôi thì thôi.

Thằng Cu Tèo biết con em gái của nó rất thân với người thiếu nữ hàng xóm, nó cũng vậy chớ nó cũng ngán con quý này phá đám lắm. Con nhỏ đứng tựa cửa hai chân khèo vào nhau:

– Anh đừng có hòng qua mặt tôi, tôi biết hết.

– Mà biết cái gì.

– Tôi nói đừng có coi thường tôi, tôi biết hết.

– Mà biết gì nói thử coi.

– Dại gì mà nói.

– Mà đừng có chọc tức tao.

– Không chọc tức ai hết, nhưng tôi biết sẽ có lúc có người lạy van tôi nhờ vả tôi.

Thằng Cu Tèo im lặng, cô em gái càng chọc dữ hơn:

– Có đúng vậy không, nói trắng ra sẽ có ngày anh nhờ tôi giới thiệu.

– Giới thiệu ai?

– Đừng có vờ vịt, anh đâu có qua mặt con nhỏ này được.

– Nhưng tao có gì đâu.

– Thiệt héng, không có gì hả?

Cu Tèo đỏ mặt lên, nó toan gạt đầu, nhưng rồi nó đứng nghệt mặt ra, con em gái cười phá lên:

– Tôi biết tổng anh hết trơn rồi, anh đừng có giấu, tôi biết anh đang mê ai.

– Bậy nào.

– Đâu có nói bậy, nói sự thật mà, cứ thú thật đi, tôi sẽ giới thiệu cho, nhưng tôi nói với anh một điều này.

– Cái gì vậy?

– Anh phải ngoan ngoãn, ảnh không được theo thằng Được đi chơi nữa, thằng Được trong xóm này không ai ưa, anh biết không trong vụ cướp tiền và hành hung bác Tư xích lô người ta nghi là thằng Được, chắc nó chớ không ai, anh cứ đi chơi với nó hoài rồi mang họa đó.

Cu Tèo chống đỡ yếu ớt:

– Tao đâu có chơi thân với nó, chắc

gì nó đã là thằng ăn cướp tiền của bác Tư đâu có bằng chứng gì?

– Anh nói không chơi thân với nó hả, không thân với nó sao anh cứ cặp kè với nó hoài vậy. Buổi tối bác Tư bị cướp tôi thấy anh về nhà lên lấy xe đi, cả nhà không ai biết nhưng tôi biết nè.

Thằng Cu Tèo trợn mắt lên:

– Ê mày nói vậy tức là mày nghĩ tao đi ăn cướp sao?

– Tôi không nghi anh đi ăn cướp, nhưng anh nên coi chừng, anh mà đi ăn cướp ăn trộm ba má biết ba má từ anh liền tức thì chớ bộ, nhất là ba, hồi này ba để ý anh lắm đó, ba nói tối nào anh cũng ra chỗ má đá ngồi chơi với mấy thằng mất dạy.

Thằng Cu Tèo vẫn ngoan cố:

– Tao chơi thì chơi chớ tao đâu có đi theo chúng nó.

Con bé đứng chống nạnh:

– Anh nói anh không theo chúng nó hả, tôi biết hết, có người nói với tôi nè.

– Nói gì? Anh ngồi ở mà đá với thằng Được anh chọc ghẹo con gái đi ngang qua.

Thằng Cu Tèo la lên:

– Nói bậy, đứa nào nói với mày vậy để tao bóp cổ nó chết cho mày coi.

– Thiệt há, anh dám bóp cổ há?

– Tao thể vậy đó.

– Con nhỏ Hương bên cạnh nhà mình đó, anh sang mà bóp cổ đi, anh với thằng Được chọc nó hoài có đúng vậy

không, vừa rồi con Hương đi học về anh với thằng Được cũng chọc nữa, anh với thằng Được hút gió nói năng bậy bạ.

– Bậy, không phải tao, thằng Được, tao đâu có vậy.

– Bởi vậy tôi mới nói với anh đừng có chơi với thằng Được, anh chơi với thằng Được anh sẽ bị họa lây. Anh hứa vậy đi, anh hứa vậy tôi sẽ giới thiệu với anh, tôi còn nói con Hương đi chơi với anh nữa cơ, tôi sẽ cho anh vay tiền đi xem xi nê với Hương.

Mắt thằng Cu Tèo sáng lên:

– Thiệt ghen.

– Thiệt, nhưng với điều kiện anh không được chơi với thằng Được.

Thằng Cu Tèo nhớ đến lời thề với

thằng Được đêm hôm nào khi thằng Được lập bằng bụi đời, nếu phản bội bằng sẽ chịu án tử hình. Cái đích gì cũng tử hình hết, thằng Cu Tèo thấy lạnh cả người. Nó ú ớ nói với con em gái:

– Chơi với thằng Được thì cứ chơi, miễn là tao không theo nó là được chờ gì.

Con em gái thằng Cu Tèo lắc đầu quầy quậy:

– Không được, anh phải dứt khoát, anh biết rằng Hương có cảm tình với anh nhưng nó ghét thằng Được không thể chịu được, nó còn nói rằng nếu thằng Được còn chọc ghẹo nó nữa nó sẽ mét anh nó, anh biết anh của Hương làm gì không?

– Làm gì?

– Đại úy nhẩy dù đó anh, anh Đồng, anh Đồng đi hành quân xa hoài, thỉnh thoảng mới về nhà một lần, nếu thằng Được còn chọc con Hương nữa anh con Hương về đập chết.

Con bé nhìn thằng Cu Tèo tủm tủm cười:

– Anh bằng lòng vậy không, đừng có đi chơi với thằng Được nữa thì tôi giới thiệu Hương cho, bằng không thì thôi, mặc anh.

– Mà phải để tao thu xếp chớ.

Con bé trợn mắt lên:

– Có gì mà phải thu xếp, anh thiệt kỳ, không chơi với nó thì thôi, thu xếp cái gì nữa chớ.

Thằng Cu Tèo nghĩ cách nói dối em

gái, lòng nó háo hức muốn được quen con Hương, giọng nó thấp xuống:

– Tao phải thú thật với mày điều này.

Con bé đứng khoanh tay, cái mặt vênh vênh:

– Điều gì vậy?

– Thăng Được còn mượn tiền tao.

– Thăng Được còn mượn tiền anh, anh làm cái gì có tiền mà cho nó mượn.

– Tao có chứ, tiền tao dành dụm định may cái quần cho láng coóng, hôm đó thăng Được kẹt tiền nên mượn tao đỡ, tao ngu quá cho nó mượn, bây giờ đòi nó khó quá, nhưng không lẽ lại không đòi nó,

– Anh ngu bỏ xừ.

– Vậy tao mới ngu, tao phải chơi với nó một thời gian tao mới đòi được tiền, nếu không chơi đâu có đòi được.

– Nếu anh còn chơi với thằng Được tôi chưa thể giới thiệu anh với Hương được.

– Sao mà khó quá vậy?

– Không phải khó, mà nguyên tắc như vậy, Hương nói thế đấy, Hương nói anh còn chơi với thằng Được thì không bao giờ Hương thèm chơi với anh.

– Thiệt hay sao?

– Hỏi đi hỏi lại hoài tôi nói láo với anh tôi ăn cái giải gì?

– Mà cứ để tao thu xếp.

– Chán anh bỏ xừ.

Nói xong cô bé quay ngoắt vào nhà trong, còn mình thằng Cu Tèo đứng xớ rớ ở nhà sau, nó lại mơ mộng vẩn vơ, nó hy vọng rằng Hương sẽ xuất hiện bên kia bờ rào, nàng sẽ cười với hắn. Nhưng vô ích, trong sân nhà bên cạnh vắng hoe. Nắng buổi trưa rục rỡ đến chói mắt.

Có tiếng gọi Cu Tèo vào ăn cơm của bà mẹ, và tiếng xe gắn máy của cha Cu Tèo đi làm về. Bà mẹ Cu Tèo suốt ngày gặt gồng, nhất là bữa cơm, và cần nhằn hết chuyện nọ đến chuyện kia, ông bố Cu Tèo thì than mệt. Những đứa em của Cu Tèo mỗi đứa bê một chén cơm chạy ăn cùng nhà, chúng đánh vãi vung vít, thế là cái miệng bà mẹ Cu Tèo lại choe chóa. Ông bố Cu Tèo gặt gồng:

– Bà không nghỉ cái miệng được một chút sao, đi làm mệt thấy mẹ về đến nhà chỉ nghe thấy cái miệng bà, rõ bực.

Bà mẹ Cu Tèo đặt chén cơm xuống
trùng mắt nhìn chồng:

– Ông tưởng tôi ở nhà sung sướng
lắm sao, con ông đó, toàn những thứ quý
sứ, để cho nhiều vào...

Ông bố Cu Tèo hừ hừ trong miệng,
ông phải nhịn bà, nhưng ông bực tức,
ông than thở đủ mọi chuyện. Bà không
kém, bà than vắn đề tiền bạc khó khăn,
con cái mất dạy. Ăn xong bữa cơm ông
lăn ra ngủ ngáy pho pho, bà vợ tiếp tục
la hét đám trẻ nhỏ, Cu Tèo sắp xếp cặp
sách đi học.

Chiếc xe Honda dame của Cu Tèo
mới làm máy lại nên đạp một cái là nổ
máy, Cu Tèo rồ ga chạy thẳng ra ngoài
hẻm, thẳng Được ngồi ở mà đá từ bao
giờ. Từ trên má đá thẳng Được nhảy ào

xuống chặn ngang đường, nó lại nhảy phóc lên yên sau:

– Mày đi học đến năm giờ chiều mới về phải không?

– Ừ thôi mày xuống đi để tao đi.

– Tao đi với với mày tới trường, tao mượn xe mày tới năm giờ chiều tao tới đón.

Thằng Được khen một câu:

– Chà, Xe mày chạy ngon lành dữ.

– Mày đi đâu đi tả...

– Đừng có lo, tao lái xe mày đã biết mà, ngon lành một cây.

– Ba tao mới cho tiền sửa xe, cho mày mượn xe nữa ông biết ông la tao.

– Ông biết sao được, mày cứ cho tao

mượn xe, chiều nay về bọn mình đi chơi luôn, có lẽ mai mốt tao cũng có xe, chiếc xe ngon lành hơn xe mày lận.

– Xe đâu vậy?

– Có một thằng bạn hứa cho tao.

– Thằng bạn nào mà tốt quá vậy?

– Một thằng bạn cùng đi lính với tao, nó đi Cam-pu-Chia cấp dưỡng được một chiếc xe.

Chiếc xe chạy vòng vèo ra ngoài ngõ hẻm, trường học của cu Tèo ngay ngoài đầu hẻm. Hương cũng học trường ấy, nhưng lớp của nàng buổi sáng. Thằng Cu Tèo miễn cưỡng phải cho thằng Được mượn cái xe, nó dặn dò:

– Mày đi cẩn thận đó nghe.

Thằng Được rô ga:

– Mày yên chí mà, lát về thể nào cũng có tiền chia cho mày.

– Tiền đâu vậy?

– Thằng bạn tao cho, nó đi Căm-pu-Chia cấp dưỡng được vô số. Dù mẹ tao lại thêm đi linh rồi, chắc kỳ này tao đi nữa...

Thằng Được giơ tay vẫy bạn một cái, chiếc xe phóng vút đi bằng ngang đường, lạng ngang mũi xe nhà binh, thằng Được có vẻ khoái trá, nó rồ máy phóng vun vút Cu Tèo đứng nhìn theo mà thấy đau lòng xót dạ.

Đúng hẹn buổi chiều thằng Được trở lại, khi Cu Tèo ra khỏi cửa trường đã thấy thằng Được đứng chờ ở dưới gốc cây. Nó đang phì phèo hút thuốc lá. Máy xe nổ giòn, thằng Được ra hiệu cho bạn:

- Lên xe máy.
- Đi đâu vậy?
- Tao với máy đi nhậu, rồi đi chơi
bời...

– Nhưng tao...

Thằng Được vỗ vào túi quần:

- Máy đừng lo, tao nhiều tiền lắm.
- Tiền ở đâu vậy?
- Máy không cần biết, cứ đi với tao,
mình sẽ có đủ mục, nhân tiện tao lấy
chiếc xe luôn thể.
- Thiệt sao?
- Không nói láo, máy cứ đi với tao.
- Còn sách vở tao?

– Chạy về liệng đại ở nhà rồi mình đi.

Thằng Cu Tèo thấy thằng Được có vẻ tốt với mình, mọi người trong xóm nói thằng Được xấu, nhưng riêng Cu Tèo thì thấy thằng Được không hề xấu với nó. Thằng Cu Tèo nhảy lên yên xe, chiếc xe chạy vun vút vào trong hẻm, vừa đi thằng Được vừa kể chuyện về thằng bạn của nó.

– Thằng bạn của tao chịu chơi lắm mày, mày biết nó tên gì không? Tên Tám Đầu lâu, dù mẹ nghe cái tên đã thấy chùi rồi, tao nói thiệt với mày thằng đó còn chùi hơn tao nữa, có lần nó uống rượu say cầm nguyên trái lựu đan mở chốt sẵn vô trình diện sĩ quan. Sĩ quan ngán thấy con đĩ mụ nội, thiếu điều năn nỉ nó mới tha đó mày, thằng cha sĩ quan đó lổi mà mày, chả hôm trước phạt nó năm chục

cái hít đất, hôm nó nhậu say nó bắt cha sĩ quan đó hít đất lại tới một trăm cái lận, dù mẹ hít như điên, sau rồi đâu còn thằng sĩ quan nào dám phạt nó nữa, phạt nó là thấy mẹ với nó liền...

Thằng Cu Tèo thú vị:

– Chì héng mày.

– Khởi nói, tối hôm nay tao với mày đi chơi với nó, nhiều mục lắm mày à, tao sẽ giới thiệu mày là phó đảng, rồi tao yêu cầu nó một điều.

– Yêu cầu cái gì?

– Tao xin nó một khẩu súng và một trái lựu đạn, mình có mấy thứ đó mới ngon.

Thấy nói đến lựu đạn súng sáu, thằng Cu Tèo hơi ngán, nhưng nó không dám

nói ra điều ấy, nó sợ rằng thằng Được chê nó nhát gan. Thằng Được thích vào lưng nó:

– Ê mày, mày thích có một khẩu súng không?

– Thích thì có thích, nhưng tao ngán mình không có giấy xài súng rồi cảnh sát khám thấy được thì cũng mệt.

– Dù mẹ nói như mày chán thấy mẹ, có súng mà cho cảnh sát biết nữa thì còn cái mẹ gì nữa, phải giấu chớ, mình bụi đời mà, bụi đời cảnh sát đâu có ưa, mình chống nhau với cảnh sát luôn, cảnh sát có súng mình cũng có súng vậy. Cảnh sát có lựu đạn cay mình có lựu đạn thiệt, chơi hết mình mà, tao có súng trong người cảnh sát mà kêu tao, tao bắn lại liền.

Thằng Cu Tèo bắt đầu ngán ngẫm,

nhưng nó không dám có phản ứng gì. Chiếc xe đang xuống dốc, con dốc gập ghềnh nhưng đã quá quen thuộc với thằng Cu Tèo, nó lại nhìn thấy Hương đi với một người anh ra ngoài dốc, ông anh của Hương lớn và đã đi lính, anh ta là thiếu úy, anh làm việc tại Sài gòn. Trừ những lúc đi học, còn đi đâu Hương cũng đi với ông anh.

Chiếc xe đi qua mặt Hương và ông anh của nàng, Cu Tèo, bối rối, nó biết nàng không mấy ưa thằng Được, bây giờ nàng lại bắt gặp Cu Tèo đi với thằng Được chắc chắn nàng sẽ không thèm cho Cu Tèo làm quen với nàng nữa. Hương giả lơ, nàng quay sang nói chuyện với ông anh.

Thằng Được lại thúc vào lưng Cu Tèo:

– Mà thấy nàng của tao không?

Một chút ghen tức nổi lên trong lòng
Được:

– Mà nói nàng của mày đó sao?

– Chớ còn gì nữa.

– Còn lâu.

– Bộ của mày chắc, mà của mày tao
có muốn cũng được kia mà.

– Sức mấy.

– Mà nói sức mấy hả, nói cho mày
biết, tao là đảng trưởng, đảng trưởng phải
trên đảng phó, tao muốn là trời muốn,
nói ví thử con nhỏ đó là mèo của mày,
tao muốn chẳng hạn, mày phải nhường
cho tao.

– Nếu tao không nhường?

– Tử hình, mà thấy trong điều lệ của mình không, cái lời đảng trưởng là tử hình.

Thằng Cu Tèo càng thấy tức, nó chửi thề một câu:

– Dù mẹ chán thấy mẹ.

– Mà chán thiệt sao, mà cũng có quyền lợi chớ bộ không hả, mà muốn mềo của đứa nào trong đảng mình mà không được, mà cứ việc ngoắc tay một cái nói với thằng đảng viên. Tao muốn mềo của mày, thế là nó phải nhường liền, mà cũng ngon vậy.

– Nhưng có thằng đảng viên nào có mềo đâu?

– Sẽ có, tất cả mọi thằng trong đảng mình sẽ đều có mềo hết. Bây giờ chưa có

thì mai mốt có, tao hỏi thiệt mày mày đã có mèo chưa?

Thằng Cu Tèo chối:

– Tao đâu có mèo mỗ gì?

– Vậy tại sao mày lại ngán tao tranh mắt mèo của mày?

Thằng Cu Tèo ú ớ, xe cũng vừa tới gần nhà, Cu Tèo đậu xe lại, nói với thằng Được:

– Mày đứng đây chờ tao nghe, tao vô cất sách.

– Tao vô cũng được vậy.

– Không được, mày vô bà già tao thấy bà biết tao đi chơi với mày bà không cho đi.

– Bộ bà ghét tao lắm sao?

– Không phải ghét, nhưng bà không thích tao đi chơi, bà muốn tao học, nếu mày muốn chơi với tao dài dài mày phải nghe lời tao, mày đừng tới nhà tìm tao thường, như vậy mình mới làm ăn được.

Thằng Được nghe bùi tai, nó gật đầu:

– Được, tao nghe lời mày.

Thằng Được nhảy xuống xe, nó lại đứng vợ vẫn ở gần mả đá. Thằng Cu Tèo về nhà một lát quay xe đi liền. Bà mẹ Cu Tèo vừa ra đến cửa định gọi thằng Cu Tèo thì nó đã đi mất rồi. Bà lắc đầu nhăn mặt một mình:

– Cái thằng hồi này hay đi chơi quá, vừa thấy bóng nó đã biến mất rồi.

Cô em gái thằng Cu Tèo mách mẹ liền:

– Ảnh đi chơi với thằng Được đó má.

– Nó lại đi chơi với thằng Được sao, hết người chơi rồi hay sao mà nó lại chơi với thằng Được, cái thằng mất dạy đó người trong xóm này đang nghi nó ăn cướp cái bóp và hành hung bác Tư.

– Ai biết được con nói với ảnh hoài mà ảnh không nghe, ảnh nói thằng Được còn thiếu tiền ảnh nên ảnh mới phải chơi với nó để ảnh đòi hết nợ.

– Thằng Tèo làm gì có tiền mà cho thằng Được vay.

– Con không biết.

Bà mẹ có vẻ bức tức:

– Để nó về đây nó biết tay tao.

Thằng Cu Tèo ra tới chỗ thằng Được đứng đợi, nó ra hiệu cho thằng Được:

– Lên mày, bà già tao mà biết thì khỏi có đi chơi đi.

– Bà già mày có vẻ ghét tao quá hén.

– Tao đâu có biết bà, bà khó tính thấy mồ, tao không thích ở nhà, ở nhà nghe bà cần nhần hoài, nào là tiền chợ thiếu này nọ, thôi đủ chuyện mày ơi, thỉnh thoảng ông bà còn cãi lộn với nhau nữa chứ.

– Má mày than nghèo chứ gì?

– Thì đại khái như vậy.

– Bà già tao cũng vậy, mấy bà chỉ tiền thôi, bây giờ tao với mày mang tiền về là bà hết la liên.

– Tiền đâu mà mang về?

– Mày muốn mang tiền về cho bà già mày không?

– Muốn chớ, nhưng tao chưa đi làm thì lấy tiền đâu mà mang về cho bà được. Mà cứ theo tao thiếu gì tiền, thỉnh thoảng tao mang tiền về cho bà già tao, bà khoái lắm, bà hết chửi tao.

– Thiệt vậy sao mày?

– Tao nói dối làm con mày.

Chiếc xe đi ra ngoài hẻm, thằng Tèo vội thắng gấp lại vì có một người đứng ngang đường, một người thanh niên, dĩ nhiên là lớn hơn thằng Cu Tèo và thằng Được, anh ta bận chiếc áo Montagut màu huyết dụ, mang kính đen. Thằng Được lên tiếng chửi thề liên:

– Ê, dù mẹ hết chỗ đứng rồi sao lại đứng ngang đường vậy.

Người thanh niên quay nhìn lại, anh ta mang cái kiếng râm tráng bạc nên

Được và thằng Cu Tèo không nhìn rõ mắt anh ta. Cu Tèo tưởng người đàn ông sẽ nổi giận, nhưng không anh ta nhoẻn miệng cười:

– Xin lỗi hai cậu tôi vô ý, đừng nên chửi vậy chứ.

Thằng Được gây gỗ, nhưng người thanh niên vẫn một mực nhã nhặn. Cuối cùng thằng Cu Tèo lại lái xe đi. Nó thắc mắc về người thanh niên đó:

– Thằng cha này có ở người trong xóm mình không hả mày.

– Không phải, chả ngán hai đứa mình thấy mẹ.

– Chả lớn hơn mình mà.

– Tao đâu ngán lớn, mày thấy tao chửi cha không, chả đâu dám nói gì tao,

nói thiệt chứ mà chửi lại tao là có chuyện.

– Mà làm gì?

– Lụi cho một dao không được sao.

– Ngon há.

– Tao ngon từ lâu rồi mà ời.

Thằng Cu Tèo bỗng lo lắng:

– Nè mà, tao nghi quá.

– Mà nghi gì?

– Thằng cha này tao thấy có vẻ như
linh kín.

– Bậy, mà nhìn ai cũng thấy là lính
và công an hết.

– Mình có tội mà.

– Tội tình gì?

- Thì vụ bác Tư đó.
- Tầm bảy, đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa.

Xe đã đi ra ngoài đường, thằng Cu Tèo nhìn vào kính chiếu hậu bỗng kêu lên:

- Đứng lính kín rồi mày ơi, chả đi theo mình kia chả cũng đi Honda.

Thằng Được quay ngoắt cổ lại, nó bắt gặp người thanh niên cười xe Honda đi xa xa:

- Ủa đúng thằng cha, nhưng chắc gì đã phải chả theo mình.

Thằng Cu Tèo nói nhỏ:

- Thử coi chả có phải theo mình không?

Thằng Được lái xe sang một đường khác, và một lát sau thằng Cu Tèo lại nhìn thấy bóng chiếc Honda của người thanh niên đi sau, nó thử lái sang một con đường khác nữa, vẫn thấy bóng thằng cha đó. Thằng Cu Tèo kêu lên:

– Chết cha rồi mày ơi, đúng thằng cha đó là cớm, nếu không phải cớm tại sao nó lại đi theo mình hoài vậy.

Thằng Được thấy lo lo, nhưng hấn trấn tĩnh:

– Được, nếu nó là cớm mình tính theo cớm.

– Mày định làm gì?

– Bây giờ mày nghe tao rồi mình tính sau, mày cứ lái theo đường tao chỉ.

– Xong ngay.

Thằng Cu Tèo lái xe theo lệnh thằng Được, nó nhìn vào kiếng chiếu hậu, nó vẫn thấy bóng dáng người thanh niên chạy theo. Nó lo lắng:

– Thằng này theo mình kỹ quá, mình không bỏ được nó.

– Cứ để nó theo, nó theo mình nó sẽ chết cha luôn, mình tới nơi hẹn xem nó có dám theo không. Bây giờ nhé, mày tới ngã Sáu cho tao, khi nào thấy lính đứng xét giấy ở đường mày tránh đi nghe, mình phải đứng lại cũng phiền lắm đó.

– Được.

Chiếc xe chạy về hướng Sài Gòn, người lính kín vẫn lèo đẹo theo sau, hình như anh ta cố tình cho thằng Được và thằng Cu Tèo nhìn thấy anh ta. Thằng Được luôn miệng chửi thề. Bỗng thằng Được vỗ vào vai thằng Cu Tèo:

– Này Tèo, tao nghi quá mày à.

– Mày nghi cái gì?

– Có lẽ thằng cha lính kín này đi theo mình vì chuyện cái bóp của thằng già Tư.

Cu Tèo cũng nghi như thế, nhưng nó không dám nói ra, nó gạt đi:

– Mày nghi tầm bậy.

– Nếu là tầm bậy thì tốt quá, tao e rằng không phải tầm bậy chứ, mình thấy chả từ trong xóm mình, chả vào trong xóm mình làm gì? Thằng đó nhất định không phải người trong xóm mình rồi.

Xe tới ngã Sáu, thằng Được ra hiệu cho thằng Cu Tèo dừng lại, người đàn ông lạ mặt vòng xe quanh bùng binh rồi anh ta đi thẳng. Thằng Cu Tèo thở phào một cái:

– Chả đi rồi mà.

– Chả không đi thì thế nào cũng có đồ máu.

Thằng Cu Tèo dựng xe, khóa cẩn thận:

– Thằng bạn mày hẹn ở đây phải không?

– Ủa, hẹn ở đây.

Thằng Được vẫn không hết nghĩ đến người lính kín:

– Thằng bạn tao có lựu đạn, có súng, dao, thằng cha lính kín mà vô đây coi như đời nó đời hai năm mươi.

– Thôi đi mày ơi.

– Bộ mày ngán nó sao?

– Không ngán, nhưng tao cũng thấy lo lo, vì thằng cha đó theo dõi mình biết đây chả chẳng kêu thêm người đến, không chừng còn đông hơn mấy đứa mình nữa.

– Đừng có lo, chúng nó đông cũng không làm gì được mình, vì thằng bạn tao có lựu đạn, chúng nó có súng, nhưng súng đâu có thể chống lại lựu đạn được, thả một lựu đạn là chết vô khối.

Thằng Cu Tèo thấy lạnh xương sống, nhưng nó vẫn phải làm tỉnh để theo thằng Được vào khu ăn nhậu, thằng Được nhìn ngó khắp các bàn, nó bỗng reo lên:

– Kia rồi, thằng bạn tao kia rồi.

Thằng Cu Tèo để ý thấy một người thanh niên bận áo rằn ri, đầu cạo nhẵn

thín coi có vẻ dữ dằn chịu chơi. Trước mặt anh ta để cả chục chai bia 33 không, ở ly rượu anh đang uống cũng còn nửa ly. Người thanh niên mỉm cười khi nhìn thấy thằng Được, cái miệng cười hơi méo nhe ra hàm răng cửa sún:

– Ngồi chơi đi mày, chờ mày thấy mẹ luôn.

Thằng Được chạy tới chìa tay ra bắt tay người thanh niên đầu trọc, chửi thề một câu giòn tan:

– Đù mẹ lâu quá không gặp mày. Giới thiệu với mày đây là phó đảng của tao.

Người thanh niên ngược đôi mắt dữ lên nhìn thằng Cu Tèo chìa tay ra bắt tay.

– Hân hạnh, ngồi chơi đi bạn....

Thằng Cu Tèo ngồi xuống nó bỗng thấy vững bụng khi ngồi trước một anh chàng bạn quần áo rần rí lại có vẻ cô hồn các đảng như thế này. Người thanh niên đưa tay lên búng tách tách kêu rệu. Người con gái bạn quán đi tới. Người thanh niên chụp luôn cổ tay cô ta:

– Cho ít chai 33 đi nữa em.

Người thiếu nữ ngúng nga ngúng nguẩy:

– Kêu 33 thì kêu, làm chi mà chụp giựt vậy chứ.

– Anh có thói quen mà, ê anh nhậu với các bạn anh xong rồi em đi chơi với anh nghe, anh nhiều tiền lắm anh mới ở Cầm-pu-chia về cấp duồn được khối vàng.

Người thiếu nữ lảng lơ:

– Thiệt không đó cha, đừng gạt con này.

– Dù má đứa nào gạt em.

– Ê nói bậy.

Gã thanh niên đầu trọc cười ha hả, gã kéo sát người thiếu nữ vào lòng:

– Cho anh hôn một miếng cứng.

Người thiếu nữ đập vào lưng gã:

– Quý nè, quý nè, muốn uống không thì biểu.

Người thiếu nữ vùng khỏi tay gã, chạy vô lấy la ve. Thằng Được có vẻ khoái trá, nó hít hà chặc chặc lưỡi:

– Coi con nhỏ ngon lành quá hén.

Gã đầu trọc gật gù:

– Tao chấm nó từ lúc tao tới đây, thế nào tối nay tao cũng câu con nhỏ đi.

– Cho hai đứa tao đi với được không?

– Được chứ, nhưng tội bay nên kiếm hai đứa khác.

Thằng Được than phiền:

– Lâu quá tao không chơi gái.

– Được, hôm nay tao bao, lần sau tao về yếu địa tội bay bao tao. Ê, mày lập băng mày làm ăn gì chưa?

– Làm ăn như điên.

– Tốt, tao có nghe thằng Thuộc nói mày tính xin tao mấy món “đồ chơi” phải không?

– Nhất định là phải xin mày rồi.

- Mày muốn những thứ gì?
- Càng nhiều càng tốt, bằng tao đông lắm.
- Nhưng làm ăn gì chưa?
- Dù mẹ, tao đã nói làm ăn như điên mà.

Gã đầu trọc bỗng nhìn sang thằng Cu Tèo, đôi mắt gã có vẻ khinh thường, hẳn thấy thằng Cu Tèo coi có vẻ hiền quá, hẳn hỏi mĩa:

- Anh bạn đây là phó đảng của mày chắc phải chì lắm phải không?

Thằng Được ba hoa đề cao luôn bạn mình:

- Khỏi nói, coi mặt hiền hiền vậy chứ nhưng chì một cây.

– Có theo chưa?

– Đâu có cần có theo, nhưng hấn từng hạ người bằng dao, ngón gì cũng chơi hết, mới ngày hôm qua hấn chém đổ máu một thằng.

Đôi mắt trắng dã của gã đầu trọc mở lớn:

– Chì vậy sao?

Thằng Được lên mặt:

– Băng tao toàn những thằng chì không hà, dám chơi lắm.

– Vậy mới được, nếu ví thử tao đào ngũ về đây tao gia nhập băng mày mày cho tao chức gì?

Thằng Được “lên”:

– Mày ưng làm đảng trưởng không?

– Mày nhường nhé.

– Tao với mày là bạn thân tao không nhường sao được.

– Nhớ nghe mày.

– Có thêm mày nữa mình tổ chức làm ăn lớn, nhưng trước khi đào ngũ mày nên ăn cắp vài khẩu súng, ít đạn được, mãng cầu.

– Cái đó đã hẳn.

– Hôm nay mày có mang gì cho tao không?

Gã đầu trọc rút bia ra ly:

– Máy thứ đồ lúc nào tao cũng mang theo, nhưng tao không thể cho mày khẩu súng, tao có trái lựu đạn cho mày được không?

– Vậy tốt quá.

– Tao còn chiếc xe gắn máy đầy từ biên giới về, nếu mày ưng tao cho luôn, nhưng nhớ lần sau tao về bọn mày phải bao tao chớ không phải tao bao tụi mày nữa.

– Cái đó đã hẵn, lần sau mày về chắc chắn có nhiều trò chơi lạ lắm.

– Trò gì mày kể tao nghe coi.

– Tao bắt nữ sinh cho mày bế được không?

Thằng Cu Tèo bỗng thấy nhói lên ở trong lòng, nó lắng nghe xem thằng Được nói đến đứa nào, thằng Được ngon trớn:

– Trong xóm tao có một con nhỏ nữ sinh ngon lành hết sức, tao để đó lần sau mày về mình bắt nó làm ăn, thứ đó mà

bề hội đồng là nhất rồi.

Thằng Cu Tèo càng nóng ruột, nó biết thằng Được nói đến ai. Càng lúc thằng Cu Tèo càng ngán ngấm thằng Được nhưng nó không thể rời thằng Được, từ Sau lần nó tham dự với thằng Được vụ hành hung tổng tiền bác Tư xích lô máy nó có cảm tưởng mình đã hư hỏng. Cu Tèo lên tiếng hỏi:

– Mà nói con nhỏ nữ sinh nào trong xóm vậy?

– Còn con nào nữa, trong xóm mình chỉ có con Hương là đẹp nhất.

– Con Hương hả?

– Khởi hỏi mà ời, dẫu nó là người yêu của tao, nhưng bạn tao nhường liền, vả lại bọn mình hội đồng mà, mà cũng có phần chớ bộ.

- Nó có mấy thằng anh làm sĩ quan.
- Tao đeo ngán sĩ quan, chì mà mày.

Thằng Được hớp một hớp la ve, khà một tiếng, nó gắp một miếng lấu cho vào miệng nhai nhồm nhoàm, hai mắt nó sáng lên:

– Ngon lành, con nhỏ coi vậy mà ngon lành lắm hai cái chân dài trắng như giò lụa, cái ngực, ui chu choa tao thèm muốn chết được.

Gã đầu trọc mắt hấp ha hấp háy:

- Thiệt vậy sao mày?
- Tao nói không chê được điểm nào mà.
- Vậy thì để dành đó, nhất định lần sau tao về mình phải làm ăn.

– Kẹt có thằng anh nó lúc nào cũng đi kèm theo em gái, nhưng không sao mình sẽ hạ thằng anh nó.

– Mà nói thằng anh làm đại úy nhảy dù?

– Không một thằng anh khác, cũng là sĩ quan, nhưng chỉ mới chuẩn úy.

Gã đầu trọc bĩu môi:

– Thứ chuẩn úy thì làm chó gì, mới ra trường gà chết thấy mẹ, thằng cha sĩ quan có cấp bậc nhiều năm lính tao còn ngán một chút chó mấy thằng cha thiếu tá lỗi tao đeo ngán chút nào, đơn vị tao có hai ba thằng thiếu tá lỗi tao đánh hoài, đánh dài dài, chúng nó bạch diện thư sinh có cái bằng tú tài rồi đi lính nên tao đâu có ngán.

– Mấy cha chuẩn úy đi ra trận tao

còn ngán chớ cái thứ chuẩn úy anh con nhỏ làm lính kiểng ở Sài Gòn nhất định là tao không có ngán rồi, chơi gì tao cũng chơi hết trơn.

Thằng Cu Tèo ngồi buồn so, nó đang nghĩ đến con nhỏ Hương, những lời hứa hẹn của con em gái nó. Nếu nó bê bối chắc chắn Hương sẽ khinh nó như khinh thằng Được, nhưng nó chẳng làm gì hơn được lúc này. Hai cái mồm của thằng mất dạy này hoa lên không còn tiếc một lời nào.

Gã đầu trọc hỏi tới:

– Hiện giờ trong băng mày có con nữ nào không?

– Có một đứa, con Hương, con nhỏ chịu chơi lắm.

– Nhưng coi có được không?

– Cũng sạch nước cản.

– Ê, trong khi chờ đợi mà ỷ nhờ con nhỏ đó một đêm cho tao được không?

Thằng Được gật đầu liên:

– Được chứ, con nhỏ đó khoái những thằng chì, mà mà ỷ thì là thằng chì, chắc chắn con nhỏ ỷ.

Thằng đầu trọc chửi thề:

– Dù mẹ không ỷ cũng không được, tao mà mà ỷ.

Gã đập vào vai thằng Cu Tèo một cái thật mạnh:

– Nhậu đi chứ bạn, ngồi đó sao...

Cu Tèo luống cuống nâng ly lên, Cu Tèo ráng uống một hơi la ve, gã đầu trọc gật gù:

– Coi hiền vậy mà uống cũng được đó chứ.

Thằng Được ba hoa:

– Tao đã nói người của băng tao mà không có đứa nào là đồ bỏ hết.

– Đêm nay tao về với tụi mày, tao phải làm ăn với con nhỏ gì đó mà mày vừa nói.

– Con Hường.

– Ủ con Hường, tao khoái nó rồi, ba đứa mình làm ăn chung với nhau con nhỏ chịu không?

– Chắc chắn là được.

Thằng Được nói cứng, nó làm như nó là kẻ có quyền uy lắm trong bọn. Thằng Được khoe:

– Tụi tao có sào huyết lảng cóong lắm, mình có thể về đó ngủ và làm ăn, tao sẽ cho người đi kêu con Hường, con nhỏ đó ngán tao lắm.

– Được đêm nay mấy đứa mình hội đồng cho vui.

Gã đầu trọc liên tiếp kêu bia, gã uống càng nhiều gã càng gãi đầu rột rột trông đáng điệu gã tức cười làm sao. Được chợt nhớ ra vụ bị theo dõi hồi nãy, nó làm ra vẻ quan trọng:

– Này mà, tụi tao đang bị lính kín theo dõi...

– Làm nó đi.

– Nhưng thằng cha lính kín đó đâu có xấp lại gần hai đứa tao, mới hồi nãy khi tụi tao tới đây thằng chả theo tò tò...

– Tại sao mày không để cho nó một dao.

– Tao chờ nó tới gần, nhưng nó đâu có tới gần, nó đi xa xa.

– Chắc gì nó đã là lính kín.

– Tao chắc chắn nó là lính kín, nó theo dõi tụi tao từ trong xóm lặn, tới đây nó mới quay xe đi.

Gã đầu trọc dấm xuống bàn một cái:

– Dù mẹ vậy mà không có tao, có tao là xong rồi.

Gã cởi một nút áo trần ra, để lòi báng một khẩu súng sáu, gã vỗ tay bạch bạch vào đó:

– Tụi bay thấy gì đây không?

– Khẩu súng.

– Nhưng súng gì?

– Thì súng sáu chớ còn súng gì nữa.

Gã đầu trọc chửi thề một câu:

– Đù mẹ, tụi bay không biết gì hết trơn, đây là súng lục Trung Cộng, người ta kêu là súng lục sao đỏ, quý lắm mà mày biết không, có thằng cha cổ vấn Mỹ trả tao ba chục ngàn đồng rồi mà tao chưa bán đó.

Thằng Cu Được càng trở nên tò mò:

– Mày nhặt được ở trận nào vậy?

Gã đầu trọc lại chửi thề thêm một câu nữa, nhổ toẹt một bãi nước bọt: –

– Đù mẹ súng mà mày làm như củi, muốn nhặt đâu thì nhặt.

– Vậy làm sao mày có khẩu súng này?

– Khẩu súng của một thằng tiểu đoàn trưởng Việt Cộng tụi bay biết không, tao để cho nó một dao ngay cổ họng, nó giãy đành đạch, thế là tao vô luôn khẩu súng giấu kỹ, tội gì mà nộ phải không mày.

Thằng Được biểu đồng tính liền:

– Đúng, đúng vậy đó, ai mà ngu gì đem nộ khẩu súng quý này.

– Tao cũng không bán, tao giữ làm kỷ niệm, sau này nếu tao có đào ngũ tao cũng có thứ để kiểm chác.

Gã đầu trọc nghênh mặt:

– Tụi bay thấy tao sao mày?

– Coi cô hồn lắm.

– Dù mẹ tao đóng giả Việt Cộng vô tổng tiền được đó mày, tao tính rồi, nếu tao đào ngũ tao sẽ đóng giả Việt Cộng để

làm ăn, tao sẽ có tiền tiêu dài dài.

Thằng Được ngựa cổ uống bia:

– Hay, mày nói vậy mà hay, mình đóng giả Việt Cộng nhà chức trách đâu có truy tầm làm chi.

– Mày dám hợp tác với tao không?

– Dù mẹ tao đâu có ngán.

Gã đầu trọc hất đầu sang phía Cu Tèo:

– Thế nào bạn “phó đảng”?

Thằng Cu Tèo ngơ ngác, nó chưa biết quyết định ra sao, nếu nó gật đầu với thằng đầu trọc này tức là nó chấp nhận tội gian nhân hiệp đảng, và rồi chuyện làm ăn bị vỡ lở, đời nó không biết rồi sẽ đi đến đâu.

Thằng Được thấy thằng Cu Tèo còn lưỡng lự, nó đưa tay ra ghé gã đầu trọc một cái:

– Thằng nào ngán chớ tao không có ngán.

Nó quay lại Cu Tèo:

– Mày ngán phải không mày, dù mẹ mày làm mất mặt bầu cua với đại ca hết trơn.

Thằng Cu Tèo bị chạm tự ái, nó bèn đưa tay ra:

– Tao không ngán, dù mẹ không ngán gì hết trơn, mình bụi đời mà.

Gã đầu trọc thò tay ra ghé liền:

– Tốt, bạn phải như vậy mới được, như vậy mới là chì.

Gã trở nên ồn ào, gã kêu bia hộp từng búng:

– Hai đứa tội bay uống với tao thiệt say nghe chưa, dù má đứa nào mà bỏ về ngang xương.

Thằng Được khoái trá:

– Tao thể độc cho mày tin, thằng nào bỏ về thì súng đạn ăn nó chết tươi đi.

Những lon bia mới mang ra đây bàn, những lon bia được ướp lạnh lấm tấm mồ hôi nước, Cu Tèo nhìn những lon bia mà phát ớn, nó biết rằng nó sẽ say ghê lắm và đêm nay chưa chắc nó đã về nhà được, hai thằng quỷ này sẽ câu nó đi. Nó tặc lưỡi một cái, chửi thầm một câu trong miệng. Hộp bia của nó được bàn tay cô chiêu đã viên khui, lon bia xì hơi, tiếng thằng đầu trọc oang oang:

– Vô hai đứa tụi bay, dù mẹ lần này mình uống say chết bỏ, uống thiệt say lái xe mới hay.

Tiếng thằng Được ào ào:

– Mình có tới hai chiếc xe lặn, thằng Cu Tèo chắc là say sẽ không lái xe được để tao lái chở nó.

– Sức mấy mà nó không lái được.

Gã đầu trọc nói Cu Tèo càng tự ái:

– Để đó coi, tao lái một cây mà.

Cu Tèo uống hết lon bia, lập tức lon bia khác được khui ra, trước mặt nó, nó nhìn thấy những màu xanh đỏ, màu áo của những chiêu đãi viên, những ngón tay sơn đỏ vươn ra, những ngón tay lêu ngêu đó đang cố tình vỗ lấy Cu Tèo, Cu Tèo đưa tay gạt phắt:

– Dù mẹ ra chỗ khác chơi.

Cu Tèo bỗng thấy hình ảnh trước mắt mình loạn cả lên, hình như có một vụ đánh lộn nào đó, và Cu Tèo thấy đầu mình đau điếng, choáng váng, nó gục xuống bàn. Những bước chân chạy loạn cuông, người ta giày xéo cả lên thân thể thẳng Cu Tèo. Nó muốn kêu, nhưng không thể nào kêu được, nó sức mấy mà kêu, trời đất tối sầm lại trước mặt nó. Nó không còn biết gì nữa.

3.

Người cảnh sát nhìn thẳng vào mặt thẳng Cu Tèo:

– Tại sao lại uống rượu rồi đánh lộn?

– Thưa xếp em không có đánh lộn, em bị người ta đánh, em đang ngồi uống rượu với hai người bạn, rồi khi em say quá em không biết ai đã đánh vào đầu em.

– Hiền lành dữ.

Người cảnh sát lừ lừ nhìn thẳng Cu Tèo, ông ta hơi lớn tuổi, mái tóc hoa râm, ông mở hồ sơ ra đặt trước mặt mình.

– Cảnh sát quận nhì đã đưa chú về đây, vì chú thuộc người ở vùng này, tôi đã xem hết giấy tờ trong người chú, chú mới có mười lăm tuổi, mười lăm tuổi mà bấy đặt ăn chơi rượu chè, chú quá lắm chú biết không, chú biết rằng chú mê man bất tỉnh suốt một đêm không?

Thằng Cu Tèo cúi xuống:

– Dạ thưa biết.

Người cảnh sát vẫn lầm lỳ:

– Bê bối, chú biết hai thằng bạn của chú ở đâu không?

Cu Tèo nghĩ đến thằng Được, thằng Được hiện đang trốn lính, nếu bây giờ

thằng Cu Tèo khai thằng Được ra chắc chắn thằng Được sẽ bị bắt, Cu Tèo phải nghĩ cách nói dối:

– Thưa xếp đó là hai người bạn lâu ngày mới gặp, em gặp hai người đó ở ngoài đường, họ rủ em đi nhậu.

Người cảnh sát mặt hầm hầm:

– Thiệt không?

– Dạ thiệt.

– Chú có thể bị nhốt vì nhiều tội. ăn uống không trả tiền, gây náo loạn mất an ninh trật tự.

Thằng Cu Tèo hãi sợ:

– Thưa em không biết chuyện đó, vì thằng bạn em mời nhậu, nó trả tiền mà.

Người cảnh sát lắc đầu:

– Không có ai trả tiền hết, chú là thằng còn lại bị bắt, chú phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Chủ nhà hàng đâm đơn kiện chú đây nè.

Người cảnh sát rút lá đơn ra trước mặt Cu Tèo, Cu Tèo đọc lướt qua, nó càng ngán:

– Thừa xếp quả tình em không có tội tình gì hết.

– Không cần biết, chỉ biết chú có mặt trong đám nhậu, như vậy cũng là quá đủ rồi, chứ còn nhiều việc nữa tôi cần hỏi...

– Dạ...

Cu Tèo bỗng choáng váng cả người khi nhìn thấy gã mặc áo Montagut đỏ hôm qua theo dõi Cu Tèo và thằng Được hiện ra ở khung cửa. Anh ta mỉm cười,

tới bên Cu Tèo, chống tay vào mép bàn, nhìn vào mặt cu Tèo:

– Này lỗi tì nhớ tao không mà?

Cu Tèo cúi xuống, nhưng người đàn ông đó đã đưa bàn tay nâng cằm hắn lên, nhìn thẳng vào mặt Cu Tèo:

– Tại sao tao hỏi mà mà không nói?

– Dạ nhớ.

Người cảnh sát chỉ người mặc áo Montagut:

– Chú mà bị theo dõi, chú mà đâu có biết, vậy đừng mong giấu diếm điều gì hết.

Cu Tèo càng thêm lo lắng, nhưng nó không biết nói gì hơn, nó không biết rằng chuyện này cha mẹ nó biết chưa.

Nó muốn hỏi người cảnh sát điều đó, nhưng nhìn cái mặt cô hồn của ông ta nó lại ngán. Trong khi Cu Tèo thắc mắc người cảnh sát bỗng nói:

– Tôi đã biết lý lịch của chú, tôi thấy chú cũng là con nhà tử tế mà lại theo du đảng đi ăn cắp ăn trộm, rượu chè be bét...

– Thưa tôi đâu có ăn cắp ăn trộm?

– Thật không?

– Dạ thật.

Người cảnh sát toàn hỏi những câu dăm dớ, không còn ra đầu ra đuôi gì hết, nhưng ông ta có cái lý của ông ta, ông ta tiếp tục giở xấp hồ sơ:

– Bọn tao theo dõi mày từ mấy ngày hôm nay, và chúng tao biết mày tên gọi ở nhà là thằng Cu Tèo, có đúng vậy không?

– Dạ thưa đúng vậy.

Người cảnh sát tỉnh bơ nói:

– Mày với một thằng nữa tên là thằng Được, thằng đào binh cư ngụ tại trong xóm chuyên môn phá phách, và gần đây...

Người cảnh sát ngừng lời một lát:

– Gần đây chúng mày không có tiền tiêu xài chúng mày bắt đầu cướp giựt và hành hung.

– Dạ thưa...

– Không nói nhiều mày, để nguyên tao nói nốt. Cách đây mấy ngày mày có mang trả cho bác Tư xích lô máy cái bóp không mà bọn mày đã lấy hết tiền của bác.

Thằng Cu Tèo choáng váng cả người,

nó không thể ngờ được lại có ngày hôm nay ngày nó phải ngồi trước mặt cảnh sát để trả lời về tội trạng của nó. Trong lúc bối rối Cu Tèo nghĩ thật nhanh nếu nó không chối cãi cho khéo đời nó sẽ tàn sớm, người ta có thể bắt nó bỏ tù ngay tức thì.

Thằng Cu Tèo làm ra bộ ngây thơ:

– Thừa xếp, cái bóp nào, em có biết cái bóp nào đâu.

Đôi mắt người cảnh sát trắng dã, liếc nhìn mặt Cu Tèo, một vành môi nhếch lên, một nụ cười, nụ cười không mấy dễ chịu, nụ cười của âm mưu, ông ta thở ra một cái gấp hồ sơ lại:

– Con nít thường hay ngoan cố, tao thì từ trước tới nay không tin rằng con nít ngoan cố, thời thể đảo điên nên con

nít bây giờ thành quý hết trơn, mày cũng thành quý rồi, tao không có điều gì phiền toái mày hết, bây giờ tao làm phận sự, phận sự cao đẹp của tao là bắt con נית phải nói thật phải trở lại ngay thẳng.

Ông ta nhìn vào mặt Cú Tèo, lần này mặt ông ta có vẻ hung dữ hơn:

– Tao nói chuyện với mày tử tế mày không nghe có lẽ tao phải đánh mày mất, đánh mày thì tao đau khổ như đánh con tao vậy. Tao cho mày ba phút suy nghĩ, nếu không tao giao mày cho thằng cha mập này. Người cảnh sát chỉ gã lính kín còn đứng gần đó.

Cu Tèo nhìn vào bàn tay bộ pháp của gã ta, bàn tay đó mà táng một cái Cu Tèo chỉ còn nước chết. Gã đứng dương oai diễu võ, sẵn tay áo, gã nhe răng cười hềnh hệch:

– Em sẵn sàng xếp, từ sáng đến giờ chưa đánh ai nên chưa ăn sáng được.

Người cảnh sát hù thêm Cu Tèo:

– Đó mà thấy không, thôi thì mà giúp cho chả ăn sáng cho ngon đi, mà làm được một việc thiện, không lẽ mà để cho chả không ăn được ốm nhom tội chả...

Thằng Cu Tèo càng lúc càng rét, tay nó run lên, nó không thể làm gan được nữa thời gian trôi đi chậm chạp nhưng giờ hẹn cũng đã tới, chiếc kim đồng hồ từ từ quay. Cu Tèo bỗng bật ra tiếng nói:

– Thưa xếp...

– Gì vậy cưng?

– Thưa sếp em biết gì thì em khai đấy.

- Được, mày cứ khai.
- Em có nhớ được cái bóp...
- Vậy hả, sao hồi nãy mày chối?
- Tại hồi nãy em sợ quá.

Người cảnh sát trở nên cười mở:

– Được mày khai thế cũng được, tao sẽ không kết tội mày, tao chỉ nói mày lượm được cái bóp.

– Dạ chính vậy em chỉ lượm được cái bóp thôi, em được thấy tên của bác Tư xích lô máy em vội mang vào cho bác ấy, nhưng em sợ có chuyện liên quan nên em có nói với bác Tư đừng khai tên em ở quận cảnh sát.

– Mày khôn ngoan quá nhỉ, nhưng mày đâu có qua được mặt tao, bác Tư lên quận cảnh sát này khai với tao rằng

chính bác ta lượm được nhưng tao đâu có tin, mà nên nhớ rằng tao đã từng ở trong xóm mà cả chục năm trời, tao biết hết mọi nơi bởi vậy ai khai bậy tao biết liền.

– Dạ...

– Dạ cái con khỉ, bây giờ tao hỏi mà thêm một câu này nữa nghe.

– Dạ...

– Làm cách nào mà biết tên thật của bác Tư là Trương văn Xi?

– Dạ em không biết.

– Vậy tại sao mà biết mang trả cái bóp lại ngay cho bác ấy.

– Em đoán vậy, vì em có nghe bác Tư than thở mất cái bóp và mất luôn thẻ căn cước, em nghĩ cái bóp đó phải của bác và

hơn nữa trong thẻ căn cước có hình bác ấy.

Người cảnh sát gật gù:

– Mày khôn ngoan lắm, thôi được, nhưng vậy cũng là đủ, bây giờ tao ghi tên mày đã lượm được cái bóp của bác Tư và đã đem trả lại nghe chưa. Tao biết mày lo lắng, không muốn để ai thấy mày đã mang trả cái bóp chuyện đó tao giữ kín, chỉ tao mày và bác Tư biết mà thôi.

– Dạ cảm ơn xếp.

– Bây giờ mình bàn đến chuyện khác, chuyện mày uống rượu say rồi phá quán người ta.

– Em không phá.

– Nhưng mày đã đi với mấy thằng vô lại, chúng nó phá cũng như mày phá vậy.

– Dạ tội nghiệp cho em.

– Nếu mày không khai tên chúng nó thì mày lãnh đủ.

Thằng Cu Tèo muốn khai tên thằng Được, nhưng nó sợ thằng Được trả thù, nó đành nói dối:

– Chúng nó đều ở lính hết, chúng nó ở xa, lâu lâu về một lần em gặp chúng ở ngoài đường chúng rủ em đi nhậu nên em đi theo.

– Biết tên chúng nó không?

– Dạ không biết tên thật. Mày muốn che đậy cho chúng nó để mày lãnh đủ sao?

Thằng Cu Tèo trở nên liều lĩnh:

– Thưa nếu bây giờ xếp bắt em thì em phải chịu vậy thôi, chớ thiệt tình em

không biết tên chúng nó, cũng không biết nhà biết cửa.

Người cảnh sát chỉ cười nhạt:

– Vậy mà muốn lãnh đủ thì tao cho mà lãnh đủ luôn, bây giờ việc đầu tiên mà bồi thường cho chủ quán sự đổ vỡ do đồng bọn mà gây ra, còn việc người ta thừa gởi mà thì tính sau...

Thằng Cu Tèo lạng cả người, nó lấy tiền đầu mà bồi thường người ta, nó nghĩ đến chiếc xe Honda của nó, bây giờ không biết ra sao, nếu nó mất chiếc xe Honda nữa thì mới mệt. Nó lên tiếng hỏi người cảnh sát:

– Thừa xếp em còn chiếc xe Honda để ở chỗ nhậu...

– Tao không biết chiếc Honda nào hết trơn.

Thằng Cu Tèo nhớ thằng Được đã giữ chìa khóa chiếc xe, có lẽ thằng Được đã lái chiếc xe ấy. Người cảnh sát cầm cúi làm giấy tờ, một lát có người tới nói nhỏ với người cảnh sát, ông ta ngừng lên:

– Cho người ta vào đây.

Một người đàn bà mấp vào chỗ người cảnh sát, người cảnh sát lịch sự mời bà ta ngồi ghế, rồi chỉ thằng Cu Tèo:

– Mời bà nhận diện tên này, có phải chính hắn đã phá quán của bà không?

Bà ta nhìn thằng Cu Tèo:

– Thưa ông thằng này đi với hai thằng nữa, hai thằng kia phá rồi chạy mất, chúng để lại thằng này vì thằng này quá say, tôi nhận đứng mặt thằng này, bây giờ tôi chỉ mong nó trả tiền tôi mà thôi, tôi cũng không thừa gởi gì hết.

– Tại sao bà không thưa gởi, bà sợ chúng nó trả thù hay sao?

– Thưa xếp tôi thú thật với xếp rằng nghề chúng tôi là nghề buôn bán, khách hàng nhiều tôi cũng chẳng muốn gây thù oán làm gì, ăn thua đủ với chúng đâu có ích lợi gì chỉ thêm thiệt thòi.

– Bà có biết như vậy là dung dưỡng bọn bất lương hay không?

– Thưa ông tôi cũng tin tưởng ở luật pháp, nhưng khi luật pháp tới thì chuyện đã rồi, tốt hơn là dĩ hòa vi quý.

Người cảnh sát chán nản lắc đầu:

– Tôi là người giữ gìn an ninh xã hội, khi nghe bà nói như vậy tôi rất lấy làm buồn, nhưng làm sao được, chúng tôi không đủ người để làm hết phận sự, và lại xã hội càng ngày càng tẻ nhạt, nhiều

người thừa gởi rồi cuối cùng lại tới đây xin xỏ cho kẻ phạm tội vì họ sợ chúng dùng luật giang hồ. Bây giờ tôi hỏi bà một lần chót, bà còn muốn tha thứ cho tên này không?

– Dạ thưa tôi không thừa gởi gì nó hết, tôi chỉ muốn nó bồi thường tôi về sự thiệt hại và tiền chúng chưa trả thôi.

– Bao nhiêu tất cả?

– Năm ngàn đồng.

– Kể cả tiền ăn quýt?

– Dạ vâng.

Người cảnh sát quay sang nhìn Cu Tèo:

– Đó mày thấy chưa, mày phải trả tiền ăn quýt và tiền phá quán.

– Thừa em đâu có phá, em cũng không ăn quyết mấy thằng kia mời em.

– Đừng nhiều lời, nó mời mày nó phải trả tiền cho mày, tại sao nó lại chạy bỏ lại mình mày. Mày còn vị thành niên nên tao có cho người vào mời cha mẹ mày ra đây để bồi thường cho người ta, nếu không mày ở tù biết không?

Người cảnh sát quay sang người đàn bà:

– Xin bà cho tôi lời khai, có lẽ lát nữa cha mẹ tên này sẽ ra bồi thường cho bà, còn không tôi sẽ cho nó ở tù.

Người cảnh sát mệt mỏi:

– Chán quá, ngày nào tôi cũng phải làm những vụ này, toàn là mấy thằng ôn con mất dạy, mới ngày hôm qua tôi mới cho tổng giam một lũ toàn con ông cháu

cha, bọn quỷ này bây giờ ghê gớm lắm, chúng không ý thức thế nào được tội ác nên đâu có biết sợ hãi gì, bốn thằng toàn con nhà tử tế đi hiệp dâm một đứa con gái mới có mười tuổi, chúng nó ghê gớm quá rồi...

– Dạ thưa tôi biết, bây giờ ai cũng sợ mấy ông choai choai hết.

– Chúng nó còn gây ra nhiều tội ác tày đình khác nữa, xã hội mình càng ngày càng sa đọa.

Thằng Cu Tèo ngồi lặng thinh, nó nghe những lời đối thoại của hai người, nó nhớ đến băng của nó với thằng Được, chúng nó đang đi lần vào tội ác, nó biết điều đó, nhưng làm sao nó có thể bỏ thằng Được, thằng Được luôn luôn đe dọa nó.

Một người từ ngoài bước vào nói với người cảnh sát:

– Mẹ thằng nhỏ này đã tới.

Người cảnh sát hỏi:

– Có cha nó tới không?

– Thưa không?

– Thôi được cho bà ta vào đây.

Người cảnh sát đi ra ngoài, một lát sau hướng dẫn mẹ Cu Tèo vào, mặt mẹ nó đầy vẻ lo lắng. Người cảnh sát ngẩng lên hỏi:

– Bà là mẹ cậu này?

Bà mẹ Cu Tèo không thềm ngó ngang gì đến nó, bà lặng lẽ gật đầu:

– Vâng tôi là mẹ nó, tôi không ngờ nó lại mất dạy đến như vậy.

Lúc đó bà mới quay lại nhìn Cu Tèo, bà lắc đầu đầy vẻ chán nản:

– Tao không ngờ mày lại như vậy, mới nút mắt ra đã rượu chè dĩ điểm. Mày đi suốt một đêm, tới sáng hôm nay không thấy về tao vội vàng đến trình cảnh sát tao mới biết mày bị bắt, mày biết mày bị bắt về tội gì không, mày ăn quyết thật nhục nhã.

Người cảnh sát lịch sự chỉ chiếc ghế:

– Xin mời bà ngồi chơi.

Bà mẹ Cu Tèo ngồi đối diện người đàn bà chủ quán. Người đàn bà chủ quán lên tiếng:

– Thưa bà chúng tôi bắt buộc phải thưa gởi cậu ấy nhưng bây giờ gặp được bà ở đây tôi biết cậu ấy cũng không phải là con nhà không cha không mẹ, cậu ấy

đua đòi đi theo du đảng, nhưng đã gặp được bà ở đây, tôi chẳng còn muốn thừa gởi gì nữa, tôi chỉ mong bà bồi thường cho số thiệt hại do cậu ấy và bạn bè cậu ấy gây ra mà thôi, mọi chuyện tôi bỏ qua hết.

Bà mẹ Cu Tèo thở dài:

– Cám ơn lòng tốt của bà, tôi thiệt khổ vì thằng con của tôi, nó đua anh đua em làm chuyện bậy bạ. Tôi là mẹ nó, tôi xấu hổ hết sức..

Người cảnh sát đỡ lời:

– Đó bà thấy không, sở dĩ bà chủ quán đây xin bãi nại cho con trai bà vì người ta cũng còn nghĩ đến tương lai của cậu ấy, bây giờ bà cũng nên xử đẹp lại...

Bà mẹ Cu Tèo càng thêm ngán ngấm:

– Chẳng nói giấu gì ông, gia đình tôi là gia đình công chức lại đông các cháu, nên chúng tôi rất nghèo, nhưng một khi bà chủ quán đây nghĩ đến hoàn cảnh chúng tôi và nhất là tương lai của cháu mà tha thứ cho. Tôi cũng xin hứa sẽ bồi thường lại tất cả những thiệt hại do cháu và các bạn cháu gây ra.

Người cảnh sát mau mắn:

– Vâng như vậy là tốt lắm, êm đẹp cả hai bên, bây giờ tôi làm lời cam kết bồi thường của bà rồi bà ký tên. Từ bây giờ đến trưa nay cháu sẽ được thả.

Người cảnh sát cúi xuống ngoay ngoáy viết lời khai của bà mẹ Cu Tèo, bây giờ bà mẹ Cu Tèo mới nhìn đến con, nước mắt bà rưng rưng:

– Tao thật buồn phiền về mày, tao

đã nói với mày nhiều lần, không bao giờ chơi bởi đàn điểm với thằng Được vậy mày không nghe tao, mày có biết nó là con nhà mất dạy không, bây giờ xảy ra vụ này nó trốn biệt, nó để cho mày lãnh đủ.

Cu Tèo vẫn còn chối:

– Hôm qua con đâu có đi chơi với thằng Được.

– Vậy mày không đi chơi với thằng Được thì mày đi chơi với thằng nào, rõ ràng con Lan nói mày với thằng Được chở nhau bằng Honda ra ngoài xóm mà.

– Thằng Được quá giang con một khúc đường thôi kể đó con đi lên Sài Gòn gặp mấy thằng bạn quen rủ con vào uống nước...

– Mày uống gì?

– Con có uống chút đỉnh rượu, vì con uống không quen nên mới say rồi chúng nó đánh lộn.

– Còn chiếc xe Honda của mày đầu mày biết không?

Thằng cu Tèo lo lắng, bà mẹ nói ngay:

– Chính thằng Được đi về, nó lấy xe mày đi khơi khơi, con Lan đòi nó mới rút trả trước cửa.

– Có lẽ một thằng bạn con mang về, không biết nhà nên nhờ thằng Được mang trả.

– Mày chuyên môn bệnh vực cho thằng Được, tao không hiểu tại sao vậy.

Thằng Cu Tèo im lặng, nó hối hận, nhưng nó không dám thú thật với mẹ về việc thằng Được dụ nó đi chơi, nó sợ

mọi chuyện đổ bể rồi lòi ra vụ hành hung cướp giật bác Tư xích lô máy. Bà mẹ Cu Tèo than thở:

– Mày đúng là đứa con phá gia chi tử, bây giờ phải bồi thường thiệt hại này tao lấy đâu ra bồi thường, thiệt khổ cho tao, mày không biết thương cha thương mẹ gì hết, cha mày làm còm cộm cả ngày, còn tao đầu tắt mặt tối suốt ngày hầu hạ chúng mày, nếu tao biết như thể này thì khi sinh mày ra tao bóp mũi chết tươi cho rảnh nợ.

Thằng Cu Tèo đứng im, nó cúi gằm mặt, nó hối hận, nhưng nó không biết làm gì hơn, nó có nghe đến số tiền bà chủ quân đòi bồi thường, chỉ có năm ngàn bạc nhưng năm ngàn bạc đối với gia đình nó là cả một vấn đề, hằng ngày thằng Cu Tèo nghe mẹ nó than thở về vấn đề tiền bạc thiếu hụt trong gia đình,

thằng Cu Tèo buồn bã, nhưng nó chỉ còn biết thở dài, nó không thể làm gì được hơn.

Người cảnh sát đã làm xong giấy tờ, ông ta cất tiếng đọc lại cho bà mẹ Cu Tèo nghe, ông ta kết luận:

– Bà gặp được bà chủ quán đây là người có lòng tốt chứ không con bà đời tàn rồi còn gì.

Người cảnh sát đẩy lời khai đến trước mặt bà mẹ Cu Tèo:

– Thôi bà ký nhận đi, đây là một dịp may.

Ông ta trao cái bút nguyên tử cho bà mẹ Cu Tèo, bà mẹ cụ Tèo nước mắt rùng rùng ký tên, ký tên xong bà ngẩng lên, đôi mắt bà đỏ hoe:

– Mày thấy không, mày làm khổ cha mẹ mày đến thể là cùng.

Người cảnh sát lên tiếng khuyên nhủ cu Tèo:

– Thôi mày hứa với mẹ mày đi, từ nay không bao giờ bê bối nữa, và nhất là đừng bao giờ đi theo mấy thằng mất dạy rượu chè hư thân mất nết.

Bà mẹ cu Tèo mếu máo phân bua mọi chuyện với bà chủ quán và người cảnh sát. Bà than phiền vì chồng mới đưa cho bà mấy ngàn bạc bây giờ phải đếm hết. Bà đay nghiến Cu Tèo:

– Rồi mày thấy, tháng này coi như anh em nhà mày nhịn đói hết, còn tiền đâu nữa mà đi chợ, con với cái, tao thiệt chán quá, tao chết cho rảnh.

Người cảnh sát an ủi:

– Thôi bà về đi nơi đây là công sở, bà không nên làm um sùm lên rồi ông xếp tôi rầy tôi, còn cậu ấy trưa này tôi làm xong thủ tục giấy tờ tôi sẽ phóng thích. Bà phải lấy làm mừng vì cậu ấy không phải ra tòa, bà biết rằng cậu ấy mà phải ra tòa như thế nào không, chắc chắn chính phủ sẽ tổng đi đảo Phú Quốc, đây coi như một tai nạn.

Bà mẹ Cu Tèo đứng dậy.

– Vâng cảm ơn ông, tôi về trước.

Bà chỉ tay vào mặt cu Tèo:

– Mày về nhà mày sẽ biết tao.

Tất cả mọi người đã đi khỏi, cu Tèo ngồi thần thờ trước mặt người cảnh sát. Ông ta càu nhàu:

– Đó mày thấy không, mày bê bối rồi

làm phiền đến cha mẹ như thế đó, nói thiệt với mày nếu mày là con tao, tao cho mày chết luôn.

Cu Tèo vẫn cúi gằm mặt, người cảnh sát trở lại chuyện hồi đầu:

– Này tao hỏi thiệt mày, mày có hối hận về chuyện vừa rồi không, nếu mày hối hận thì tao sẽ tính cho mày, mày nên nhớ rằng mày không phải chỉ có một vụ này thôi, mày còn vụ cái bóp nữa nghe không, nếu mày thật tình hối hận thì mày phải giúp tao; nếu không thì mày mệt lắm.

Cu Tèo tỏ ra ngoan ngoãn:

– Dạ em làm má em buồn em hối hận lắm, nhưng chuyện cái bóp em đã nói rồi.

Người cảnh sát càng tỏ ra khó tính:

– Chưa đủ đâu cưng, cưng tưởng rằng khai như vậy với qua, qua tin ngay sao đâu có ai qua mặt được thằng già này, cưng biết rằng thằng già này làm trưởng ban tư pháp cả chục năm nay, cộng với hai chục năm chuyên môn bắt trộm bắt cướp thằng già này thừa kinh nghiệm mà.

Thằng Cu Tèo vẫn ngoan cố:

– Em đã khai hết cả rồi.

– Mày tưởng mày khai như vậy là đủ sao, ta biết bọn nhóc con chúng mày ở trong xóm có lập một băng chuyên môn cướp giật lấy tiền xài phí, có điều là tao chưa biết thằng nào cầm đầu mà thôi, nhưng trước sau gì tao cũng biết hết, tao cho mày biết rằng chúng tao quyết tóm trọn ô chúng mày nghe chưa?

Thằng Cu Tèo lo lắng, người cảnh sát quan sát, ông ta bắt nạt:

– Nếu mày ở trong băng đó thì nên rút ra ngay, nhưng cũng còn phải đái công chuộc tội, ta sẽ giữ bí mật cho.

Thằng Cu Tèo nghĩ đến thằng Được nó lại ngán thằng Được bây giờ có thêm một quả lựu đạn nữa đâu có phải chuyện chơi thằng Được từng hăm dọa rằng nó sẽ thanh toán tất cả những thằng nào phản bội nó.

Người cảnh sát luôn miệng dụ khi:

– Mày nên nghĩ cho kỹ kẻo rồi chết không kịp hối đó cưng, bây giờ tao còn nói những lời tử tế với mày, chớ lúc ấy sức mày mà tao ăn nói tử tế lúc ấy tao bắt được mày tao cho mày xuống phòng điều tra đánh cho mày mềm xương.

– Dạ, nhưng em dâu có làm gì.

Người cảnh sát gập xấp hồ sơ lại:

– Nếu mày đã cố tình thách thức
sảnh sát như vậy thì thôi tao chẳng cần
nói chuyện với mày làm chi, vụ đó xếp
lại, tao cho mày dịp may cuối cùng mày
không chịu thì thôi, đường mày mày đi,
và tội tao làm tới, tao báo cho mày biết
trước.

Người cảnh sát giáng thêm một đòn
cân não:

– Một thằng ăn cướp muốn trở về
nẻo chính mà tìm cơ hội cũng khó khăn
lắm, đảng này tao thấy mày còn nhỏ dại,
mày chỉ đáng tuổi con tao, tao thương
như con cháu trong nhà tao dành cho
mày một dịp may, mở đường cho mày
tìm về nẻo chính nhưng mày ngoan cố.

Thôi, bây giờ mày có van lạy tao tao cũng không cho mày nói năng gì nữa.

Người cảnh sát gấp hồ sơ cất vào ngăn kéo:

– Tao mà mệt gì mấy thằng ranh con như mày khi tao tóm cổ được thì mày biết tay tao nghe chưa, chúng mình tuyên chiến với nhau.

Ông ta đóng sập ngăn kéo vào với vẻ giận dữ:

– Tao giấu kín chỗ đó, thôi bây giờ bước đi, mày về phòng giam, hai giờ chiều nay mày mới được thả.

Đúng đến hai giờ chiều thằng Cu Tèo được thả, nó ra khỏi quận cảnh sát, trong túi còn mấy chục bạc lẻ nó vào quán cà phê đầu xóm ngồi, tâm trạng nó vô cùng chán nản và lo lắng. Nó về nhà bây giờ

sẽ khổ với mẹ nó, bà sẽ không tiếc lời đay nghiến nó. Nó nhìn thấy Hương từ trong xóm đi ra, Hương đi học, nó ngồi né sang một bên để nàng không nhìn thấy nó, nàng nhìn thấy nó nó sẽ xấu hổ vô cùng, biết đâu chuyện nó bị bắt vào quán cảnh sát vì tội ăn quỵt và say rượu cả xóm không biết rồi.

Cu Tèo thấy đau khổ, thôi thế là từ nay nó coi như mất Hương, nàng sẽ khinh bỉ nó, coi nó như một thằng vô loại. Hương thân nhiên đi qua, nàng không nhìn ngó ai, dáng điệu nàng thật nghiêm trang. Nàng đúng là hạng thiên kim tiểu thư, Cu Tèo nghĩ đến những lời nói của thằng Được, nó lại nóng đầu lên, thằng Được chuyên môn nói láo.

Vừa nghĩ đến thằng Được, cu Tèo thấy thằng Được từ trong xóm lái xe Honda ra, chiếc xe Honda sơn đỏ bóng

láng của thằng bạn thằng Được hồi tối hôm qua, thằng Được đi qua quán nhìn thấy thằng Cu Tèo ngồi đó, thằng Được la lên một tiếng, nó queo xe vào trước cửa quán một cách hết sức điệu nghệ, chiếc xe dừng lại thằng Được nhảy xuống xe, chạy ngay vào trong quán ngồi trước mặt Cu Tèo, ồn ào:

– Dù mẹ mày được thả rồi sao mày.

Thằng Cu Tèo chán nản, nó cúi xuống không nói một câu, thằng Được vỗ vào vai Cu Tèo:

– Tại sao tao hỏi mày mày không nói vậy.

Cu Tèo ngược lên, nó gằn giọng:

– Hai đứa tụi bay xấu, chúng mày ăn uống no nê xong rồi đánh lộn bỏ lại mình tao.

Thằng Được trợn mắt lên:

– Đù mẹ, mình bụi đời mà, mới bị bắt vậy mà đã càu nhàu, ăn nhậu phải đánh lộn mới vui.

– Nhưng tại sao chúng mày bỏ tao?

– Tại sao mày say, dở ẹc, mới uống mấy chai mà đã say, khi đó tao không bỏ mày chạy tao cũng chẳng biết làm sao hơn, mày thấy không, mày có bị bắt thì rồi lại ra chớ tao bây giờ bị bắt mới là mệt, tao đi lao công chiến trường mày biết không, đời tao tàn...

Thằng Cu Tèo vẫn hầy còn tức:

– Bộ mày tưởng tao được ra khơi khơi vậy sao?

– Tại sao lại không ra khơi khơi, mày tội gì, mày cứ đổ tội hết cho hai đứa tụi tao ăn nhằm gì.

– Súc mấy, tao che chở cho mày, vì tao che chở cho mày nên tao mới kẹt.

– Mày nói vậy là sao?

– Tao không hề khai tên mày trong quận cảnh sát tao nói đi chơi rồi gặp hai thằng bạn, hai thằng bạn, đó tao cũng không biết tên rủ tao vào nhậu.

– Bộ mày không khai tên tao thiệt sao?

– Tao thề rằng không hề khai tên mày, nên tao mới lãnh đủ.

– Rồi mày cũng ra vậy?

– Mày biết tại sao tao ra được không?

– Tại sao?

– Má tao phải đến lãnh.

Thằng Được cười hố hố:

– Má mày lãnh rồi thì thôi chớ có gì đâu mà cầu nhau.

– Bộ mày tưởng dễ sao?

– Vậy còn thể nào nữa?

– Má tao phải bồi thường.

– Bồi thường cho ai?

– Chủ quán chớ còn ai nữa.

Thằng Được đập bàn một cái, chửi thể nhoi:

– Dù mẹ, còn bồi thường nữa sao?

– Không bồi thường sức mấy người ta thả tao ra. Được mày để đó cho tao.

– Mày làm gì vậy?

– Tao sẽ trả thù cho mày.

– Trả thù cái gì?

– Tao sẽ phá cái quán đó trả thù cho mày.

– Thôi đi.

Thằng Được làm ra vẻ tức giận:

– Dù mẹ, mình tha nó mà nó không biết, nếu nhất định gây hấn thì tao gây hấn cho nó biết tay luôn, đáng lẽ ra nó phải bỏ qua chớ.

– Mày ở đó mà nói cứng.

– Đếch phải nói cứng mà tao nói thiệt, tao làm cho chúng nó nể mặt mình luôn khi mình tới quán nào nó biết điều với mình thì mình để yên, còn không biết điều thì cho chúng nó chết mẹ luôn, tao phá cho mày coi.

Thằng Được hậm hực:

– Đù mẹ nó, rồi nó biết tay tao, tao nói là tao làm mà, không phải nó bảnh, tao nói thiệt; cùng lắm là bị bắt, ở tù, tao đâu ngán ở tù.

Thằng Cu Tèo không thèm nói năng gì với thằng Được nữa, nó chán thằng Được kinh khủng, nó muốn rút chân ra khỏi cái băng của thằng Được. Bỗng thằng Được hỏi:

– Con mề đòi má mày bồi thường bao nhiêu?

– Năm ngàn bạc, má tao phải lấy tiền chợ bồi thường cho mề, bây giờ tao về nhà tao chết với bà...

Thằng Được nói cứng:

– Tao sẽ trả lại cho bà mười ngàn lộn chớ không phải năm ngàn, cho bà ăn lời năm ngàn nữa.

– Tiền đâu vậy?

– Tiền đâu mà không cần biết, mà chỉ cần biết rằng trước năm giờ chiều ngày hôm nay tao sẽ đưa cho mà mười ngàn đồng mà đưa cho bà.

Thằng Được là một thằng hay lớn lối, Cu Tèo không mấy tin tưởng:

– Đừng nói bảnh mà.

Thằng Được chửi liến:

– Đù má thằng nào nói bảnh, tao hứa danh dự mà mà, mà cứ về nói với má mà mà sẽ bồi thường cho má mà.

Cu Tèo trả tiền cả phê đứng dậy:

– Thôi tao về.

– Mà về mà coi chừng má mà đánh mà đó.

– Bả đánh tao cũng phải về.

– Tùy mày, còn mày muốn đi chơi với tao thì đi, rồi năm giờ chiều nay mày cầm tiền về.

Thằng Cu Tèo lắc đầu:

– Tao về cho được việc.

Thằng Cu Tèo bỏ quán đi về nhà. Bà mẹ Cu Tèo không nói một câu khi nhìn thấy mặt con, bà rơm rớm nước mắt, mặt bà cúi gằm, những đứa con em gái cu Tèo cũng chẳng thèm nói với nó câu nào nó có cảm tưởng lạc lõng trong căn nhà này, ai cũng xa lạ với nó. Nó sợ sự im lặng của mọi người, nhưng nó biết làm sao hơn.

Bữa cơm dọn ra, bữa cơm toàn rau với nước mắm ớt, bà mẹ cu Tèo nói với mấy đứa con:

– Tháng này chúng mày rằng ăn rau nghe không, má hết tiền rồi, may mà còn gạo đó các con không thì cả nhà nhịn đói.

Cu Tèo thấy ghen ở cổ, nó không nuốt nổi miếng cơm. Bây giờ bà mẹ cu Tèo mới chiều cổ đến nó:

– Con trai mẹ không nuốt nổi cơm rau hủ, tội nghiệp không, chờ một tháng nữa con mới được ăn cơm thịt, nhà hết tiền rồi con biết đó.

Bà mẹ Cu Tèo thường có cái giọng mát mẻ hờn giận đó với con cái khi bà quá giận. Cu Tèo cúi gằm mặt xuống bát cơm, nó không thể nuốt được, nước mắt nó rưng rưng nhỏ vào trong bát cơm. Nó là đứa con hư trong gia đình này, bà mẹ càng trở nên độc ác, bà nói với những đứa nhỏ:

– Các con chan nước mắt mà ăn các con à anh em phải giúp đỡ nhau khi nguy khốn, ba má vẫn thường dạy các con như thế các con nhớ không.

Đứa em nhỏ nhất của Cu Tèo khóc rề rề, nó đòi ăn thịt, bà mẹ Cu Tèo dỗ con, giọng càng lúc càng trở nên cay đắng:

– Con không ăn được thịt má, chớ nếu con ăn được thịt má, má sẽ lóc thịt cho con ăn...

Thằng Cu Tèo không thể chịu đựng được nữa, nó bỏ chén cơm, đứng dậy chạy vụt ra khỏi nhà. Bà mẹ cu Tèo gọi với, nhưng nó không quay đầu lại. Cu Tèo ra mả đá ngồi, nó gục đầu vào hai cánh tay. Nó nghe tiếng gió lao xao trên đầu, tiếng gió thổi, trong lá cây, những đốm nắng vàng trải trên lưng nó. Chưa bao giờ Cu Tèo thấy đau khổ như hôm

nay, những lời nói của mẹ ray rức nó. Nó lẩm bẩm biết thế mình đi theo thằng Được cho xong.

Cu Tèo nhìn thấy Hương đi từ phía trong ngõ ra, nàng vẫn mặc chiếc áo lụa trắng, nàng tinh khiết, Cu Tèo không dám nhìn nàng, nó cảm thấy nóng cả mặt khi nàng đi qua. Tiếng guốc của nàng gõ trên nền đất cứng, tiếng guốc quen thuộc đó nay nó thấy xa lạ làm sao.

Nàng đã đi xa, tà áo dài trắng của nàng khuất sau một khúc quanh, Cu Tèo càng thấy lòng mình rối bời, mình không còn gì nữa, Cu Tèo tự nhủ như vậy. Nó đứng đấy đi ra khỏi xóm trong túi nó vẫn còn mấy chục bạc lẻ.

Lần đầu tiên Cu Tèo bỏ học, nó đi lang thang đến năm giờ chiều trở về mà đá ngồi một mình, thằng Được từ đâu

chạy tới, nhảy tót lên mả đá, đến bên cạnh cu Tèo, móc túi xòe một nắm tiền ra:

– Tiền này mày mang về cho bà già đi.

Thằng Cu Tèo nhìn mở tiền rồi nhìn thằng Được:

– Tiền đâu vậy mày?

– Tao bán chiếc xe, tao bán chiếc xe của tao rồi, chiếc xe Honda mà bạn tao cho mày nhớ không?

Thằng Được nói tiếp luôn:

– Tao bán được ba chục ngàn, tao chia cho mày một chục ngàn đưa cho bà già, còn lại hai chục ngàn hai đứa mình đi ăn nhậu với nhau, dù mẹ mình chơi chết bỏ luôn.

Thằng Cu Tèo thảng thốt kêu lên:

– Chiếc xe đẹp dễ như vậy mà bán có ba chục ngàn thôi sao?

– Xe không có giấy tờ mà, nhưng thôi mày tiếc làm chi. Chắc bà già chửi mày dữ...

Thằng Cu Tèo lắc đầu:

– Không, bà không chửi tao, chẳng thà bà chửi tao tao đỡ nhục, ngày hôm nay bà cho anh em tao ăn rau muống chay bà còn nói ngày mai hết cả tiền mua rau muống chắc là phải ăn cơm với muối.

Thằng Được cười hể hể:

– Mày cầm tiền về đưa cho bà đi, cho bà lời luôn năm ngàn bạc nữa, mình chơi bánh mà...

Thằng Được nháy nháy mắt với Cu Tèo:

– Tao ngồi đây chờ mày, mày cầm tiền về ngay cho bà già đi, không chừng ngày mai mình có tiền nữa, mày có tiền nữa mày mang cho bà già thêm.

– Tiền đâu vậy?

– Thiếu gì, mình ra ngoài đường lượm tiền.

– Đừng nói chơi mày.

– Tao không nói chơi, tao biết cách làm ăn rồi.

Thằng Được tống vào đất thằng Cu Tèo một cái, thằng Cu Tèo ngã nhào xuống dưới mả đá:

– Thôi đi đi cho được việc, tao ngồi chờ mày ở đây, nhớ mang xe đi nghe mày.

Cu Tèo chạy về nhà, cha nó vẫn chưa đi làm về, nó cầm mớ tiền trong tay mà chưa dám đưa cho mẹ, những đứa em của Cu Tèo vẫn giữ thái độ lạnh lùng với nó, bà mẹ nó cũng chẳng buồn nói với nó một câu. Chờ cho mẹ vào bếp làm cơm, Cu Tèo mới vào theo, nó đến bên mẹ, bà làm lơ như không biết nó có mặt. Thằng Cu Tèo lên tiếng:

– Má.

– Gì đó cậu.

Giọng bà lạnh lùng xa lạ, thằng Cu Tèo cố gắng:

– Con gọi lại tiền má.

Bà bỗng quay phắt lại, mắt bà nhìn thấy nắm tiền thằng Cu Tèo cầm trong tay rồi bà nhìn từ đầu đến chân thằng Cu Tèo:

– Mà có tiền, mà tiền ở đâu vậy?

Cu Tèo đã nghĩ trước cách nói dối nó nói ngon lành:

– Con lấy lại tiền của mấy thằng bạn con mà mà đã bù trước ra để đền người ta, con la chúng bê bối, má đền con năm ngàn con lấy lại của chúng mười ngàn.

Mười ngàn bạc của thằng Cu Tèo bây giờ đối với má nó quá lớn, bà cầm ngay lấy mở tiền, bà đổi thái độ với thằng Cu Tèo:

– Thiệt sao con, mấy thằng bạn con trả lại à.

– Vâng, mấy thằng bạn con trả lại, chúng nó đang hoang mà, hôm trước vì chúng nó bức mình thằng cha cảnh sát nên đánh lộn vậy thôi chứ chúng đâu có phải du đãng.

Bà mẹ Cu Tèo lật tiền đếm, gạt đầu:

– Thôi được rồi má không trách con nữa, nhưng con cũng nên cẩn thận, nhà mình nghèo con biết đó, mỗi tháng ba mảy kiếm được có trên mười ngàn đồng bạc mảy phá phách tao phải đền rồi các em đâu có gì mà ăn.

Bà mẹ Cu Tèo thay đổi hẳn thái độ, nhưng bà cũng nói:

– Con lấy lời chúng nó làm chi, bạn bè với nhau.

– Con phải lấy lời chúng nó chứ, con bị nằm ở bót cảnh sát tới một đêm lận, con đòi chúng phải bồi thường thiệt hại cho con, con đâu có ngu

– Thôi bỏ qua chuyện đó, ba mảy cũng sắp về, tao ra ngoài chợ Tân Định mua mấy trăm thịt quay.

Thằng Cu Tèo được nên nói ngay:

- Con không ăn cơm nhà...
- Mà đi đâu nữa.
- Máy thằng bạn con chờ ngoài kia.

Bà mẹ Cu Tèo vui vẻ:

- Sao không biểu chúng vô chơi.

Cu Tèo lắc đầu:

- Con không cho chúng vào.

Cu Tèo thấy những đứa em của nó thập thò ở cửa bếp. chúng nó đã nhìn thấy Cu Tèo đưa tiền cho mẹ, toàn là giấy năm trăm, chúng ra ngoài đùa nọ bảo đùa kia, và khi Cu Tèo trở ra chúng nhìn Cu Tèo bằng con mắt khác. Cu Tèo dắt xe ra cửa, bà mẹ nó còn dặn với:

– Này Tèo, mày đừng có bê bối đó ghen.

Cu Tèo đạp nổ máy xe:

– Yên chí má à.

Chiếc xe chạy vút đi. Thằng Được đứng trên mả đá chờ thằng Cu Tèo, chiếc xe vừa chạy ngang mả đá chậm lại, thằng Được phóng người xuống, ngồi ngay trên yên xe:

– Thế nào mày.

– Rất tốt đẹp.

– Bà già mày chắc hẳn mừng rỡ lắm phải không?

– Ngon lành mà, bà cho tao đi chơi thả giàn luôn...

Thằng Được bèn chửi thề một câu:

– Dù mẹ mày thấy không, đời mà, chỉ tiền là êm hết.

Cu Tèo ngoái cổ lại:

– A mày chửi bà già tao sao mày.

– Không phải vậy. nhưng đời đều thế hết, tao nói sai mày cứ chặt đầu tao đi ngay bà già tao cũng vậy, tao lêu bêu ở nhà hoài mà bà già tao đâu có nói gì chỉ vì lâu lâu tao kiếm cho bà một mớ xài chơi, bà để tao yên.

– Hay là mày mang mười ngàn về đưa cho bà già mày đi, hai đứa mình xài mười ngàn cũng đã quá rồi còn gì?

– Khoan, đừng có gấp, bây giờ mày đừng có chửi tao nữa nghe, tao khôn dần trời mà, mình đưa tiền hoài cho mấy bà già, mấy bà tưởng mình bảnh bắt mình đi kiếm tiền hoài mệt lắm mày ơi, như

tao vậy đó, lâu lâu một lần đã là quá đủ.
Còn lại hai chục ngàn này hai đứa mình...

Thằng Được ngáp ngừng, chiếc xe
vẫn chạy băng băng ra ngoài đường, chờ
cho ra hết con hẻm thằng Được mới tiếp:

– Còn hai chục ngàn mày biết hai
đứa mình làm gì không?

Thằng Cu Tèo khoái trá:

– Thì đi chơi như mày nói.

– Không phải, mình chỉ đi ăn nhậu
chơi bởi cùng lắm hết mười ngàn đồng
thôi còn mười ngàn đồng tao với mày
đi đặt tiền may quần áo đóng giày trông
cho láng coóng.

Thằng Cu Tèo nghe nói vậy khoái
quá nhẩy trên yên xe:

– Hay, như vậy hay, tao chẳng có bộ quần áo nào cho ra hồn hết.

– Mình là dân chơi mà mà, dân chơi phải diện gỗ ghề ngon lành chớ mà.

– Mình may quần áo ở đâu cho ngon hả mà?

– Quần áo hả, thiếu gì chỗ.

– Nhưng tao muốn phải may thật đẹp, còn không chẳng thà tao bận quần áo này còn hơn....

– Đẹp thì tao biết một chỗ, nhưng mắc. Mình dân chơi mà mà, ngại ngần gì chuyện mắc rẻ.

– Vậy thì được, tao sẽ đưa mà tới Chánh, tiệm may Chánh ở Dakao, nổi tiếng may quần áo đẹp...

Thằng Được đang cao hứng, nó tưởng tượng đến một bộ quần áo thật gỗ ghê mà nó từng ao ước:

– Chỉ có tiệm may Chánh thôi, chỉ tiệm may Chánh mới may đẹp, hợp với bọn trẻ chúng mình, mày biết tất cả đào kép xi-la-ma đều may quần áo ở Chánh để bạn khi quay phim, nếu không may đẹp thì mấy tài tử nổi danh đó đâu có may tại tiệm này.

– Tại sao mày biết chuyện đó?

Tao đọc báo, tao cũng văn nghệ làm chớ mày. Vậy thì mình tới Chánh may, mày chỉ đường cho tao lái xe nghe mày.

– Được, cứ chạy thẳng đi, mình sẽ may mỗi thằng một bộ trước thử coi.

– Khởi phải may thử, may là mặc liền...

Thằng Cu Tèo nói:

– Tao nhà quê lắm, chưa bao giờ tao được may một bộ quần áo cho hẵn hoi, lần này mới là lần đầu tiên.

– Mình đã là tay chơi thì phải đủ bộ, may còn phải đi với đào nữa chứ.

Cu Tèo nghĩ đến Hương, nếu nó được đi chơi với Hương thì còn gì tuyệt diệu bằng, nó mặc quần áo đẹp, đi giày đẹp thật hợp thời trang đi bên cạnh Hương, chắc chắn nó sẽ không còn mặc cảm.

Thằng Được buổi chiều hôm nay tỏ ra cởi mở, nó hỏi ngay vào chuyện ái tình của Cu Tèo:

– Tao hỏi thiệt may điều này may đừng giấu tao ngen.

– May cứ hỏi?

– Có phải mày mệt con Hương không?

– Ai bảo mày vậy?

– Đừng có giấu tao, tao biết hết, giấu làm chi cho mệt, mày và con Hương ở cạnh nhà nhau mà, hôm trước tao thấy mày đứng ở hàng rào nhà mày nhìn con Hương bên kia sân.

Thằng Cu Tèo bỗng thấy nóng mặt lên, nhưng nó vẫn giấu:

– Nhìn thì nhìn vậy thôi chứ có gì đâu ...

– Dù má, đừng có giấu tao, nếu mày giấu tao tao xí phần à...

– Nhưng ...

– Không nhưng gì hết, nếu là của mày tao không xía vô, dầu sao thì mày

cũng bảnh trai hơn tao, có học hơn tao, chớ tao tao biết mà...

Cu Tèo cảm động vì những lời nói chí tình của bạn, bây giờ nó thấy càng lúc nó càng gần gũi thằng Được hơn. Hai đứa tới tiệm may, thằng Cu Tèo hoa mắt lên vì những kiểu quần áo đẹp, mà nó từng ao ước, nếu không có số tiền của thằng Được chắc còn lâu lắm nó mới dám nghĩ đến những chiếc quần áo mới này.

Thằng Được hùng dũng nói với ông chủ tiệm may:

– Hai đứa tụi tôi may vải nào tốt nhất và đẹp nhất...

Ông chủ tiệm may là một người nhỏ nhắn, giọng nói nhỏ nhẹ:

– Thưa hai cậu ở đây chúng tôi chỉ có toàn vải đẹp, các cậu muốn chọn hàng nào tùy ý.

Ông chủ tiệm may không quên quảng cáo:

– Tiệm chúng tôi tuy mới mở mấy năm trời nay nhưng rất nổi tiếng, tất cả văn nghệ sĩ tên tuổi đều đến đây may đồ, bởi vậy chúng tôi phải giữ tín nhiệm, nếu may hư may hỏng chúng tôi sẵn sàng may đến cái mới ngay.

Thằng Được nhìn thằng Cu Tèo:

– Đó mà thấy chưa tao nói đâu có sai, từ nay mình may quần áo dài dài ở đây mình không phải là nghệ sĩ, nhưng mình là dân chơi, mình phải có quần áo đẹp vậy.

Hai thằng cao hứng may mỗi thằng

hai bộ quần áo. Thằng Cu Tèo lo lắng, hỏi nhỏ thằng Được:

– Tiền đâu mà trả hả mày.

– Mày yên chí, cứ để tao lo, tiền bạc thì thiếu gì...

Thằng Được đo xong quần áo hỏi ông chủ:

– Cho tôi lấy sớm được không?

Ông chủ chiêu khách:

– Phải mười ngày, nhưng các cậu cần mặc quần áo đẹp sớm chúng tôi sẽ cố gắng làm xong sớm, các cậu may bộ quần áo đầu tiên chúng tôi cần giữ tín nhiệm.

– Được ông cứ may đẹp cho chúng tôi đi, chúng tôi sẽ giới thiệu bạn bè đến may ở tiệm may ông thiệt đông.

Hai đưa ra xe, thằng Cu Tèo không
ngờ thằng Được lại tốt với mình như vậy.

Thằng Được vỗ vào túi quần mình:

– Tao mới đặt tiền quần áo có mười
ngàn, mình còn mười ngàn ăn xài tối
nay.

– Mình tiêu gì hết mười ngàn.

– Dễ ợt, tiêu cho hết nghe mày, ngày
mai mình có tiền tiêu nữa, và từ nay
mình có tiền tiêu dài dài...

– Làm gì vậy?

– Đừng có hỏi, mày cứ đi theo tao
mày sẽ có tiền tiêu hoài không hết, nguy
hiểm một chút nhưng ăn thua gì, mình
chịu chơi mà mày.

Cu Tèo im lặng, thằng Được đập vào
lưng nó:

– Dù mẹ mày ngán sao.

Thằng Được hiểu mục đích của thằng Cu Tèo, nhưng nó nể bạn, nó không thể nói thẳng vào mặt bạn như nó đã từng nói, bây giờ thằng Được đối với nó khác trước nhiều rồi, thằng Được đánh trúng vào chỗ yếu của thằng Cu Tèo:

– Mày có đào, mày cần có tiền có quần áo đẹp đi chơi với đào mày chứ.

– Tao cũng khoái như vậy, nhưng tao ngán quá, tao còn nhớ vụ bác Tư xích lô máy hàng xóm với nhau mình làm vậy không đẹp.

– Mày yên chí, mình làm người lạ, làm người lạ thì chẳng có gì đáng phàn nàn hết, lính sức mầy mà bắt được mình.

– Vậy mày định làm thế nào.

– Chưa biết được, mình còn tùy cơ ứng biến chớ, tối hôm nay tao với mày thử thời vận.

Thằng Cu Tèo thấy hồi hộp lạ thường, nó vừa ra khỏi quận cảnh sát, bây giờ mà lại chui vào nữa có đường chết luôn. Thằng Được tiếp:

– Mày cứ để tao làm, mày chỉ tiếp sức tao mà thôi những chuyện gian nan nguy hiểm nhất tao làm cho, vậy mà tao với mày vẫn chia đôi với nhau như thường. Lát nữa mình đi ăn, rồi mình đi xả xui trước khi làm ăn.

– Xả xui là gì vậy mày...

Thằng Được cười khanh khách:

– Mày không biết xả xui là gì sao, dở quá vậy.

- Tao không biết thiệt mà.
 - Mà y vừa bị nhốt vào bót cảnh sát không phải là xui sao.
 - Ủa vậy là xui rồi.
 - Vậy thì mà y phải xả ra cho hết xui trước khi làm ăn...
 - Tao vẫn không hiểu.
 - Mẹ dờ ẹc, mà y còn phải học hỏi nhiều nữa mà y ơi. Xả xui tức là hai đứa mình đi tìm mỗi thằng hai con lỗ. Xả xui vào lỗ là hết xui liền. Tao biết chỗ này hay lắm, hôm trước khi đánh lộn xong tao với thằng bạn tao tới đó, mấy con nhỏ thơm không chịu được.
- Thằng Cu Tèo thằng thốt hỏi:
- Có phải mà y nói vậy là mình đi chơi điểm phải không?

Thằng Được cười:

- Chớ còn gì nữa mày.
- Tao học thấy nói ở những nơi đó bệnh hoạn nhiều lắm.

Thằng Được xì một tiếng:

- Thôi mày ơi dẹp ông thầy mày lại đi, tao ghét nghe những lời nói đó, tao có thầy nào đâu vậy mà tao vẫn sống khơi khơi, mình bụi đời mà mày.

Thằng Cu Tèo lặng thinh, và nó chợt thấy nôn nóng trong người, thằng Được đưa nó tới một nơi, một căn nhà trong ngõ hẻm. Một căn nhà trông sáng sủa hơn những căn nhà trong xóm ấy. Những người con gái ngồi bày hàng ở ghế salon, họ cười nói và ăn quà vặt, thằng Cu Tèo thấy ngượng ngùng làm sao, khi thằng

Được nói với cô bé nhỏ nhất, chỉ chừng mười lăm tuổi:

– Em ơi, em cắt chỉ giùm thằng bạn anh đi.

Cô bé nghiêng mặt nhìn Cu Tèo, cái mặt non choẹt, nhưng miệng ngậm điều thuốc lá salem:

– Bộ còn ngại thơ vậy sao?

Nàng kéo tay Cu Tèo ngồi xuống bên cạnh mình:

– Ngồi chơi chút đi, còn kẹt phòng.

Và nàng ca hát như một con chim sáo sậu, nàng tỉnh bơ, nàng trơ trẽn, nàng tát yêu vào má thằng Cu Tèo, cái trò rẻ tiền đó nàng học được của lớp đàn chị. Nàng chỉ được cái trẻ tuổi, chớ nàng ốm tong ốm teo, thằng Được làm ra vẻ tay chơi

sành sỏi, nó nói đùa nói bỡa với những cô gái có mặt ở đó, nó xưng anh với tất cả những cô gái, có những cô gái đáng tuổi chị nó, nhưng nó vẫn cứ xưng anh tươi xươi.

Từ một ngách cửa ở cuối tường có một người đàn ông bước ra, tay còn gài nút khuy quần, người thiếu nữ ngồi cạnh Cu Tèo kéo Cu Tèo đứng dậy:

– Đi anh, có phòng rồi.

Cu Tèo nổi da gà, nó thấy người mình làm sao ấy, mặt nó nóng lên, và nó có cảm tưởng cái xác thân này không còn phải của nó nữa, xác thân đi mượn của ai đó.

Cu Tèo vào trong chiếc phòng nhỏ, một chiếc giường trải ra, cái ra trắng nhầu nhĩ và hơi hám, có những vết loang

trên đó. Người thiếu nữ cần nhả chửi
bởi người bạn của nó vừa đi khách:

– Dĩ ngựa, vung vít cả ra ra.

Người thiếu nữ lật mặt kia tấm ra lại,
và nàng nói:

– Lại đây anh, lại đây, mắc cỡ cái
nước gì nữa chứ.

Thằng Được không đứng ngoài cửa
phòng khuyến khích, nó nói một câu gì
đó rất bậy bạ, và hình như nó sang căn
phòng bên cạnh, nó đùa rinh rích với
một cô gái gì đó.

Cô gái đi với thằng Được phải “dạy
dỗ” thằng Được đủ chuyện, và thằng
Được làm ra vẻ ngây thơ:

– Em ơi, hai đứa anh còn ngây thơ
lắm, em dạy anh đi, em nói với con bạn

em ở phòng bên kia dạy bạn anh nghe.

– Đồ quý, cái mặt này mà không biết gì thiệt sao đừng có xạo.

Thằng Được cười ré lên. Thằng Cu Tèo đi ra khỏi phòng, nó lao đao vì xúc động và nó chưa làm được gì ráo trọi đã nốc ao. Con điểm đến thụp vào lưng nó một cái:

– Vậy mà cũng bày đặt.

Thằng Cu Tèo ra ngoài sân ngồi, một lát thằng Được ra theo thằng Được hất đầu hỏi:

– Sao mày.

– Không sao hết.

Người thiếu nữ lúc ấy cũng vừa đi ra, nàng nhìn mặt Cu Tèo và cười như nắc nẻ, cái miệng nàng bô bô kể xấu thằng

Cu Tèo làm cho nó ngượng chín mặt. Thằng Được cũng cười. Thằng Cu Tèo ngượng quá bèn nói với thằng Được:

– Thôi mình đi mày à.

Thằng Được hỏi:

– Mày muốn phục thù không?

Thằng Cu Tèo lắc đầu quây quây, thằng Được trả tiền, hai đứa ra khỏi căn nhà đó. Thằng Được lần này lái xe, cái miệng nó bô bô:

– Mày dở quá, chúng nó cười mày đó mày thấy không?

– Thiệt kỳ.

– Đâu có gì kỳ, ngày mai mày phải tới phục thù, không phục thù thì hèn thấy mẹ. Ngày mai mày không đi tao cũng bê mày đi, mình dân chơi mà, vậy đâu có

được, mày cần phải luyện chuông cho chúng nó ngân luôn.

Thằng Được lại cười ha hả.

Thằng Cu Tèo bây giờ như con gà chết, nó ngồi gục đầu vào lưng thằng Được, thằng Được nói như la lên:

– Bây giờ hai đứa mình đi nhậu nghe mày.

Thằng Cu Tèo như kẻ mất hồn:

– Muốn đi đâu thì đi.

Thằng Cu Tèo không còn gì nữa, nó nghĩ thế, một chút hối hận dâng lên trong lòng nó, nó có cảm tưởng mình là một kẻ nhơ nhớp và từ nay nó tiếp tục đi, tiếp tục một con đường mà nó không hề lựa chọn. Nó trở thành một thằng ranh con hư đốn, nhưng ai biết điều đó

chẳng ai biết cả ngoài nó và thằng Được.

Thằng Được đưa nó tới một nơi sáng ánh đèn, một nơi có nhiều người ăn uống, tiếng ly tách chạm nhau. Thằng Được gọi lớn:

– Hai bia hộp đi.

Thằng Được nói với thằng Cu Tèo:

– Mình nhậu với lẩu lươn nghe mày.

Thằng Cu Tèo vẫn như người mất hồn:

– Muốn sao cũng được hết.

– Chán mày thấy mẹ, có vậy mà cũng như thằng gà chết, lát nữa tao đưa mày đi nữa, hôm nay mày làm mất mặt tao.

Thằng Cu Tèo bây giờ có cảm tưởng chẳng còn thích bất cứ cái gì nữa, nhất là

gái. Bây giờ thì nó thấy chán phèo và nó chỉ muốn về nhà.

4.

Thằng Được bây giờ thay đổi nhiều hơn trước, thằng Cu Tèo cũng vậy, thằng Cu Tèo thường bực mình khi ai gọi nó là cu Tèo, cái tên mà mẹ nó gọi từ nhỏ, nó muốn mọi người quen biết nó đều gọi nó bằng Minh, Minh mới là tên trong giấy khai sinh của nó. Nghe tên Cu Tèo không hấp dẫn một chút nào, và nó luôn miệng cãi chính khi ai gọi tên đó, nhiều người dễ dãi:

– Ủ mày lớn rồi, gọi cu Tèo coi kỳ phải không.

Thằng Cu Tèo ghét cái tên tục tĩu ấy cũng phải, vì nó thay đổi từ bề ngoài trở đi, nó vẫn đi học, nhưng trốn học đi chơi dài dài, quần áo đúng mốt đúng thời trang, quần áo may ở Chánh, và giày phải đóng ở Gia, đầu tóc nó cũng được chải chuốt cẩn thận, nó đẹp trai, và vượt xa thằng Được, thỉnh thoảng nó làm ăn với thằng Được có món tiền nào kha khá lại mang về cho mẹ.

Bà mẹ hài lòng, vì gia đình nó quá túng thiếu mà có một món tiền một hai chục ngàn bà già đâu có chê, ngược lại nó được thả lỏng hơn. Ông bố thỉnh thoảng hỏi đến nó thì bà mẹ tìm hết cách che đậy, người bố vẫn yên chí con mình chăm chỉ học hành. Ông bố cũng hơi ngạc nhiên về chuyện gia đình, gia đình có vẻ khang

trang hơn, bà vợ vui vẻ và không nhằn về chuyện tiền bạc, ông có hỏi bà thì bà nói:

– Bộ ông tưởng tiền lương ông mang về đủ để gia đình này xây xài hả, mẹ con tôi phải kiếm thêm chớ Cu Tèo chuyên môn chở xe tôi để tôi đi chạy công việc, nó có công nên cũng cần phải cho nó ăn mặc một chút, và lại nó lớn rồi, năm nay sắp sửa thi tú tài, ông thấy nó đẹp trai không.

Ông bố im lặng, từ đó ông không để ý gì đến chuyện đó nữa, ông vẫn yên chí con mình ngoan ngoãn, chịu khó học hành. Bà mẹ đi đến đâu cũng quảng cáo thằng con trai ngoan ngoãn, có hiếu với bố mẹ, thương các em. Thằng Cu Tèo để ý đến con Hương, bà mẹ biết, bà khuyến khích:

– Tao thấy con nhỏ đó cũng được,

ngoan ngoan lắm, thi đậu rồi đi lính, đi sĩ quan ra trường tao hỏi nó cho mày.

Hương cũng không biết gì về thằng Cu Tèo hết, nàng cũng thấy có cảm tình với nó, một lần nàng đã bạo dạn dám đi chơi với Cu Tèo, nàng ngạc nhiên vì Cu Tèo đi chơi ngày hôm ấy với nàng đã tiêu khá nhiều tiền, và vào những nơi sang trọng ăn uống, cu Tèo còn mua tặng nàng nhiều món đồ đắt tiền. Khi nàng đi chơi với Cu Tèo, nàng thoáng trông thấy thằng Được đi xa xa, nàng nói với Cu Tèo:

– Hương ghét cái thằng Được trong xóm mình ghê tại sao anh cứ đi chơi với nó hoài vậy.

Thằng Cu Tèo dùng tất cả những đức tính tốt để bào chữa cho bạn, nhưng Hương vẫn nói:

– Hương thấy thằng đó mất dạy, nhiều lần nó chọc Hương, nếu nó là bạn của anh nó phải nể Hương chứ, đảng này nó đâu cần biết như vậy, Hương bực mình. Nếu anh còn đi cặp với thằng Được nữa Hương sẽ không đi chơi với anh đâu. Ở trong xóm này ai cũng nói nó là thằng mất dạy, hình như nó còn ăn cắp ăn trộm nữa.

– Em đừng nghĩ bậy.

– Đây thấy không, anh lại bình vực nó, nhưng Hương nói thế này thì anh hiểu, tại sao anh không nên chơi với nó, anh là con nhà tử tế, thằng Được là con nhà không ra gì, nó rẻ tiền, anh chơi với nó đâu có xứng. Và từ lần đó, Hương không đi chơi với Cu Tèo nữa, Cu Tèo buồn, nhưng không biết làm sao hơn, nó tâm sự với thằng Được, nó giấu thằng Được vụ Hương không ưa thằng Được,

thằng Được buông một tiếng chửi thề:

– Dù mẹ làm tưới hạt sen đi.

– Làm cái gì.

– Bể nó chở làm cái gì, mà không bể thì cũng thằng khác bể.

– Làm vậy đâu có được?

– Cái gì mà không được, tại sao với những con khác mà không nói như vậy. Hôm trước con Hồng của tao mà có tha không, mà với tao cũng hội đồng vậy.

Thằng Được làm ra vẻ khinh mạn:

– Tao coi thường chuyện đó, bồ của tao tao còn đưa bạn xài chơi, mà thì thiệt, vậy mà cũng đòi bụi đời.

– Nhưng cũng còn tùy chớ mà.

– Đứa nào cũng như đứa nào.

Thằng Được chửi thề một tràng giòn tan, nó nhổ phệt một bãi nước bọt:

– Làm đi mày, làm tưới hạt sen đi chứ, mày không làm mày sẽ thiệt, tao nói cho mày hay vậy đó, đừng có ngán gì hết trơn, nếu không có phương tiện tao sẽ kiếm phương tiện cho.

Thằng Cu Tèo vẫn cảm thấy áy náy, nó cần phải thú thật với thằng Được về niềm riêng tư của nó:

– Tao với mày là hai thằng bạn thân, tao cần thú thật với mày chuyện này.

– Chuyện gì?

– Tao yêu Hương.

– Biết rồi, tao biết mày yêu con nhỏ Hương từ lâu rồi, có gì quan trọng đâu.

– Quan trọng chứ.

– Tao không thấy gì là quan trọng hết.

– Vì thành thật yêu nên tao cần phải giữ gìn, biết đâu sau này con Hương lại chẳng là vợ tao.

Thằng Được trở nên tàn nhẫn:

– Mà có chắc con Hương còn yêu mày khi biết mày là một thằng du đãng không, biết mày từng đi hiếp dâm, cướp giết không?

– Được, tại sao mày lại nói vậy?

– Tao nói vậy đó, không phải hay sao, mày hãy ngẫm lại mày coi, ăn mặc đẹp đẽ như vậy đó, nhưng mới buổi tối hôm qua tao với mày cùng vô một cái xế, chính tay mày thoi con nhỏ có chiếc Honda một cái ngã lăn ra đường, tại sao mày không dám nghĩ đến chuyện đó,

mày chỉ là một thằng ăn cướp như tao vậy mày biết không?

Thằng Cu Tèo cúi mặt, thằng Được bồi thêm:

– Mày đi với tao, mày còn nói, nếu bề được con nhỏ đó thì ngon lành biết mấy mày đâu có tử tế gì.

– Thôi mày đừng nói nữa.

– Tao cần phải nói cho mày biết, kéo mày cứ tưởng mày là con nhà lành.

Thằng Được nói xong móc trong túi ra một mớ tiền, xòe trước mặt thằng Cu Tèo:

– Đây là tiền mại cái xế, mày có thể cầm hết để đi với con Hương,

Cu Tèo ngừng lên:

– Mày làm vậy đâu có được, mình vẫn chia đôi với nhau kia mà.

– Nhưng lần này thì tao nhường hết cho mày, miễn là mày được việc.

– Được việc gì?

– Mày ngây thơ bỏ mẹ, mày hãy mang con Hương đi, và làm cho được việc, về kể lại cho tao nghe.

Thằng Cu Tèo cầm mớ tiền, nó xẻ đôi ra, và đưa lại thằng Được một nửa:

– Dù mày nói vậy, nhưng tao không dùng hết số tiền này...

– Vậy mày có mang con Hương đi chơi không?

Cu Tèo gật đầu:

– Mang đi chứ.

– Nhưng phải làm gì mới được chớ

Thằng Cu Tèo trả lời lửng lơ:

– Ừ làm gì thì làm.

– Tao muốn mày bế nó.

Thằng Cu Tèo chỉ cười nhạt, đứng dậy, vươn vai:

– Cũng khó lắm chớ không phải chuyện dễ.

– Dĩ nhiên là khó rồi, nhưng phải thành công.

– Mấy hôm rày tao với Hương giận nhau, nên hai đứa không còn đi chơi với nhau nữa.

– Như vậy lại càng cần phải bế, mày làm lành lại đi tao muốn thấy ngày hôm nay mày đưa Hương đi chơi.

– Tao sẽ cố gắng, bây giờ tao về, việc này tao phải nhờ đến con em gái của tao.

– Mà muốn làm sao thì làm.

Cu Tèo nhảy xuống khỏi mả đá, nó thơ thẩn trở về nhà, bây giờ ở nhà nó vắng tanh, chỉ có con em gái nó đang ngồi học trong phòng. Thằng Cu Tèo vào phòng em gái:

– Này mà, tao hỏi cái này...

Cô em gái ngẩng lên:

– Gì đó anh.

Thằng Cu Tèo cười cười:

– Nếu tao không lầm thì mà, từng ao ước có một cái áo dài thật đẹp, thật đúng thời trang.

– Dạ đúng, một cái áo bằng hàng To-ray Tétoron.

– Nếu có một người cho tiền may đề mua cái áo dài đó may tính sao?

Cô em gái cười tí mắt:

– Dĩ nhiên phải cảm ơn rồi, nhưng ai cho mới được chứ.

– Tao được không?

– Anh hả?

Thằng Cu Tèo vỗ ngực:

– Chớ còn ai là kẻ hào hiệp vào đây nữa.

Cô bé rên lên:

– Vậy là nhất anh rồi....

Nhưng rồi cô bé ngẩn mặt ra nhìn Cu Tèo:

– Này anh, tôi hỏi thiệt anh nhé, anh muốn lợi dụng tôi cái gì đây, tôi nghi cái sự hào hoa phong nhã của anh quá.

Thằng Cu Tèo đành cười trừ:

– Thì anh em mình có qua có lại.

– Tôi biết mà, vậy thì mình chẳng có ai mang ơn ai hết á, có phải vậy không?

Thằng Cu Tèo đành xuống nước:

– Được mà, muốn nghĩ sao cũng được, tao cho mày một chiếc áo mà mà từng ao ước, mày giúp tao chút xíu...

– Chỉ chút xíu thôi sao?

– Có gì đáng nhọc nhằn đâu, tao nghĩ rằng chỉ chút xíu, mày sang nhà Hương nói với Hương giùm tao cái này.

– Cái gì vậy?

Thằng Cu Tèo ngồi xuống một cái ghế đối diện tâm sự với em gái:

– Tao thú thật với mày rằng cả tuần lễ nay tao với Hương giận nhau, vì một chuyện không đâu, bây giờ tao nghỉ lại tao muốn giảng hòa.

Cô bé cười ré lên:

– Không phải anh không thể chịu nổi hả, anh nhớ người ta bỏ xừ đi ấy mà còn nói bảnh...

Thằng Cu Tèo lại cười trừ:

– Mày nói như vậy thì chết rồi, tao có đâu vậy...

– Thôi thú thật đi con nhỏ giúp cho.

– Thì mày bắt tao thú thật tao cũng đành thú thật...

– Không tôi không bắt ép anh, anh nghĩ sao, muốn gì, nhờ vả tôi cái gì anh phải cảm ơn tôi có vậy thôi.

– Tao tặng mày cái áo còn gì nữa.

– Vậy là anh mang ơn tôi chớ tôi đâu có mang ơn anh.

– Tao cảm ơn mày.

– Vậy thì tôi sẽ sang nói với Hương cho.

– Mày cố gắng nói với Hương tao xin lỗi Hương, chiều nay Hương cho tao gặp Hương ở nơi cũ mà tao với Hương thường gặp nhau.

– Chỉ có vậy thôi phải không?

– Chỉ có vậy, nhưng mày nói cho khéo, mày làm cách nào cho Hương

nhận lời, chớ mày chỉ nói xuông thì ích lợi gì.

– Nghĩa là Hương ô kê tôi mới nuốt trôi được cái áo của anh phải không?

Thằng Cu Tèo càng làm bảnh hơn:

– Chẳng những cái áo mà mày còn thích cái gì khác nữa tao cũng mua cho.

Thằng Cu Tèo rút ra một xấp tiền toàn giấy năm trăm, nó lấy một tờ giấy năm trăm đưa cho cô bé:

– Tao cho này năm trăm trước để đi ăn cà lem cho vui.

– Em sang nói với Hương ngay bây giờ hả anh?

– Chớ còn bao giờ nữa.

– Nhưng em cần hỏi anh cái này.

– Hỏi gì?

– Tại sao hồi này anh nhiều tiền quá vậy?

– Đừng có thắc mắc.

– Má không thắc mắc chứ em phải thắc mắc...

Cu Tèo nói lửng lơ:

– Áp phe.

– Anh mà áp phe cái nổi gì?

– Tại sao vậy?

– Em thấy hồi này thằng Được cũng diện lắm, anh làm ăn gì với thằng Được phải không?

– Anh đã nói tụi này làm áp phe với nhau mà...

– Anh coi chừng đó, thằng Được không phải thằng lương thiện, nếu anh nghe nó mà làm bậy ba biết ba biết ba buồn lắm đó.

Cu Tèo cổ cãi:

– Anh mà làm bậy sao được.

– Ba chưa biết vụ anh bị bắt vào bót cảnh sát, nếu ông biết chắc ông nhằn lắm đó, hồi này anh đưa tiền về cho má hoài nên bà có vẻ thương anh dữ, bà che chở cho anh đủ mọi chuyện, nhất là che chở với ba, nhiều khi em thấy bà nói với ba về anh hơi quá lỗ.

– Cái gì mà quá lỗ?

– Chẳng hạn buổi tối anh đi chơi, ba hỏi anh, bà nói anh đi học thêm toán lý hóa.

– Vậy thì có gì quá lỗi đâu.

– Em chỉ nói anh nên coi chừng, đừng có làm gì quá đáng rồi hối không kịp người khó nhất trong nhà này sẽ là ba, vì ba không biết gì hết, tội nghiệp ông làm lụng suốt một đời, ông chỉ mong anh nên người, vả lại anh là con trai độc nhất trong nhà này.

Nghe em gái nói, tự nhiên Cu Tèo thấy hối hận, nó im lặng, nói lảng:

– Thôi mà có giúp tao thì giúp, đừng có bà cụ non làm tao bức mình.

– Giúp anh dĩ nhiên là em giúp rồi, nhưng em nói vậy để anh coi chừng vậy thôi.

– Mà khỏi lo cho tao.

– Còn với Hương nữa, anh nên nghĩ

đến điều đó, không hiểu tại sao em cứ lo lắng vẩn vơ, em sợ anh chơi với thằng Được rồi đó...

– Làm sao?

– Thằng Được nhìn con gái em thấy đôi mắt nó kỳ lắm, em không thể nào nghĩ nó là người lương thiện được. Chính vụ cướp tiền của bác Tư xích lô máy nhiều người trong xóm này nghi nó với một thằng nào đó, bác Tư nói úp mở rằng nghi ngờ nó.

– Mà cứ nghi bậy bạ.

– Em đâu có nghi, mọi người nói vậy đó.

– Người ta nói bậy rồi mà cũng nghi bậy luôn.

Con em gái Cu Tèo nói với anh:

– Thôi bây giờ em sang con Hương nhé anh, anh hẹn nó mấy giờ.

– Đúng bốn giờ chiều, tao đợi ở chỗ đó, nhưng này tao cấm mày đó, mày phải gọi Hương bằng chị không được gọi bằng mày mà ăn đòn đó nghe không?

– Xí, đừng làm tàng, nói cho anh biết còn lâu anh mới lấy nổi con Hương.

– Rồi mày coi...

– Con nít mà bấy đặt nói chuyện lấy vợ, chán anh quá chừng.

Cô em gái nói xong chạy vụt ra ngoài cửa.

Cu Tèo ngồi hút thuốc lá vặt, chừng mười lăm phút sau cô em gái chạy về. Cu Tèo nôn nóng:

– Thế nào mày?

- Xong rồi.
- Xong rồi là làm sao?
- Hương không nhận lời.
- Trời, mày nói thiệt hay nói giỡn vậy.

Cô em gái tỉnh bơ:

– Nói thiệt chớ nói giỡn với anh làm chi, bây giờ anh đưa tiền cho tôi đi may áo.

– Còn lâu, Hương không nhận lời đi chơi với tao tao khỏi có cho mày tiền đi may áo đi.

– Ăn nói vậy mà nghe được sao.

Cư Tèo bồn chồn, cuối cùng nó tới cạnh con em gái:

– Tao lạy mày đó, mày làm ơn nói giùm cho tao.

Cô em gái cười ré lên:

– Anh đưa tiền đây đã,

– Mày muốn bao nhiêu cũng được, miễn là Hương nhận lời đi chơi với tao là được rồi.

– Đưa tiền đây thì Hương bằng lòng.

Thằng Cu Tèo không biết làm cách nào hơn nó đành đưa cho em gái năm ngàn bạc:

– Đáng lẽ tiền không tới giá đó, nhưng tao bị mày ép quá nên cho mày luôn năm ngàn.

– Rồi, vậy là xong rồi.

– Mày sang nói lại đi.

– Khởi sang nói lại, cứ đứng bốn giờ anh ra chỗ đó đợi Hương, Hương sẽ tới.

– Con khốn nạn, mày trác tao.

Cô bé cười khúc khích:

– Đối với anh phải vậy mới được.

Cu Tèo đi ra cửa, con bé hỏi với:

– Anh đi đâu vậy?

– Tao đi đảng này có chút việc.

– Không ăn cơm nhà sao?

– Không, có thằng bạn mời tao.

– Anh coi chừng đó, anh trốn học hoài.

– Mày đừng nói bậy, bây giờ tao đi ăn xong rồi tao tới trường học, bốn giờ tao tới chỗ hẹn với Hương.

– Vậy anh cúp giờ cuối sao?

– Giờ cuối Việt vẫn chán thấy mẹ.

Thằng Cu Tèo đã trèo lên chiếc xe Honda, tiếng máy xe nổ âm ỉ, thằng Được vẫn ngồi chờ nó ở mả đá, thằng Được hỏi:

– Sao mày?

– Thì chiều nay tao đi chơi với Hương chớ còn sao.

– Nhất định chớ.

– Nhất định.

– Tao muốn nói với mày vụ kia kìa.

– Vụ gì?

– Bể nó chớ còn gì nữa.

Thằng Cu Tèo gật đầu:

– Tao cũng đang tính, thuận tiện mới làm ăn được chứ, không thuận tiện thì làm quái gì được.

– Dù mẹ, vụ này vào tay tao thì xong từ lâu rồi.

Thằng Cu Tèo vẫn giữ ga, chiếc xe như muốn chồm lên, thằng Được từ trên mả đá nhảy xuống:

– Bây giờ tao với mày đi.

– Đi đâu?

– Tao với mày đi coi xi-nê, tối giờ hẹn thì mày tới.

– Như vậy cũng tiện.

Hai đứa phóng xe ra ngoài ngõ hẻm. Chiếc xe chạy thẳng tới rạp hát bóng. Thằng Cu Tèo không thiết xem, nó nói với thằng Được:

– Tao không muốn coi hát bồng bây giờ, tao muốn để dành chiều nay tao đi với Hương.

– Tại sao kỳ vậy rạp hát thiếu gì, không coi phim này thì coi phim khác.

Cu Tèo nể bạn, nó gửi xe vào coi hát với thằng Được. Rạp hát bóng tối thui thằng Được ghé tai bạn nói:

– Mà coi có chỗ nào cạnh con phún nào không tao nhào vô đó ngồi còn làm ăn chớ.

– Mà coi chừng lại ăn cái tái tai như hôm trước.

– Đừng nhắc đến chuyện đó nữa mà, hôm đó tao xui, vì nhìn không rõ tao nhầm một con ghế mục.

Hai đứa đứng một lúc lâu mới nhìn

rõ, rạp hát bóng bây giờ vắng vẻ, thằng Được reo lên:

– Hay quá, mày nhìn thấy con nhỏ ngồi kia không?

– Ủ thấy. Mày ngồi một bên tao một bên.

– Tao để cho mày làm ăn một mình nghe.

– Tùy, nhưng mày muốn làm ăn cũng chẳng sao?

Thằng Được và thằng Cu Tèo đã quen thuộc với trò làm ăn mất dạy đó, có lần chúng thành công và có lần chúng thất bại đau đớn. Lần coi phim ở Đại Nam thằng Được làm ăn thế nào mà bị ăn luôn một cái tát, nếu hai đứa chạy không kịp thì đã bị tính túm được rồi. Nghĩ đến vụ đó thằng Cu Tèo lại thấy rùng mình.

Người con gái ngồi kẹt giữa hai thằng quý con, nàng phớt lờ đi, nàng có vẻ dân chịu chơi. Thằng Được bắt đầu làm ăn, cánh tay nó đặt lên thành ghế, ngay cạnh cánh tay của người thiếu nữ, nàng vẫn để nguyên, Những ngón tay của thằng Được bắt đầu nhúc nhích, người thiếu nữ làm bộ nhìn sang nói:

– Làm gì kỳ vậy?

Thằng Được toét miệng cười:

– Có làm gì đâu, xin lỗi.

Người thiếu nữ cũng cười:

– Làm bộ hoài.

– Moa đâu có làm bộ, ê toa ở bằng nào?

– Không bằng nào hết.

– Nhưng chịu chơi phải không?

Người thiếu nữ thản nhiên:

– Dĩ nhiên, nếu ai chịu chơi thì tôi cũng biết chịu chơi vậy.

– Vậy thì có hai đứa này rồi.

Bây giờ thì bàn tay thẳng Cu Tèo cũng bắt đầu ngo nguậy, người thiếu nữ nhồm người lên:

– Đừng có làm quá chớ bạn.

– Đâu có gì quá. Coi chừng làm moa bực mình moa đình à.

Người thiếu nữ bắt đầu dùng tiếng lóng của dân hí-pi, thẳng Được cười hể hể:

– Đình thì đình, người đẹp cứ đình, rồi sẽ có một vụ trả thù.

- Trả thù làm sao?
- Rồi biết.
- Cũng không ngán nữa bạn.

Thằng Cu Tèo thấy run người lên khi bàn tay nó đặt vào đùi người thiếu nữ, cái bắp đùi mát như thạch. Thằng Được ghé miệng vào tai người thiếu nữ nói:

- Coi xi-nê xong mình đi ăn nghe.
- Đi với các toa?
- Không, mình moa đại diện thôi, còn kẹt công chuyện. Một lần nào đó sẽ gặp lại đâu có muộn phải không?

Cô bé có vẻ chịu chơi:

- Sao cũng được, mình bụi đời mà.
- Mình có thể đi chơi suốt đêm nay được không?

- Đi thì đi.
- Không ngại gì chứ
- Sức mấy mà ngại...

Cô bé nhìn thấy một thằng nhỏ ôm thùng kem đi trong rạp hát, đập vào tay thằng Được một cái:

- Kêu mua cái kem liếm láp chơi.

Thằng Được gọi hàng kem liền, cô gái hai tay cầm hai cái kem, thằng Cu Tèo nghĩ bụng, con nhỏ cũng là một cây bắt địa đây. Thằng Được coi đồng hồ:

- Nếu mà ỳ hện với đảo mà ỳ nên đi ngay bây giờ cho kịp.

Thằng Cu Tèo chỉ nghĩ đến Hương, nó chẳng còn thiết gì nữa, nó muốn đi để cho thằng Được dễ bề làm ăn. Cụ Tèo đứng dậy:

– Thôi mày ở đây nhé, tao đi ngay bây giờ.

Người thiếu nữ đút chiếc kem vào miệng, đưa tay ra bắt tay Cu Tèo:

– Nhà moa ở số... đường Lê văn Duyệt, nếu rảnh tới chơi nghe.

Cu Tèo ra khỏi rạp hát bóng, nó tới thẳng nơi hẹn Hương, Hương cũng vừa đến. Hương mỉm cười, sau mấy ngày hai đứa giận nhau, bây giờ Hương lại vui vẻ:

– Anh lại cúp cua phải không?

Cu Tèo cười, nói dối:

– Chỉ cúp có một giờ Việt văn cuối cùng mà thôi.

– Em cũng cúp cua nữa.

– Vậy hai đứa mình đều có lỗi hết.

– Đi chơi với anh, anh cứ rủ cúp của hoài à, em ngán quá.

– Mình không cúp của thì làm cách nào đi chơi với nhau được đâu, em về đến nhà là ru rú trong nhà hoài, anh muốn hẹn hò gì em cũng khó nữa.

– Em gái anh sang nhắn không được sao?

– Kẹt cái con nhỏ đó, mỗi lần nó sang kêu em là anh lại mất tiền thêm.

ma...

– Ăn thua gì em gái anh nói anh nhiều tiền lắm mà...

– Vậy vậy thôi chớ có gì nhiều đâu.

Hương tự nhiên, nàng leo lên sau xe Cu Tèo ngồi, nàng không còn e ngại như

những ngày đầu tiên nữa, nàng đập vào vai Cu Tèo:

– Đi đi anh Cu Tèo.

Cu Tèo vừa đập máy nổ, dừng luôn xe:

– Nè anh cấm em nghe chưa, không được kêu anh là Cu Tèo nữa, anh có tên mà.

– Ai bảo ở nhà anh kêu anh là Cu Tèo làm chi, cả xóm biết anh là Cu Tèo chớ có biết anh là Minh đâu.

Cu Tèo lái xe đi, nó hỏi Hương:

– Bây giờ em không được gọi anh là Cu Tèo nữa, anh nói lần chót, nếu em còn gọi anh như thế nữa, anh giận em em có ngán không?

– Ngán thì không ngán, nhưng anh không muốn em gọi thế nữa thì thôi, từ nay trở đi em không gọi anh là Cu Tèo nữa, gọi anh là Minh, anh chịu không?

Cu Tèo cười, nó phóng xe càng nhanh hơn:

– Mình lên quán trên xa lộ chơi nhé.

– Đi đâu cũng được, nhưng anh phải đưa em về sớm.

– Mình lên đó chơi một lúc rồi đi xem xi-nê.

– Vậy thì mấy giờ mới về tới nhà.

– Chừng mười giờ...

Cu Tèo lại nghĩ đến thằng Được, nó đã hứa với thằng Được rằng nó phải làm ăn bằng được với Hương, nhưng bây giờ thấy Hương, Cu Tèo lại e ngại, nằng

trong sáng quá, Cu Tèo không thể nghe lời thằng Được, nếu nó nghe lời thằng Được nó sẽ chẳng còn gì với nàng. Cu Tèo nhớ đến lần Hương giận dỗi cách đây mấy ngày sự khinh miệt của nàng khi nàng nhìn Cu Tèo, có lẽ bây giờ nàng không còn nhớ đến chuyện đó nữa, hoặc là nàng cố tình quên đi.

Cu Tèo lên tiếng hỏi:

– Hương còn giận Minh nữa không?

– Anh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, nhưng anh cần phải đàn hoàng một chút, anh đừng có bê bối như hôm trước nữa, nếu mà anh còn bê bối anh đừng có trách Hương.

– Hương giận nữa?

– Giận anh làm chi, khỏi thèm nhìn mặt anh.

– Thật không?

– Thật vậy, nếu Hương mà yêu anh, Hương không tiếc anh cái gì hết, nhưng anh chụp giật Hương bức mình lắm, và lại...

Hương ngừng lời, Cu Tèo hỏi:

– Và lại làm sao?

– Hai đứa mình còn ít tuổi cả, mình chẳng nên như vậy, khi nào anh có sự nghiệp đàng hoàng mình cưới nhau, chuyện ấy đâu có muộn gì.

Cu Tèo yên lặng, chiếc xe vẫn chạy ngon trớn trên đường ra xa lộ, Cu Tèo lái xe tới quán Cây Dừa, Hương xuống xe, nàng đứng trong sân, gió thổi làm tóc nàng bay lất phất.

– Thôi anh ạ, mình ngồi chơi ở đây một lúc rồi về, em ngại khuya quá.

Cu Tèo không nói gì, nó đưa Hương vào trong quán, hai người ngồi nhìn ra thửa ruộng mênh mông ngoài kia, gió chiều mát lồng lộng, Hương thân mật hơn:

– Hồi nãy em đã nói hết lòng với anh, anh nên nghe lời em, bây giờ anh cố gắng học hành và em cũng vậy, chắc chắn đến tuổi anh phải đi lính rồi, nhưng em muốn anh trở thành sĩ quan, rồi lúc ấy chúng ta có lấy nhau cũng đỡ lo, em đi làm kiếm thêm anh chẳng phải lo lắng gì cho em hết.

Thằng Cu Tèo vẫn yên lặng, bây giờ nó bỗng thấy hối hận vì những hành động nó làm với thằng Được, tay nó đã nhúng chàm. Cu Tèo nghĩ đến những lần nó cùng thằng Được đánh cướp xe Honda, nếu Hương biết chuyện đó, nàng sẽ khinh Cu Tèo đến như thế nào. Bây

giờ Cu Tèo đã trở thành một con quý, con quý đội lốt người với những quần áo đẹp, với tiền tiêu thả cửa.

Bàn tay Hương đặt lên bàn tay Cu Tèo:

- Anh Minh, anh nghĩ gì vậy?
- Không, có nghĩ gì đâu.
- Anh có điều gì đó giấu em.

Đôi mắt Hương trong sáng thông minh, đôi mắt đó nhìn thẳng vào Cu Tèo:

– Em biết, có điều gì đó làm anh phải suy nghĩ.

Nàng sờ tay vào chiếc áo sơ-mi màu vàng lợt của Cu Tèo, chiếc áo sơ-mi may thật đúng điệu đúng mốt:

– Trước đây em thấy anh khác, và bây giờ em thấy anh khác nhiều.

– Anh khác gì đâu.

– Chẳng hạn như chiếc áo này, ngày trước anh đâu có như vậy, đâu có diện như vậy, khi anh diện em thấy anh đổi khác thật nhiều, có phải anh có những lúc buồn lắm phải không?

– Tại sao em lại nói thế.

Hương thành thật, nàng thành thật đến tội nghiệp:

– Đi chơi với anh, em thấy anh có chiếc xe Honda như vậy đã là tốt số quá rồi, đối với những người cùng lứa tuổi anh, anh lại còn ăn diện, anh có tiền tiêu, riêng đối với em, em thấy chẳng cần thiết lắm về những điều đó, em không hề mong em phải có một người yêu bảnh, chẳng cần điều đó, anh đi chơi với em hai đứa ăn mặc bình thường thôi, rồi đi

xe lam, như vậy cũng là đủ rồi, anh thấy em không đua đòi chứ, chưa bao giờ anh thấy em ăn mặc một nọ một kia, lúc nào cũng chỉ có áo dài trắng.

Cu Tèo chống đối yếu ớt:

– Thì mình có quần áo tốt tội gì mình không mặc.

– Đúng như vậy nhưng em thấy gia đình anh đâu có giàu có gì cho lắm, phải nói là nghèo nữa, chính má em đã nói vậy đó, má em bảo ba anh đi làm chẳng có bao nhiêu tiền cả, công chức nghèo, bây giờ anh diện, tiêu pha phí phạm như vậy anh lấy tiền đâu, đi chơi với anh em vẫn thấy ân hận...

– Đừng nên nghĩ ngợi gì hết.

Hương lắc đầu:

– Tại sao không nghĩ, bắt buộc em phải nghĩ chứ, em không nghĩ thì em là người con gái không ý thức...

Giọng nàng nhỏ xuống:

– Em nói với anh điều này nhé, nhưng anh đừng giận em.

– Không, anh không giận đâu.

– Người ta đồn đãi về anh nhiều lắm đó.

– Đồn đãi cái gì chứ bộ thấy anh diện rồi đồn đãi sao?

– Điều đó là phụ người ta đồn anh hay đi cặp với thằng Được thằng đó không phải là thằng lương thiện.

Cu Tèo bắt đầu bị chạm tự ái nhăn mặt:

– Không hiểu tại sao ai cũng ghét thằng Được, anh thấy thằng Được chẳng có tội tình gì hết.

– Thằng Được hồi này cũng diện như anh, nó càng diện trông nó càng giống con khỉ.

– Em hơi bất công với bạn anh.

– Vậy thằng Được là bạn anh sao?

– Thì em thấy đó, anh sinh trưởng trong xóm này, thằng Được là hàng xóm tụi anh chơi với nhau từ bé đâu có phải thấy bạn xấu xí mà mình bỏ bạn đâu, còn nó diện là quyền của nó.

– Nó trời đất, em không cấm anh chơi với bạn, nhưng nên xa lánh người như thế vẫn hơn.

Cu Tèo im lặng ly nước để trước mặt

nó nó cũng chẳng thèm uống. Hương cười:

– Anh bực mình khi em nói đến chuyện thằng Được phải không, nhưng em phải nói chứ.

Cu Tèo cau có:

– Anh không hiểu tại sao nữa, em rồi em gái anh, lần nào nói chuyện với anh cũng nói đến thằng Được anh chẳng còn hiểu tại sao nữa.

– Điều đó dễ hiểu mà, tất cả mọi người thân anh đều muốn anh xa lánh thằng đó.

– Em thấy rằng đáng lẽ hôm nay mình đi chơi vui bao nhiêu không, bây giờ mất vui đi.

– Nếu bây giờ anh không muốn nói

đến chuyện đó thì thôi, từ nay trở đi em không nói đến nữa.

Cu Tèo im lặng, Hương hơi có vẻ giận dỗi:

- Thôi mình về anh ạ.
- Kìa mình chưa đi chơi đâu mà.
- Như thế này là mình đã đi chơi với nhau rồi còn gì.

Cu Tèo chán nản, nó biết rằng Hương đã giận nó, nó vẫy người tới trả tiền:

- Ủ thì đi về, hôm nay hình như mình đi chơi với nhau không được nữa, em cũng buồn phải không?

Hương trả lời thẳng:

- Em không thể đi chơi với anh được, nếu một khi anh còn đàn đúm với

thằng Được, em không chấp nhận nó là bạn của anh.

– Em khó tính quá.

– Bắt buộc em phải khó tính.

Buổi đi chơi không có gì vui vẻ hết. Cu Tèo đành đưa Hương về nhà, Hương buồn ra mặt, nàng có cảm tình rất nhiều với Cu Tèo, nhưng nàng không thể chấp nhận Cu Tèo chơi với thằng Được, vấn đề chỉ có thế. Hương xuống xe, nàng vào thẳng nhà, nàng cũng không hứa hẹn một cuộc đi chơi khác với Cu Tèo, Cu Tèo đứng nhìn theo người bạn gái, nó nhớ đến những lời xúi bẩy của thằng Được: “Tao nói thiệt, nếu mày không làm thịt con nhỏ đó thì cũng thằng khác làm, lúc ấy có hối hận cũng không kịp.” Cu Tèo không vào nhà, nó vòng xe lại đi ra ngoài xóm, tới đầu xóm, Cu Tèo gặp

con Hồng đi chơi về, hình như nó vừa đi đâu xa nên ăn mặc bánh bao hơn mọi ngày, chiếc quần pat, áo thun màu vàng đeo kính híp pi, tóc cắt theo kiểu à la gạc-xon.

Cu Tèo dừng xe lại ngay trước mặt con Hồng:

- Đi đâu về vậy toa?
- Đi chơi.
- Với ai.
- Mấy con bạn rủ đi xem xi-nê.
- Bây giờ mình đi chơi nữa không?
- Đi thì đi chứ, đâu có ngăn gì.
- Vậy thì đi, lên xe.

Con Hồng leo lên xe ngồi, nó ôm lấy eo thẳng Cu Tèo:

– Toa cũng vừa đi chơi về phải không?

Thằng Cu Tèo nói dối:

– Không, nằm ở nhà cả buổi chiều nay bây giờ mới đi.

– Xạo, thấy mấy đứa nhỏ trong xóm nói gặp toa chở con nhỏ Hương đi chơi mà.

– Đâu có.

– Còn chối nữa, con nhỏ đó lỏi lắm, nhưng coi cũng đẹp đấy chứ.

Cu Tèo im lặng, nó lảng sang chuyện khác:

– Bây giờ mình đi đâu?

– Đi đâu thì đi, nếu có thể mình đi xem xi-nê nữa phim hay làm mà moa chưa xem.

– Phim nào vậy?

– Nữ hiệp sĩ mù, chiếu tận trong Chợ Lớn lận.

– Đi vô Chợ Lớn, hôm nay đi luôn không về nhà nghe.

– Cũng được nữa, con nhỏ này chịu chơi mà.

– Khuya mình về Phú Đô nằm.

– Đồng ý, nhưng đừng nói với thằng Được nghe.

– Nói làm chi.

– Lần trước đi với toa, toa nói tùm lum.

– Nhưng lần này thì không nói.

Chiếc xe chạy thẳng lên Tân Sơn Nhất, quẹo qua đường Nguyễn văn Thoại

vào Chợ Lớn. Cu Tèo nói với Hồng:

– Hôm nay moa mang nhiều tiền lắm, hai đứa mình tha hồ tiêu.

– Mới làm ăn vụ nào phải không?

– Ủ, hôm qua làm ăn với thằng Được.

– Lại xế nữa?

– Xế, của một con nhỏ.

– Khá nhỉ.

– Làm ăn đều đều để có tiền đi chơi với toa chứ.

– Đừng có đổ thừa, đi đâu cũng nói là đi với nhỏ này.

– Chớ không phải sao.

– Toa còn nợ moa, hôm ấy hứa mua cho mua chiếc áo Montagut mà vẫn chưa mua.

– Có thể ngày mai tới lấy liền, ở Isana có nhiều kiểu mới lắm, ngày mai mua cũng với xách mấy chiếc về mặc chơi.

Chiếc xe chạy tới trước rạp hát bóng, thằng Cu Tèo gửi xe, hai đứa lấy vé vào rạp, rạp chưa chiếu phim, con Hồng mở bóp lấy gói thuốc lá Salem gắn một điếu lên môi, thằng Cu Tèo bật quẹt mỗi lửa, con Hồng thở một hơi khói:

– Lát mình xem xong rồi đi nhậu thật say, sau đó về khách sạn mới khoái.

– Hồi này chịu chơi dữ.

Con Hồng thở ra một hơi thật rẻ tiền:

– Chịu chơi chớ, đời mà, mua nổi loạn.

Con Hồng là một thú con vẹt tập nói, nó nói, nhưng chẳng hiểu mẹ gì hết,

những câu nói nó ăn cắp được của vài ba thằng viết báo nham nhở trên một tờ tuần báo lá cải gì đó. Thằng Cu Tèo cũng cần khoe sự hiểu biết của mình:

– Cuộc đời này thật chán phải không, cuộc đời này đáng nổi loạn, để phản kháng...

– Moa chơi cho chán chê, moa không thiết gì hết, moa xả lảng cuộc đời luôn.

– Hồi này toa chơi với băng nào?

– Băng nào cũng chơi hết, moa chơi với băng thằng Hai móm, băng thằng đó ngon lành nhất, toàn con nhà giàu không hà. Hôm trước moa đi Vũng Tàu với năm thằng.

– Một mình toa với năm thằng? Chớ sao, chúng kiếm đào không ra nên rủ moa, moa chịu liền.

– Rồi sao?

Con Hồng giờ một ngón tay lên:

– Năm bờ oăn.

– Năm bờ oăn là thế nào?

– Moa năm bờ oăn, tụi moa thuê chung một phòng, ba ngày nghe, moa làm ăn với tụi nó liên miên bất tận, hôm về moa khờ người luôn, nằm ở nhà một ngày dưỡng sức moa lại đi nữa.

– Cũng với băng thằng Hai móm.

Hồng lắc đầu:

– Không, băng thằng Đức, moa đi luôn hai ngày nữa, hôm qua mới về.

– Cũng đi Vũng Tàu?

– Không, lần này đi gần thôi, Thủ Đức, nằm Thủ Đức cũng được chớ.

– Vậy thì moa chịu rồi đó.

– Chịu chơi mà, nói thiệt moa cũng ghiền.

Thằng Cu Tèo cười, nó bắt đầu kê thành tích của nó, nó nói đến một vài đứa con gái nào đó, cuối cùng nó hỏi:

– Này tối nay toa biết ở đâu có bum không?

– Chịu, hồi này lính bắt quá nên chúng nó không tổ chức.

– Mấy thằng cha cảnh sát thiệt kỳ, làm gì mà nó giữ như giữ mả cha chúng không biết chớ.

– Nghề của chàng mà.

Con Hồng quay lại nhìn Cu Tèo, nhìn vào mái tóc Cu Tèo, nó đưa tay lên sờ mái tóc người bạn trai:

– Tóc như thế này moa thấy chưa được.

– Sao chưa được?

– Phải để dài nữa.

Thằng Cu Tèo lắc đầu:

– Muốn lắm nhưng không được.

– Tại sao?

– Khứa lão thấy ngứa mắt, ông có thể cắt làm chớ chẳng cần phải chờ tới cảnh sát hốt đầu.

– Băng thằng Hai Móm để tóc dài kinh khủng, có thằng để tóc thề như con gái coi vậy mới hay.

– Moa muốn để lắm nhưng cũng hơi ngán.

– Ngán con Hương phải không, cái

con nhỏ coi thấy ghét, moa không hiểu tại sao toa có thể yêu được con nhỏ ấy, coi cù lần thấy mẹ.

– Vậy mà cù lần sao?

– Binh vực đi, lúc nào cũng thấy con nhỏ mặc áo dài, trông cứ như ghế mẩu.

– Nhưng toa phải công nhận rằng con nhỏ đẹp.

Con Hồng bữu môi:

– Moa là con trai, dù đẹp nhưng không hợp thời trang, không à la mode moa cũng cài số de luôn...

– Khó vậy?

Con Hồng nhìn thẳng Cu Tèo ranh mãnh:

– Nhưng nếu lột hết ra thì được.

– Nghĩa là...

– Bể hội đồng chó còn gì nữa, moa sẽ nói với thằng Được, hôm nào đó bắt cóc con nhỏ đó cho cả một băng giải sầu.

– Đừng ăn nói bậy bạ?

– Tại sao lại nói là ăn nói bậy bạ? Như vậy không phải sao?

– Nhưng moa không thích như vậy.

– Có con mèo ướm mà binh vực hoài, hay là thế này vậy.

Thằng Cu Tèo gạt đi:

– Thôi đừng đấu nhảm nữa, toa ăn cái giải gì mà xía vô chuyện đó chó.

Con Hồng cười khanh khách:

– Đúng moa không ăn cái giải gì hết, nhưng thú vị chó, moa ghét những đứa

con gái làm ra vẻ con nhà lành thế nào cũng có lần...

Con Hồng bỏ lửng câu nói, thằng Cu Tèo hỏi tới, nhưng nó không nói. Phim bắt đầu chiếu, con Hồng ngồi ngả đầu vào vai thằng Cu Tèo, và nó bắt đầu táy máy, nó chẳng cần để ý đến người xung quanh. Con Hồng bạo đạn luôn tay vào ngực Cu Tèo, nó hỏi nhỏ:

– Này toa, có bao giờ toa hút cần sa chưa?

– Chưa.

– Thú vị lắm.

– Bộ có hút rồi sao?

– Hút hoài, lần nào moa đi với bọn thằng hai Móm cũng đều có hút hết, thú vị đáo để.

Thằng Cu Tèo thấy rộn rã trong người:

– Hôm nào moa phải hút thử mới được.

– Muốn không?

– Muốn chứ.

– Vậy thì lát nữa có thể đi theo moa.

– Bộ có tiệm hút cần sa sao?

– Không có tiệm nào hết, nhưng băng thằng Hải móm thì lúc nào cũng có, tối nào chúng nó cũng nằm rút với nhau, có mấy phún cũng tới hút, mấy ghế mục không hà.

– Tại sao lại ghế mục.

– Ghế tơ cả, nhưng chúng nó làm ăn kỹ quá nên trở thành ghế mục hết trơn chứ sao?

– Còn toa thuộc loại ghế gì?

– Không biết nữa, nhưng chúng nó nói moa còn phong độ lắm.

Con Hồng không còn thiết coi hát, nó giục thằng Cu Tèo:

– Thôi mình đi đi.

– Đi đâu?

– Tới chỗ đó, moa sẽ giới thiệu cho.

– Giới thiệu với ai?

– Với băng thằng Hai Móm chớ còn với ai nữa.

Con bé càng lúc càng có vẻ nghịch ngợm hơn, nó như một con ngựa cái động tình, thằng Cu Tèo đã có vài lần ngủ với nó, nó biết con nhỏ này. Cu Tèo không thể chịu đựng nổi nữa, nó đứng dậy:

– Nào thì đi.

Hai đứa ra khỏi rạp hát bóng, sau khi lấy xe xong con Hồng ngồi bỏ chân sang hai bên:

– Ngồi thế này thú vị hơn, moa không thích ngồi kiểu đàn bà kia, tuần sau mình đi Vũng Tàu không?

Thằng Cu Tèo rú ga, chiếc xe vọt đi, trời đã tối từ lâu, chiếc xe phóng veo veo trên đường vắng:

– Hai đứa mình hả?

– Đi đông mới vui, đi với bọn thằng Hai Móm.

– Bộ mê băng thằng Hai Móm lắm sao mà cứ nhắc đến hoài vậy?

– Mê thì chẳng mê, nhưng băng của nó toàn con nhà giàu, có thằng là con

ông tướng thắng là con ông tổng trưởng, chúng nó nhiều tiền chơi vậy mới khoái chơi, nhất là đi Vũng Tàu có xế bốn bánh, moa ngồi trên xe bốn bánh với thằng Hai Móm, chiếc Toyota sport hai chỗ ngồi, theo sau cả một bọn phóng Honda coi hách đếch chịu được, thằng Hai móm lái xế bốn bánh một cây, nhất là khi có vài ba điều cần sa rồi coi mới ngon hơn.

– Coi có vẻ mê nó dữ.

Con Hồng gắt lên:

– Moa đã nói moa không có mê, nhưng chúng nó có nhiều phương tiện ăn chơi, không cần đi ăn cắp ăn trộm của ai, ngoài của cha mẹ, chơi với toa với thằng Được nhiều khi moa cũng ngán vì toa và thằng Được cử phải đi lương đồ của người khác, chuyện đổ bể phiền cả bọn.

Thằng Cu Tèo cãi:

– Bởi vì toa đã biết, moa là con nhà nghèo mà.

– Ủ nói vậy thôi chứ quan trọng gì điều ấy phải không.

– Đúng chẳng có gì quan trọng hết.

Con Hồng trở lại chuyện đi Vũng Tàu:

– Này, còn vụ đi Vũng Tàu, tuần sau đi không?

Thằng Cu Tèo trả lời lửng lơ:

– Đi thì đi.

– Nếu đi thì cùng đi với bọn thằng Hai Móm.

– Để moa rủ thằng Được đi cho vui.

Con Hồng lắc đầu:

– Đừng.

– Sao vậy?

– Thằng Được nhà quê bỏ mẹ, toa có nhận thấy không, nếu toa giới thiệu nó là bạn mất thớ hai đứa mình đi.

– Vậy cũng được.

– Nhất định đi nhé.

Cu Tèo trả lời bằng cách rồ ga, chiếc xe vút đi như bay trên mặt đường, con Hồng thúc vào hai bên mạng sườn thằng Cu Tèo:

– Lạng thiệt đẹp nghe bố.

Thằng Cu Tèo hoàn toàn bị con Hồng chi phối, con Hồng hồi này biết ăn diện nên trông đẹp ra, nét quê mùa của nó

đã biến đổi một cách rất nhanh, nhanh đến độ thằng Cu Tèo không thể ngờ được. Con nhỏ coi gỗ ghề và chịu chơi hết mình. Nó sẵn sàng chấp nhận tất cả mọi cuộc đi chơi, dù dưới bất cứ hình thức nào, không những thế nó còn cua kếp như điên, bắt địa tùm lum, nó có thể đi với một tên khứa lão dễ dàng, miễn là khứa lão đó có xế bốn bánh gỗ ghề, có địa. Nơi thường xuyên ngồi bắt khứa của con Hồng, và băng choai choai của nó ở Kim Sơn, lâu lâu chúng cũng đổi địa bàn hoạt động ở Pagode hoặc Givral.

Con Hồng lại thúc vào hông thằng Cu Tèo:

– Ê toa, queo lối này, sắp tới rồi.

Chiếc xe ôm cua sát lề đường. Tiếng con Hồng vang bên tai:

– Tà tà nghe, sát là đường, làm ơn đậu lại trước căn biệt thự sơn màu hồng kia.

Chiếc xe vừa tới nơi, chưa kịp dừng lại, con Hồng đã nhảy xuống, nó chạy lao vào cổng, bấm chuông inh ỏi, trong khi chờ mở cổng thằng Cu Tèo lái xe sát lại.

– Tụi nó ở trong này sao?

Con Hồng gật đầu:

– Cái nhà bỏ không của ông bố một thằng trong bọn, căn nhà nào bỏ hoang như vậy uống nên bọn này làm sào huyệt, ông già thằng chả không biết tí gì cả.

– Tại sao lại không biết?

– Tại họ giàu quá, nhiều nhà quá nên không có kiểm soát hết được.

Thằng Cu Tèo à lên một tiếng. Một lát sau mới có một thằng khệnh khạng đi ra mở công, thằng lỏi nào đó quát lên:

– Thằng nào con nào đó.

Con Hồng lên tiếng:

– Mù a, không biết Hồng ngựa đây sao?

Thằng lỏi chửi thề một câu, mở cửa rồi bỏ vào nhà nó cũng chẳng buồn nhìn xem thằng Cu Tèo lạ hay quen, hình như nơi này nhiều kẻ như chúng ra vào nên chúng cũng chẳng quan tâm làm chi cho mất công. Cánh cửa mở, gió làm bật ra bật vào, Cu Tèo còn ngại ngùng, con Hồng kéo tay Cu Tèo:

– Vào đi chớ, còn mắc cỡ cái chi nữa cha.

Lúc ấy thằng Cu Tèo mới mạnh dạn dắt xe vào hẻm trong sân. Cu Tèo nghe tiếng nhạc từ trong căn biệt thự chết vọng ra, tiếng nhạc đậm đặc, đèn hắt từ cửa sổ ra thật mờ, ngoài sân những chiếc xe gắn máy bỏ ngổn ngang. Thằng Cu Tèo dựng xe, nó toan khóa xe thì con Hồng gắt lên:

– Ở đây không có ăn cắp, ở đây chỉ có hòa bình và ăn chơi, đừng làm vậy chúng nó cười cho.

Thằng Cu Tèo đành để cái xe ở chỗ đó, nhưng nó vẫn thấy áy náy, nó theo con Hồng vào một lối đi nhỏ, trong ánh sáng âm u, tiếng nhạc mỗi lúc một đậm đặc, nhưng không có tiếng nói cười, một mùi hôi thối âm mốc từ đâu xông thẳng vào mũi Cu Tèo. Nó dừng lại trước một cái cửa lớn, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Cu Tèo ngổn ngang dưới sàn nhà một bọn vừa trai vừa gái năm bữa bọn,

quần áo vút ngổn ngang, khói thuốc mù mịt. Mọi sinh hoạt đều như dừng cả lại, tất cả như mơ ngủ, chẳng ai buồn nhìn Cu Tèo và con Hồng, ở góc nhà có một gã thanh niên gầy guộc ngồi cười khan, nghịch ngợm một cái lon bia không, và anh chàng có vẻ thú vị với trò chơi ấy. Trên trần nhà chiếc quạt máy quay uể oải thổi tan những làn khói, vẫn có những người mỗi cho nhau từng điếu thuốc như thuốc lá. Có kẻ người giựt giựt lên theo tiếng nhạc, không còn ai để ý đến ai.

Con Hồng vẫy thẳng Cu Tèo:

– Vào đây toa, cởi quần áo ra cho mát.

Con Hồng vừa dứt lời, chính nó đã tụt ngay quần áo ra trước, không một chút ngưng ngập, một bàn tay với lấy

nó, một bàn tay của một thằng đeo kính đen người gầy nhem, con Hồng gỡ tay gã kia ra:

– Khoan đã nào, moa chưa hút điếu nào, tìm đũa khác đi.

Thằng Cu Tèo chắc lưỡi một cái, nó cởi phăng ngực áo, tụt đôi giày vút vào xó nhà, con Hồng nói:

– Toa cứ tự nhiên, anh em cả.

Nó nhặt một điếu thuốc vẩn vụng về gắn lên môi Cu Tèo:

– Hút đi toa, ngon lắm.

Con Hồng nhặt bao diêm dưới sàn nhà mỗi lửa cho Cu Tèo, rồi nó cũng nhặt một điếu gắn lên môi phì phà hút:

– Tự nhiên nghe toa, toa muốn bắt cú ghế nào ở đây cũng được hết, cho mà, xả láng.

– Còn toa?

– Moa hả, sao cũng được, nếu toa không thích người khác thì moa ở tại ngay đây hay phòng bên cạnh cũng được, nếu còn mắc cỡ.

Thằng Cu Tèo rít một hơi thuốc. Nó lơ mơ nhả khói, nó buột miệng nói một câu:

– Chẳng ra gì hết.

Con Hồng trả lời liền:

– Ở đây mà chẳng ra gì, rồi biết.

Hồng cũng đang hút một điếu. Thằng Cu Tèo rít đỏ đầu điếu thuốc, điếu thuốc cháy hết dần dần, và Cu Tèo bắt đầu thấy

trong người khang khác. Nó ngồi dựa lưng vào tường, một màu xanh, màu xanh thật dịu dàng lên trong đầu nó, rồi nó thấy căn phòng chật chội hồi nãy trở nên rộng mênh mang, và những người có mặt nhỏ lại, tất cả như sương khói, khi nhỏ khi phóng lớn, những hình ảnh thật dễ yêu, khi Cu Tèo vào đây, nó nhìn thấy nhiều khuôn mặt đáng ghét, nhưng bây giờ những khuôn mặt đáng ghét đó hình như biến đi đâu hết cả, chỉ còn lại những khuôn mặt đáng yêu, tâm hồn Cu Tèo trở nên đại lượng, bao dung, và khuôn mặt con Hồng đó, nó nằm gối đầu lên đùi Cu Tèo, bàn tay nó không ngừng vuốt ve trên ngực Cu Tèo. Bây giờ dục vọng trong người Cu Tèo hình như biến mất, chỉ còn lại tình thương, tình thương bao la với những người anh em, nó cúi xuống khuôn mặt Hồng, và bây giờ chỉ còn có Hồng, nụ cười của nàng,

nụ cười như trẻ thơ... Cu Tèo bỗng bật cười, nó cũng không hiểu tại sao nó lại cười nữa, cười thật vô duyên. Cánh tay nào đó quấn lấy thân thể Cu Tèo, tiếng nhạc, tiếng nhạc bay bổng và xa vời...

5.

Vị trưởng ty cảnh sát đầu đã bạc, ông cầm cúi xem hồ sơ, chiếc tẩu thuốc lá gắn trên miệng ông đã tắt lửa, nhưng ông vẫn ngậm vì thói quen, ông ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt ông trưởng ban bài trừ tệ đoan:

– Tôi không biết các cậu làm ăn ra làm sao, tệ đoan càng ngày càng nhiều, ngay sát tại ty mình còn dữ dội như thế thì thử hỏi rằng cả một tỉnh các cậu làm ăn ra sao?

Trước mặt ông trưởng ty là cả một bộ tham mưu, ông quá chán nản, lắc đầu, nhìn lên cái bản đồ trên tường, ông đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng, những nhân viên của ông đứng im phăng phắc, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân ông đi đi lại lại, ông đứng dừng lại trước tấm bản đồ, nhìn vào đó, ông thuộc lòng những đường ngang ngổ tắt trên tấm bản đồ như những đường chỉ trên bàn tay ông.

Ông trưởng ty dùng chiếc bút chì mờ màu xanh gạch vào một đường hẻm, quay lại các nhân viên:

– Các anh biết con hẻm này chứ, từ đầu năm vừa qua cho đến giờ luôn luôn xảy ra chuyện cướp giết, hãm hiếp và phá phách trong con hẻm này, bao nhiêu là bê bối, cái xóm này ngay sát ty mình

mà các anh để cho bọn du đảng đào binh
lộ hành như vậy thì chịu sao nổi.

Nói xong ông lại chấp tay sau đít đi
đi lại lại, ông trở về bàn gieo mình xuống
chiếc ghế da êm ái, ông lắc đầu:

– Suốt một đời tôi, ba chục năm làm
nghề này, chưa bao giờ tôi thấy mệt mỏi
như bây giờ, các anh không chịu giúp tôi,
vậy các anh làm gì, hằng ngày các anh
làm gì?

Ông đưa tay vẫy ông trưởng ban bài
trừ tệ đoạn:

– Anh biết đường hẻm tôi vừa nói
không?

– Thưa ông trưởng ty tôi có biết.

– Anh biết bọn du đảng lộ hành
không?

– Dạ thưa ông trưởng ty, xin lỗi ông trưởng ty chúng tôi biết rõ hơn như ông trưởng ty đã nói.

Ông trưởng ty đập tay lên bàn đến rầm một cái:

– Vậy tại sao các anh không hành động, các anh không làm gì cả là làm sao vậy?

Người trưởng ban vẫn bình tĩnh:

– Thưa ông trưởng, không dễ như vậy đâu.

– Các anh thiếu phương tiện hay các anh đã ăn tiền của bọn đó?

– Xin ông trưởng ty nên bình tĩnh để tôi được trình bày.

Anh ta quay sang nhìn các người

bạn, ông trưởng ty biết ý, nói với mấy người kia:

– Các anh ra ngoài hết cho tôi, tôi có chuyện cần nói riêng với anh trưởng ban bài trừ tệ đoan.

Chờ cho các bạn ra ngoài hết cả, ông trưởng ty chỉ chiếc ghế trước bàn giấy của ông:

– Anh ngồi xuống đi rồi nói chuyện với tôi.

Anh trưởng ban là một người còn trẻ, anh có nhiều thành tích trong việc bài trừ tệ đoan, anh bình tĩnh trình bày:

– Thưa ông trưởng, tôi mới đòi về đây chưa được một năm, nhưng tôi đã biết nhiều nơi, nhiều ổ trong vùng mình, và đặc biệt tôi quan tâm đến cái xóm mà ông trưởng vừa nói, trong đó có bao

nhiều bằng, bao nhiêu đảng tôi đều rõ cả, người của tôi nằm trong đó đã báo cáo từng hoạt động của bọn chúng, và bây giờ tôi chỉ còn chờ đợi lệnh của ông trưởng tôi sẽ cho hành động.

Anh trưởng ban tiếp:

– Thưa ông trưởng xin phép ông trưởng cho tôi được trình bày về hiện tình xóm X, thưa ông trưởng về địa thế tôi nghĩ rằng không cần phải trình bày ông trưởng cũng đã rõ, xóm đó là một nơi hiểm trở, từ xưa tới nay là một xóm nổi tiếng dữ. Ngày xưa là nơi ẩn thân của những tay đao búa trong vùng này, tới những ngày gần đây là nơi của bọn đào binh trốn lính, trong đó chúng kết bè kết đảng làm bậy và thường xuyên gây ra những vụ đâm chém nhau, nhân viên của mình vào lục soát chúng trốn chạy ra ruộng, và từ đó chúng có thể băng sông

sang phía Tân Định. Phía mặt sau của xóm X giáp ranh với Tân Định, con sông cạn nên chúng có thể vượt qua được một cách dễ dàng. Nhân viên của mình vô đó ít người chúng vẫn có thể hành hung để cướp khí giới. Theo báo cáo tôi được biết chúng ta đã mất tới năm khẩu súng ở trong đó. Nhiều lần tôi cho hành quân cảnh sát vào trong đó để tóm chúng, như tôi đã trình bày đều vô hiệu.

Anh trưởng ban ngừng lời một lát, tiếp:

– Hiện tại bây giờ, theo sự thông báo của các nhân viên chìm, chúng tôi được biết rằng có một băng du đảng mới ra đời, chúng gồm những tên choai choai, và rất chịu chơi, sào huyệt của chúng được đặt tại một cái nhà hoang phía đằng sau má đá. Tên chúa đảng là một tên đào binh, tên đào binh này có mấy trái lựu

đạn và một khẩu súng, tên phó đảng nguyên là con một gia đình công chức đảng hoàng, vì sự thả lỏng của cha mẹ nên nó trở nên hư đốn, nhân viên chìm của ta ghi nhận rằng đã ba lần chúng bắt gái vào sào huyệt bể hội đồng, những cô gái đó có lẽ vì mắc cỡ nên không có sự thưa gởi nào cả. Trong thời gian gần đây chúng rất lộng hành, khi nhân viên mình vào tới nơi, chúng ta không thể bắt được chúng vì chúng hoặc băng ngang sông trốn sang Tân Định, hoặc chúng không để lại một dấu vết gì để ta lấy làm chúng cứ. Trong bọn ngoài hai thằng tiểu yêu tôi vừa trình bày còn có thêm mấy thằng choai choai khác nữa, và ba đứa con gái trong băng chúng. Theo nhận xét của tôi thì thấy rằng chúng không ý thức được tội ác của chúng, và chúng có thể trở nên nguy hiểm hơn. Hiện nay thì tôi cho công an chìm theo dõi chúng sát nút, ghi

nhận từng hành động của chúng...

Ông trưởng ty ngồi im lắng nghe, ông tản mẩn nhồi thuốc vào cái ống vố, đưa lên miệng ngậm nhưng không châm lửa:

– Anh tiên đoán được sự nguy hiểm có thể xảy ra được không?

– Thưa ông trưởng tôi không rõ ông trưởng muốn nói đến sự nguy hiểm tới phía nào, phía chúng ta hay phía chúng.

Ông trưởng nói rõ hơn:

– Nghĩa là chúng có thể gây khó khăn thêm cho dân chúng được không?

– Dạ dĩ nhiên việc đó càng lúc càng tăng chứ không giảm.

Ông trưởng ty thở dài:

– Chỉ có mấy thằng nhóc con mà chúng ta phải đặt lên hàng thứ yếu sao?

– Thưa ông trưởng chính vậy, vì như tôi đã trình bày bọn này không ý thức được thế nào là tội ác nên chúng càng lúc càng làm bậy, chúng cũng chưa ý thức được chuyện tù tội nên chúng như kẻ điếc không sợ súng.

– Nguy hiểm, nguy hiểm quá.

Ông trưởng ty môi thuốc, ông ngồi gác chân lên ghế:

– Anh có cách gì để tóm cổ hết chúng nó không?

– Thưa ông trưởng chúng ta nên xin Tông Nha người của biệt đội hình cảnh chúng ta, thả họ vào trong đó và để họ mặc tình hành động, chúng ta sẽ phối hợp chặt chẽ với họ.

Ông trưởng gật gù cái đầu:

– Việc đó thì được, nhưng tôi cũng thật khó, vì những tên chúng ta lùng bắt còn ít tuổi quá, tôi muốn có một sự hướng dẫn chúng thì hơn.

Anh trưởng ban lắc đầu:

– Thưa ông trưởng tôi biết rằng ông trưởng có lòng nhân đạo, nhưng có lẽ trong giờ phút này tôi thấy rằng chẳng ăn thua gì, tuy nhiên tôi cố gắng..

Ông trưởng ngẩng lên hỏi:

– Anh có kế hoạch hành động chưa?

Anh trưởng ban gật đầu:

– Dạ thưa có đủ cả, và tôi đã xin người, một trong những nhân viên xuất sắc nhất.

Ông trưởng đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng, ông nhìn vào tấm bản đồ rồi quay lại, đặt tay lên vai anh trưởng ban:

– Tôi cho anh được toàn quyền hành động.

– Cám ơn ông trưởng.

– Càng sớm càng tốt, bây giờ anh có thể đi làm việc.

Anh trưởng ban cúi đầu chào ông trưởng ty, anh lui ra, khép cửa phòng cẩn thận. Ông trưởng ty trở lại ghế ngồi, ông gieo mình trên ghế.

6.

Đầu tiên người trong xóm không biết người thiếu nữ tới thuê nhà của bà Ba Đường làm nghề gì nhưng sau vì thấy cô ta thường hay đi đi về về vào ban đêm nên cả xóm nói rằng cô ta bán ba. Người con gái còn trẻ, thật đẹp, dịu dàng và vui vẻ với tất cả mọi người, trông thấy người hàng xóm là cô ta toét miệng cười hỏi thăm hỏi nom vui vẻ. Có người tiếc rẻ cho cô ta với nhan sắc chim sa cá lặn như vậy mà đi bán ba thì uống

đi rồi, thế nào trước sau cũng lấy Mỹ.

Suốt ngày cô ta ở nhà, mãi xẩm tối mới đi làm, khi đó có một người đàn ông tới chở đi, và về cũng người đàn ông đó chở về đến tận cửa nhà, mới đầu người lối xóm còn nghi là bồ bịch gì đó, nhưng sau họ biết người đàn ông đó chỉ là một gã chở thuê.

Bọn con trai trong xóm bắt đầu để ý đến người thiếu nữ, nhất là băng thằng Được thằng Cu Tèo buổi tối chúng đánh bi da ở cái quán ngoài đầu xóm, chờ cho người thiếu nữ đi làm về chúng mới rã đám và đi thơ thẩn tới trước nhà người thiếu nữ hát nghêu ngao. Thằng Được còn mang đàn ghi ta ra gần đó ngồi gảy đàn hát vớ vẩn, những bài hát sặc mùi rẻ tiền mà nó cố nhái theo đúng như lối trình bày của ca sĩ Chế Linh.

Buổi tối hôm nay trời oi bức, người thiếu nữ đi làm về mở toang cửa kê một cái ghế xích đu ngay ngoài cửa ngói hóng mát, trong nhà chiếc máy magnetophone hát nho nhỏ.

Thằng Được xách chiếc đàn từ dưới dốc xóm đi lên, nó tưởng rằng người thiếu nữ đóng kín cửa nằm trong nhà như mọi khi, nó không dè rằng người thiếu nữ này lại nằm ngay ngoài cửa hóng mát. Thằng Được hơi khựng người lại rồi tiến lại gần người thiếu nữ nó tưởng rằng người thiếu nữ sẽ tỉnh bơ đi nhưng trái lại cô ta mỉm cười, lên tiếng trước:

– Chà, nhạc sĩ xách đàn đi đâu đó.

Thằng Được thấy choáng váng cả người, nó không ngờ rằng người thiếu nữ này lại bắt chuyện với nó trước như vậy. Nó tiến lại, cũng thở ra một câu

không kém phần bay bướm:

– Tới đàn kia đánh đàn ca hát để ru người đẹp ngủ.

Người thiếu nữ tỉnh bơ:

– Vậy hả, người đẹp nào được nghe tiếng hát của anh thật tuyệt diệu, cô ta hẳn có phúc lắm, người đẹp nào đó, có thể cho tôi biết được không?

Thằng Được cười, nó vẫn xách cái đàn đứng gần đó, người thiếu nữ vội nói:

– Ấy chết cứ để anh đứng hoài sao, anh làm ơn vô trong nhà tôi xách một cái ghế thấp ra đây, chúng ta ngồi nói chuyện với nhau.

Thằng Được sướng như mở cờ trong bụng, nó bèn xách ngay một chiếc ghế ở trong nhà ra, bây giờ nó mới nhìn thấy rõ

ràng phần trong của căn nhà, cái giường nệm trắng tinh, bộ sa lông xinh xắn, lọ hoa, một bức hình phóng lớn của người thiếu nữ treo trên tường. Đúng là một căn phòng lý tưởng. Thăng Được mang chiếc ghế ra, đặt ngay trước mặt người thiếu nữ, người thiếu nữ dịu dàng:

– Mời anh ngồi xuống chơi đi.

Thăng Được không e ngại chút nào, nó ngồi xuống cạnh người thiếu nữ, cô ta lên tiếng trước:

– Có phải anh hay đánh bi da ngoài đầu xóm này không?

– Tối nào tôi cũng ra đó chơi.

– Nhưng thỉnh thoảng tôi không thấy.

– A có khi đi công chuyện.

– Sướng nhỉ, làm con trai như anh thiệt sướng, cứ cà nhỏng đi chơi suốt ngày.

Người thiếu nữ lại nói lảng sang chuyện khác:

– Sao tối hôm nay trời nóng quá vậy anh nhỉ.

– Ừ trời đất, thiệt khó chịu.

Thằng Được hỏi liền:

– Hình như hôm nay cô về sớm hơn mọi khi?

– Vâng, tôi thấy người mền mệt nên xin về sớm, bây giờ lại muốn ra bờ sông hứng gió.

– Gần mười hai giờ rồi mà.

– Vậy hả, tôi cứ tưởng là sớm chớ.

– Nhưng đi ra bờ sông bây giờ cũng được vậy.

Người thiếu nữ lắc đầu.

– Thôi, bữa khác, à quên mất tôi thật bất lịch sự không mời anh uống nước, tôi thấy anh hoài, người lối xóm cả, tôi ở đây một mình nên muốn được tất cả mọi người thương mến.

Người thiếu nữ đứng dậy, cô ta vào trong nhà mở tủ lạnh lấy ra một hộp bia ướp lạnh khui sẵn đưa cho thằng Được:

– Mời anh dùng lon bia, nếu không có gì phiền mình có thể ngồi đây nói chuyện đến khuya, tôi cũng chưa buồn ngủ.

Thằng Được chưa bao giờ được một người thiếu nữ đẹp, lịch sự như nàng sẵn đón. Nó tự biết nó chẳng đẹp trai gì.

Người thiếu nữ tự giới thiệu tên mình:

– Tôi là Hoa, Lê thị Hoa, tôi tới ở đây có một mình nên sợ quá, bởi vậy tôi phải lấy lòng tất cả mọi người để được thương mến, nếu có ai muốn hại tôi cũng chẳng nỡ. Nói thiệt với anh, tôi nghe người ta đồn rằng trong xóm này nhiều du đảng lắm nên sợ.

Thằng Được được gái trúng chỗ ngựa, nó cười nhạt:

– Cô sợ hả có gì đâu mà sợ, có tôi ở đây thì chẳng sợ gì.

– Hôm trước tôi có nghe mấy thằng nhỏ trong xóm này nhắc đến anh mà bây giờ mới hân hạnh được biết mặt.

Thằng Được khoái chí, nó hỏi:

– Thằng nào nhắc đến tên tôi, tại sao chúng lại nhắc tên tôi làm chi.

– Tôi thấy hai thằng đánh lộn nhau, một thằng nói rằng để về nói với anh Được thằng kia có vẻ ngán liền, nhưng không biết có phải Được đó là anh không.

– Không tôi thì còn ai nữa.

Đôi mắt đen lay láy của người thiếu nữ mở lớn nhìn thẳng Được:

– Anh làm gì mà chúng nó có vẻ ngán quá vậy?

Thằng Được càng khoái chí:

– Tôi là xếp sòng tụi nó mà, nói đến thằng Được trong xóm này thằng nào cũng ngán hết.

– Như vậy chắc là anh chì lắm nhỉ?

– Không chì hơn ai, nhưng không ngán ai hết.

Người thiếu nữ càng tỏ ra khâm phục thẳng Được:

– Nếu tôi ở đây được anh bảo vệ thì nhất rồi còn gì.

Nhưng đôi mắt người thiếu nữ thoáng nghi ngờ:

– Này anh Được, tôi nghe nói thế này không biết có phải không?

– Chuyện gì vậy?

– Tôi nghe nói trong xóm còn một người nữa chì lắm, chì hơn cả anh nữa kia?

Thằng Được nôn nóng:

– Ai vậy?

– Cha nào đó mà tôi nghe tên là Cu... Tèo cu Tý gì đó.

Thằng Được bỗng cười hộc lên:

– Trời tưởng thằng nào, chớ thằng Cu Tèo.

– Nó chì lắm phải không?

Thằng Được vẫn còn cười:

– Nói cho cô biết rằng thằng Cu Tèo còn là đàn em tôi, mặc dầu ở cùng băng tôi.

Người thiếu nữ càng ngạc nhiên:

– Thế a, vậy mà tôi không dè, vậy mà người ta lại biểu rằng thằng Cu Tèo chì hơn anh, hôm trước tôi có gặp chả, thấy chả hiền khô mà.

– Đúng. thằng đó hiền lắm, cho nó vào băng tôi cho vui vậy thôi chớ thiệt ra nó chẳng có thành tích gì ráo.

Người thiếu nữ bỗng hỏi một câu cắc có:

– Vậy muốn vào băng anh phải có thành tích gì?

Thằng Được tỏ ra luống cuống:

– Chẳng hạn như... chịu chơi...

– Chịu chơi thôi hả?

– Ừ chỉ cần chịu chơi thôi. Người thiếu nữ nói như reo lên:

– Vậy thì tôi cũng chịu chơi vậy.

Thằng Được mừng rỡ:

– Cô cũng chịu chơi thiệt hả?

– Tôi nhiều bạn lắm, tôi chơi với mấy thằng cha phi công nè, chơi với mấy cha sĩ quan nhảy dù, cả sĩ quan quân cảnh nữa, tụi tôi đi chơi cả băng hoài à.

Thằng Được nghe thấy nói đến mấy ông sĩ quan nó đâm ngán, nó nhìn thật kỹ người thiếu nữ, người thiếu nữ ng-
hiêng nghiêng đầu nhìn thằng Được:

– Nhìn gì mà kỹ vậy cha?

– Nghe nói chơi với toàn thứ dữ
không hà, ngán thấy mẹ.

– Vậy mà ngán sao, mấy chả hiền khô
mà, tôi chơi với chả tôi biết, hiền lắm.

Thằng Được chợt hỏi:

– Chơi với mấy chả có thân không?

– Bạn thôi chớ cũng chẳng thân gì
lắm, nhưng mấy chả chịu chơi, nếu hôm
nào tiện tôi giới thiệu anh với mấy chả
đó, mình lập một băng với nhau.

Thằng Được càng ngán, nó lắc đầu:

– Thôi, tôi không thích chơi với mấy cha đó.

– Vui lắm, mình lập một băng với nhau, tha hồ đi chơi, tụi này lâu lâu còn tổ chức bum vui đáo để, anh có đi bum bao giờ không?

Thằng Được lắc đầu:

– Không, chưa bao giờ đi hết.

Người thiếu nữ tỏ ra ngạc nhiên, đôi mắt nàng mở to thật dễ thương:

– Vậy thì anh bảo anh chịu chơi, khoái chơi lắm. Vậy chơi những thứ gì?

Thằng Được trả lời khôn ngoan:

– Nếu cô vào băng tôi cô sẽ thấy tụi tôi chịu chơi như thế nào

Người thiếu nữ mỉm cười gật đầu:

– Được, tôi sẽ vào bằng anh, tôi xem các anh chơi chơi như thế nào, theo tôi chơi chơi mà không tổ chức bum, không tổ chức đi chơi Vũng Tàu thì chẳng có gì vui thú hết.

– Từ từ mình sẽ tổ chức.

Đêm về khuya, trong xóm không còn nhà nào bật đèn. Người thiếu nữ che miệng ngáp một cái, hỏi thẳng Được:

– Cũng khuya rồi phải không anh?

– Ừ khuya rồi.

Người thiếu nữ ôm lấy hai vai mình:

– Sương xuống nhiều rồi đó anh, bây giờ anh về đi ngủ đi, ngày mai anh có rảnh không?

– Rảnh hả, lúc nào mà không rảnh.

– Nếu rảnh tối mai anh đi đón tôi nhé, rồi chúng mình đi chơi với nhau.

Thằng Được sung sướng:

– Được, cái gì chờ đón thì hân hạnh cho tôi vô cùng.

Người thiếu nữ cười thật tươi:

– Anh nịnh đầm khéo quá.

Người thiếu nữ đứng dậy:

– Thôi cũng khuya quá rồi, ngày mai mình gặp lại nhau, có nhiều chuyện để nói với nhau.

Thằng Được đứng dậy, nó khiêng ghế vào nhà giùm cho người thiếu nữ, nó nấn ná chưa chịu về nhà vội, nó đứng quan sát căn phòng, nhìn bức hình người thiếu nữ gắn trên tường:

– Cô ở căn phòng này thật vừa vặn xinh xẻo nhỉ.

– Trước kia tôi mới thuê ở đây bạn bè ai cũng ngán hết, nhưng gần đây thì không sợ nữa rồi.

Người thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt Được:

– Nhất là có anh rồi thì thật tình chẳng ngán gì nữa, ai mà dám đụng đến tôi phải không, đụng vào là chết.

Thằng Được khoái chí, càng tỏ ra hợm mình:

– Tôi mà, ai đụng đến cô coi như bỏ xóm này mà đi đi.

Người thiếu nữ thân mật hơn, tới gần Được, nắm tay nó:

– Thiệt nhé anh, đừng để cho chúng nó ăn hiếp tôi nghe.

Thằng Được sượng tê cả người, nó nắm lại tay người thiếu nữ:

– Thằng nào mà đụng đến cô tôi đã nói là chỉ còn nước bỏ xóm này mà đi.

Từ thân thể người thiếu nữ tỏa ra một mùi thơm dịu dàng, đôi mắt nàng tình tứ, nàng đưa Được ra tận cửa:

– Thôi về đi nghe, tối mai mình gặp nhau, anh biết nơi tôi làm việc chứ.

Thằng Được lắc đầu:

– Cô đã nói nơi làm việc đâu mà tôi biết?

– Quán Hoa Hồng.

– À ở quán Hoa Hồng sao, ở quán đó nổi tiếng có nhiều người đẹp.

– Đúng, nhưng không phải tôi, tôi mà đẹp cái nỗi gì, còn nhiều người đẹp hơn tôi nữa cơ.

Thằng Được cười:

– Cô nhún mình vậy thôi chứ, tôi thấy cô là nhất rồi đó.

– Đừng nói vậy nhớ, nói vậy tối lại mất ngủ đêm nay thì mệt lắm.

Người thiếu nữ cười khanh khách, nàng đẩy thằng Được ra khỏi cửa, nàng đóng cửa lại:

– Mai mình gặp nhau nghe.

– Sẵn sàng, nhớ đến cho đúng giờ nhé, mười một giờ đêm tôi về. Mình đi chơi một vòng trước khi về nhà.

– Còn thằng cha hay đón cô thì sao?

– Tôi bảo anh ta về.

Thằng Được quay lưng đi, nó lang thang ra ngoài đầu hẻm, đêm khuya con hẻm vắng tanh không một bóng người. Thằng Được leo lên má đá ngồi, nó gầy mấy tiếng đàn từng từng, nó mỉm cười một mình tưởng tượng đến khuôn mặt dễ thương của người thiếu nữ. Được bỗng thấy buồn buồn, Được tự nhìn lại thân phận mình, nó chẳng có gì hết, thật vậy Được chẳng có gì...

Bỗng thằng Được nghe tiếng xe gắn máy nổ ròn từ ngoài hẻm vọng vào, Được ngẩng cổ nhìn ra ánh đèn, ánh đèn pha xe Honda sáng rực làm Được chói mắt, tiếng nói chuyện của một đôi trai gái nào đó. Được đứng thẳng người lên trên má đá. Thằng Cu Tèo với con Hồng.

Được từ trên mả đá nhảy xổ xuống chặn đầu xe, chiếc xe thắng gấp lại, Được lên tiếng chửi thề:

– Dù mẹ, đi đâu về vậy mày?

Thằng Cu Tèo cười thành tiếng, con Hồng cũng cười:

– Khuya quá rồi mà tại sao mày còn ngồi đây?

– Tao ngồi chơi có được không?

Thằng Được nhìn hai đứa bạn từ đầu xuống chân:

– Hai đứa chúng mày vi vút quá nhỉ, từ chiều đến giờ đi đâu?

– Hỏi chi vậy.

Con Hồng dẩu mồm lên hỏi lại thằng Được. Nó đứng vươn vai:

– Bọn này chịu chơi mà, đi cùng cả, thôi moa buồn ngủ rồi, moa phải về nhà.

Thằng Cu Tèo hất đầu ra hiệu:

– Về đi, moa phải nói chuyện với Được một chút.

Con Hồng không chờ thằng Cu Tèo nói lần thứ hai, nó đi vào trong xóm liền, thằng Cu Tèo dựng xe leo lên mả đá ngồi với thằng Được, hỏi:

– Hôm nay có gì lạ không mày?

Thằng Được nhún vai một cái:

– Tao đang định hỏi mày câu đó.

– Tao không có gì lạ hết, hồi chiều tao tìm mày hoài không thấy mày đâu, gặp con Hồng rủ tao đi chơi tao đưa nó đi.

Thằng Được vẫn khinh khỉnh:

– Chỉ đưa nó đi chơi thôi sao, mà lương thiện quá nhỉ?

Thằng Cu Tèo nhìn bạn lạ lòng:

– Mà nói gì kỳ vậy?

– Có gì kỳ đâu, tại mà nói vậy nên tao mới hỏi vậy.

– Thật ra thì đưa con Hồng đi chơi cũng không đúng, hai đứa tao đi chơi với nhau, tại chán thấy mẹ nên mới đưa nhau đi chơi.

– Vậy chắc là khi đi chơi rồi thì vui lắm phải không?

Thằng Cu Tèo ngồi dịch ra:

– Tao thấy mà hôm nay thiệt kỳ cục, tại sao mà lại hỏi tao cái giọng như thế?

Thằng Được nhìn thẳng vào mặt bạn:

– Tao không hỏi giọng như thế thì tao hỏi giọng gì...

Nó hừ một tiếng:

– Tao biết, hồi này mày với con Hồng kết với nhau lắm mà, tối nào hai đứa mày cũng đi đến khuya mới về, có hôm còn đi luôn nữa, mày quên một điều là con Hồng nguyên là bồ tao.

– Tao biết chứ, mày bảo rằng đâu có quan trọng gì điều đó.

Thằng Được cười nhạt:

– Không quan trọng, bồ tao mày nói là không quan trọng, bộ bồ mày mới có giá sao, tao nói cho mày biết mày đừng có qua mặt tao rồi hối không kịp.

Thằng Cu Tèo nhìn bạn bằng con mắt kinh ngạc:

– Tao không hiểu mày nói gì nữa, mình bạn bè với nhau.

Thằng Được cười khinh khỉnh nhìn thằng Cu Tèo từ đầu tới chân:

– Mày nên nhớ một điều rằng quần áo mày đang mặc đây cũng do tao mang lại cho mày, chớ mòn đời mày cũng không may được, từ ngày tao thấy mày bảnh mày chơi lại tao, qua mặt tao cái vù, hôm nay tao mới nói với mày, nhưng thôi, mày ứng con Hồng mày cứ việc đi với nó, tao không thèm nói gì nữa hết.

– Bộ mày giận tao về việc tao đi chơi với con Hồng sao?

Thằng Được to tiếng:

– Mày nên nhớ rằng con Hồng nguyên là bồ tao, còn con Hương của mày tao đâu có đụng đến, tao chơi với bạn điệu vậy mà mày chơi cha tao tao chịu gì nổi.

– Mày đã nói vậy thì được, từ ngày nay tao không đụng đến con Hồng của mày nữa.

– Tao nói thiệt bây giờ tao cóc cần đứa nào nữa, kể cả mày.

Cu Tèo im lặng:

– Tao thấy mày kỳ cục quá.

Giọng thẳng Được gay gắt hơn:

– Tao nói cho mày biết, mày coi chừng con Hương của mày đó.

Thằng Cu Tèo nắm lấy tay bạn:

– Mày hôm nay thiệt kỳ, tao không hiểu mày...

Thằng được gỡ tay cu Tèo:

– Buông tao ra, tao chán mày quá rồi.

– Tại sao mày kỳ cục vậy chứ?

– Không kỳ cụ: gì hết, bây giờ tao chán cả rồi, tao nói mày coi chừng con Hương của mày, tao không tha nó đâu.

– Tại sao?

– Tao sẽ bề nó cho mày coi, người yêu tao mày bề được thì tại sao người yêu mày tao. không làm gì. Mày với con Hồng đi đâu tao biết hết, chúng mày tới bằng thằng Hải móm có đúng vậy không, bộ hai đứa mày tưởng tao mù sao...

– Ờ mày....

Thằng Cu Tèo sừng sờ vì những câu nói của bạn, nó biết thằng Được bức tức vì hồi này thằng Cu Tèo thường xé lẻ đi chơi một mình, và nhất là nó cặp con Hồng hơi kỹ, một vài lần con Hồng kể ra coi thường nó thằng Được cũng tự biết mình không đẹp trai bằng thằng Cu Tèo, không biết nhiều ngón ăn chơi bằng Cu Tèo, ngoài vài ba con nhà thổ rẻ tiền. Đã lâu rồi thằng Được và thằng Cu Tèo không làm ăn chung với nhau, chúng làm ăn riêng rẽ, và hình như con Hồng hợp tác làm ăn với Cu Tèo nên hai đứa chúng nó rùng rỉnh tiền ăn chơi. Thằng Được hôm nay không thể nhìn được nữa, mặc dầu nó chẳng còn yêu thương gì con Hồng, nhưng nó bị chạm tự ái, nó có cảm tưởng bị bạn coi rẻ rúng, ngoài mặt thì thằng Cu Tèo vẫn tỏ ra cảm phục thằng Được, nhưng chắc chắn trong lòng nó chẳng có chút cảm phục nào hết.

Một chiếc lá khô rụng trên đầu thằng Được, nó đưa tay lên gỡ xuống, vò viên trong hai ngón tay, liệng xuống dưới đường, giọng nó vẫn đầy vẻ bực tức:

– Đù mẹ tao từng đi trận mạc, từng chơi với nhiều thằng, tao chưa bị thằng nào chơi gác tao, về đây tao chơi với bọn bay, dạy bọn bay làm ăn kiếm tiền, bây giờ chúng mày thạo nghề rồi chúng mày chơi gác lại tao đù mẹ đời, đời chó đẻ vậy đó ...

Thằng Được nói với vẻ mặt khinh khỉnh, nó lại nhún vai một cái:

– Đù mẹ tao có thiết đâu, thằng nào tử tế với tao thì tao chơi, còn đều với tao thì thôi, tao đếch cần, con đi ngựa con Hồng.

Thằng Cu Tèo cũng hơi nổi nóng:

– Mày muốn con Hồng thì mày cứ việc đi với nó, bộ tao cướp con Hồng của mày sao.

Thằng Được hung hăng chỉ vào mặt thằng Cu Tèo:

– Dù mẹ, tao nói với mày biết, tao đeo có thềm con Hồng, bộ mày tưởng tao ham con dĩ ngựa đó lắm sao, tao mong con nhỏ đó càng de tao sớm càng tốt. Mày tưởng tao như thế này không có đứa nào mê tao sao dù mẹ nói vậy là chạm tự ái tao hơi nhiều đó mày, tao nói cho mày biết, đào mới của tao đẹp gấp trăm gấp ngàn lần con Hồng và con Hương của mày...

Thằng Được muốn ám chỉ người thiếu nữ ngồi nói chuyện với nó hồi nãy, càng nói nó càng hứng thú, nó đứng dậy:

– Tao chán chúng mày rồi, yêu cầu chúng mày để tao yên, đừng thằng nào con nào đến tìm tao nữa, và từ nay tao không dám chơi với thằng nào nữa tao nhờ mấy thằng bạn của tao về, tao sẽ lập một băng khác làm ăn, cho sập tiệm cái băng của tao của mày đi.

Thằng Cu Tèo không hiểu thằng Được muốn nói đến người đẹp nào, nhưng nó cũng cóc cần, xa thằng Được nó cảm thấy bớt được sự bức bối, thằng Cu Tèo đứng phắt dậy:

– Mày cóc cần tao cũng cóc cần, bộ tao thèm lắm sao?

– Chẳng thằng nào cần thằng nào hết.

– Mày nói đúng, có thằng nào cần thằng nào đâu.

Hai đứa cùng nhảy xuống khỏi má đá, mỗi thằng đi về một ngả. Đêm về khuya, con đường vắng tanh vắng ngắt. Thằng Được lần mò đi ra khỏi xóm, thằng Cu Tèo đi về nhà.

Bà mẹ Cu Tèo còn thức ngồi chờ nó đi chơi về. Bà ra mở cửa:

- Tại sao con đi khuya vậy.
- Con mắc ít công chuyện.

Bà nhìn vào mặt Cu Tèo đầy vẻ lo lắng:

– Má thấy hồi này con đòi khác nhiều đó, con mang tiền về cho má thiệt đó, nhưng con hơi quá đáng, con đi chơi suốt ngày, ba mày nghi ngờ rồi đó.

Thằng Cu Tèo đang bức tức:

- Con làm gì mà ba nghi ngờ.

– Tao nghe nói mày chơi bởi quá lắm, mày đàn đún với thằng Được, với con Hồng trong xóm này ai cũng biết hết.

– Má chỉ nghe đồn bậy, con thề rằng không thèm chơi với thằng Được nữa.

– Thật hả con, con không chơi với thằng Được.

– Không.

– Em con nói con hồi này cúp của đi chơi liên miên.

– Đứa nào nói với má vậy.

– Mày không cần biết đứa nào, nhưng mày có trốn học đi chơi, từ nay đừng vậy nữa, ba mày lo lắng cho chúng mày, chúng mày phải thương ông chớ.

– Con bực mình mà cứ nghe người nọ người kia hoài.

– Người ta đồn đại nhiều quá không nghe sao được.

Thằng Cu Tèo nổi cáu lên:

– Vậy có phải tối nay mà muốn hài tội con không?

– Tao không hài tội mày, nhưng tao lo lắng, bộ mày cũng không cho tao lo lắng sao?

– Con không làm gì để mà phải lo lắng hết.

Bà mẹ đứng dậy:

– Thôi tao không nói nữa, mày muốn làm gì thì làm.

Thằng Cu Tèo cũng đứng dậy, nó lâu

bầu gì đó, trong miệng. Giấc ngủ của Cu Tèo trở nên nặng nề, nó cảm thấy buồn chán kinh khủng, lần đầu tiên nó tự nghĩ đến thân phận mình, nghĩ đến những hành động nó đã làm. Cu Tèo đã đi quá phạm vi của mình. Bây giờ Cu Tèo không còn như trước nữa, dù cả nhà không ai biết nó làm gì có tiền, nhưng lương tâm nó luôn luôn bảo cho nó biết rằng nó đã trở thành một thằng bất lương. Bất giác Cu Tèo thấy lòng mình xót xa.

Đêm tối mông lung, tiếng muỗi đói reo ngoài mùng vo ve, tiếng nói mê của mấy đứa em nó, tiếng chó sủa trong xóm.

7.

Người thiếu nữ ngồi dựa lưng vào thành ghế nàng lặng lẽ nhìn Được, nhìn sự tức giận hằn trên mặt hắn, nàng vẫn thản nhiên, nàng nghe Được nói, Được nói đi nói lại mãi, giọng bức tức, nhưng vẫn không có gì lạ hơn những điều hắn đã nói suốt từ sáng đến giờ, cuối cùng nàng lên tiếng giọng từ tốn:

– Anh không có điều gì lạ hơn những lời anh đã nói sao, tôi nghe anh nhắc đi

nhắc lại mãi chuyện đó, chỉ có vậy thôi sao?

Được càng bức tức:

– Như vậy không đủ à.

– Đủ, tại sao anh lại có quyền nói như thế, anh là cái gì của tôi, chẳng là gì hết, giữa anh và tôi chỉ có sự liên hệ bạn bè, còn ngoài ra không có gì hết, anh đâu có quyền xâm phạm đến tự do của tôi, tôi có quyền đi chơi với bất cứ người đàn ông nào anh hiểu không.

Được thấy mình cũng vô lý thật, hấn không có gì với nàng hết, ngoài tình quen biết, hấn yêu nàng, nhưng nàng không yêu hấn, không hề là người yêu của hấn, đi chơi với nàng, hấn thấy kém thớ nàng, kém cả những người bạn trai của nàng, điều đó hấn có thể nhận nhận được dễ

dàng, nhưng nàng đi chơi với thằng Tèo thì hẳn không thể nào chịu nổi, suốt buổi sáng hôm nay hẳn cần nhằn nàng về vụ nàng đi chơi với thằng Tèo, nàng đi chơi với thằng Tèo lại ra vẻ thắm thiết hơn những lần nàng đi chơi với hẳn, điều đó hẳn không thể nào chịu nổi. Người thiếu nữ bình thản:

– Tôi đi chơi với Minh, nếu tôi không lầm thì anh thường nói với tôi rằng Minh là bạn anh, có đúng vậy không?

Được bực tức:

– Nhưng bây giờ tôi không còn là bạn nó nữa.

– Anh không còn là bạn Minh bộ anh cũng cấm luôn tôi chơi với Minh sao, tôi thấy anh chàng đó dễ mến, tử tế lịch sự, đi chơi với tôi anh ta không bao giờ

xà xõ hết. Vả lại tôi biết Minh, chơi với Minh cũng không do anh giới thiệu, cho dù có giới thiệu đi nữa anh cũng không có quyền cấm tôi đi chơi với Minh.

Được đui lý, hấn ngồi lạng thính, nhưng mặt vẫn hầm hầm tức giận:

– Cô bảo thằng Cu Tèo là thằng tử tế hả?

– Dĩ nhiên, hấn đi chơi với tôi rất tử tế, và tôi còn có thể nói là Minh lương thiện.

– Bộ tôi bắt lương sao?

Người thiếu nữ nhún vai một cái:

– Ai biết được điều đó, vả lại tôi cũng chẳng hề nói anh là người bắt lương.

Được khinh khỉnh:

– Tôi cần phải nói cho cô biết rằng nếu tôi là hạng bất lương thì thằng Cu Tèo, tức Minh đó cũng chẳng tử tế gì.

Người thiếu nữ tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên:

– Anh nói gì lạ vậy?

– Đâu có gì lạ, bây giờ tôi tự nhận tôi là thằng bất lương, và tôi cũng nói rằng thằng Cu Tèo là thằng bất lương.

Người thiếu nữ càng tỏ ra ngạc nhiên hơn:

– Anh nói gì, thiệt tình tôi không hiểu anh nói gì nữa, tự nhiên lại nhận mình là kẻ bất lương, chẳng còn ra làm sao nữa.

Máu du đãng của Được nổi dậy làm đầu nó nóng lên, bật ra câu nói:

– Tôi nói thật đó, cả hai đứa này đều bất lương, tôi từng là kẻ bất ương, và thằng Cu Tèo cũng vậy, tôi còn là bậc thầy của nó nữa kia.

Người thiếu nữ ra vẻ sợ sệt, nàng lắc đầu:

– Đừng nói vậy chứ.

– Tôi sợ gì đâu mà không nói vậy.

– Thế là làm sao?

– Tôi nhắc lại tôi là một thằng bất lương, một thằng du đãng, và cả thằng Minh cũng vậy, nó là một thằng du đãng.

Người thiếu nữ tỏ ra coi thường:

– Bất quá thì các anh đánh lộn đánh lạo là cũng chớ gì, tuổi trẻ mà, máu nóng nổi lên, điều đó tránh sao được, tôi tin rằng chẳng có gì hơn thế nữa.

Được khinh khỉnh, nó cười gằn:

– Cô tưởng chỉ có vậy thôi sao?

– Tôi chịu không thể nào tưởng tượng được hơn nữa.

Câu trả lời của người thiếu nữ như càng khích Được thêm, nó hăng máu:

– Tại cô ngây thơ quá nên mới không hiểu bất lương là gì.

Nó cười nhạt rồi gằn giọng:

– Bất lương là ăn cắp ăn trộm, vô xé, giết người, hiếp dâm, đại khái như thế.

Đôi mắt người thiếu nữ mở to đầy vẻ khiếp sợ, miệng cô ta há ra mà không nói lên lời:

– Anh... anh...

Thằng Được vỗ tay vào ngực mình:

– Chính tôi đã từng làm những việc ấy, và cả thằng Minh lịch sự của cô cũng đã từng làm những chuyện ấy, riêng tôi còn tiếp tục làm chuyện ấy nữa càng nhiều càng tốt.

Được xô ghế đứng dậy:

– Chắc cô hết thắc mắc rồi, bây giờ tôi về, và tôi sẽ gặp lại cô, thái độ tôi lúc ấy sẽ không như thế này nữa đâu.

– Anh...

– Không còn gì hết, tôi nói cho cô biết rằng tôi cóc biết sợ thằng nào hết, cô khoe cô có nhiều bạn bảnh lắm cứ việc gọi đến để bảo vệ cho cô, chúng nó chơi dao tôi chơi dao, và chúng nó chơi súng tôi cũng chơi súng vậy, còn hơn nữa kia, tôi chơi lựu đạn.

Người thiếu nữ rung mình một cái, nhìn sững thẳng Được, Được không cần giữ lịch sự như hồi mới quen nữa, nó chửi thề một câu trước khi ra khỏi nhà.

Người thiếu nữ mỉm cười, nàng đứng dậy khép cửa cài then lại sau đó nàng trở vào chỗ ghế thẳng Được ngồi hồi nãy, gỡ dưới tấm gầm bàn ra một chiếc máy cas-set. Nàng điều khiển nút bấm nghe lại những lời nói rõ ràng của thẳng Được.

Nàng tới bên giường ngủ lật tấm đệm lên, lấy một chiếc máy như loại máy của cảnh sát cầm tay liên lạc với nhau, nàng kéo dây ăng-ten lên cao, và nàng bắt đầu nói:

– Đây Thiên Nga gọi Phương Hoàng, nghe rõ trả lời?

Một lát sau có tiếng trả lời trong máy:

– Phượng Hoàng nghe rõ năm trên năm, có gì lạ không?

– Xin báo cáo mọi chuyện đã rõ ràng, tên Được đã tự ý thú nhận là một kẻ bất lương, có thu bằng đầy đủ lời nói của hắn. Xin chờ quyết định của Phượng Hoàng.

– Cho nghe lời thú nhận của hắn.

Người thiếu nữ tới lấy chiếc casset, bấm nút để cạnh máy, lời nói của thằng Được rõ mồn một. Cuốn băng đã chạy hết, người thiếu nữ tắt máy, lại tiếp tục nói:

– Thưa Phượng Hoàng như vậy đủ chưa?

– Đủ, nhưng tên Được này có khí giới thật không?

– Không rõ, có thể là có, tôi thường nghe hẳn nói về khí giới của nó, và chính tên bạn nó đã từng nói thẳng Được có một quả lựu đạn, tên Được này thường dùng trái lựu đạn này đi tổng tiền và làm nhiều chuyện tồi bại khác.

– Tên của bạn tên Được?

– Tên Minh, còn tên là Cu Tèo, tôi đã ly gián được chúng nó.

Tiếng nói trong máy ngập ngừng một lát:

– Thôi được, lát có người vào đón ra ngoài này nói chuyện rõ ràng hơn.

– Xin phép Phượng Hoàng cho tôi đến chiều, sáng nay tôi còn có nhiều việc, tôi còn gặp tên Minh.

– Còn làm gì nữa?

– Tên Minh là kẻ chúng ta còn cảm hóa được, không nên áp dụng biện pháp mạnh với hắn. Tên Minh nguyên là con nhà tử tế, có học, nhưng bị tên Được dụ dỗ...

– Cô muốn cứu tên Minh?

– Dạ đúng vậy, hắn tội nghiệp, ở trong này tôi đã biết rõ từng đứa.

– Theo báo cáo cho tới biết thì tên Minh từng bị cảnh sát thẩm vấn.

– Vâng tôi biết điều đó.

– Và chính cô cũng đã báo cáo nó là phó đảng.

– Đúng vậy, chức phó đảng đó không có nghĩa lý gì hết, chỉ là hư danh mà bọn trẻ mới lớn háo thắng đặt cho nhau vậy thôi.

– Thôi được tôi hoàn toàn nghe lời cô, chiều ra đây thảo kế hoạch.

– Thừa Phượng Hoàng, bắt đầu từ bây giờ Phượng Hoàng cho người bí mật theo bảo vệ tôi, đúng mười hai giờ trưa nay cho người bắt ngay tên Minh khi thấy tên Minh chở tôi từ trong xóm ra.

– Được.

Người thiếu nữ tắt máy, cất lại dưới đệm giường, nàng trở ra mở cửa, nàng xem đồng hồ. Hãy còn sớm, nàng đủ thì giờ để hành động. Một đứa bé trai đứng thơ thẩn trước nhà nàng, nàng vẫy nó lại gần:

– Này chị nhờ em một chút.

– Chuyện gì vậy chị? Em biết nhà Cu Tèo không?

– Biết chớ.

– Xuống nói giùm có chị Nga muốn gặp gấp.

Thằng bẻ lấu lĩnh chìa tay ra:

– Chị lì xì chớ.

Người thiếu nữ mỉm cười, nàng gật đầu:

– Kêu lên đã, lát chị cho hai chục.

Thằng chạy đi ngay, một lát sau, Cu Tèo cưỡi xe Honda chạy lên, cu cậu ăn bận bánh bao, không có vẻ gì là ngượng ngùng hết, nó vào ngay nhà người thiếu nữ, ngồi xuống ghế salon:

– Định đi đâu đây người đẹp?

– Rảnh không?

Cu Tèo nịnh đầm liền:

– Chở người đẹp đi chơi không rảnh cũng phải rảnh...

– Chịu chơi quá hén.

– Nhất định phải chịu chơi rồi.

– Ngồi chờ tôi trang điểm chút nghe.

Cu Tèo tự động vô tủ lạnh lấy một hộp cô-ca ra mở cho mình:

– Định đi chơi đâu vậy?

– Ở nhà ngủ hoài chán quá nên muốn đi.

– Bộ hôm nay không đi làm sao?

– Có chứ, nhưng tôi mới đi làm mà...

Người thiếu nữ ngồi vào bàn trang điểm, nàng vừa đánh phấn vừa nói chuyện:

– Hôm nay bực hết sức vậy đó anh.

– Chuyện gì vậy?

– Chuyện thằng bạn anh chớ còn chuyện gì nữa. Thằng Được, xếp sòng đại ca anh chớ còn thằng nào...

– Làm sao?

– Nhưng nó có phải xếp sòng anh không đã.

Cư Tèo bực mình:

– Mẹ cái thằng ấy chỉ được cái nói bánh, nó mà xếp sòng ai.

Người thiếu nữ quay lại:

– Anh đừng tự ái, ít ra thì cũng có một thời gian anh nhận nó là xếp sòng.

Cư Tèo ngáp ngừng:

– Thì hồi ấy... Hồi ấy bọn này chơi với nhau nên... nói cho vui vậy thôi...

– Chỉ chơi vậy thôi sao, tôi không tin đó anh Minh.

– Vậy thằng Được nói sao?

– Hắn nói nó lập một băng chịu chơi, hắn làm đảng trưởng và anh làm phó đảng, thêm mấy thằng nhỏ trong xóm này nữa. Sào huyết của băng ở căn nhà hoang sau mả đá, bọn anh từng làm ăn nhiều đám mà...

– Thì...

– Tôi thiết nghĩ rằng mình cùng típ chịu chơi với nhau thì còn giấu nhau làm gì.

Cu Tèo cảm thấy bồn chồn, nó bực bội vì thằng Được đã nói tất cả cho người

con gái này nghe mọi chuyện mà hai đứa thề giữ kín với nhau, nhưng nó vẫn coi chừng, nó muốn biết rõ thằng Được đã khai gì với nàng, nó sẽ tìm cách phản công lại thằng Được:

– Rồi, thằng Được còn nói gì nữa?

Người con gái vẫn thản nhiên trang điểm:

– Biết bao nhiêu là chuyện...

– Những chuyện gì?

– Anh khôn thấy mô, anh chỉ muốn nghe tôi kể, chẳng bao giờ anh chịu nói điều gì hết, tôi thấy thằng Được lại có vẻ thành thật hơn anh, thằng đó tính nết đối với bạn bè như vậy là tốt, dù rằng hơi rẻ tiền một chút.

– Nhưng cô muốn biết những chuyện đó làm gì vậy?

– Biết vì tò mò, tôi thiết nghĩ rằng cũng chẳng hại gì.

– Thật cô muốn biết hả?

– Thật chứ.

– Bọn con trai chơi với nhau kỳ lắm, nhiều trò kể cho con gái nghe thấy kỳ kỳ...

Người thiếu nữ quay lại:

– Riêng tôi thì chẳng thấy gì là kỳ hết.

– Cô này tò mò quá.

Người thiếu nữ quay lại, mỉm cười, khuôn mặt nàng phấn son trông càng xinh đẹp:

– Nghề của nàng mà

– Nghề gì mà kỳ cục vậy, cứ thích

nghe chuyện bê bối của con trai.

– Chuyện bê bối của con trai chỉ trai gái đi điểm là cùng chứ gì.

– Như vậy mà ăn thua gì.

– Còn dữ hơn nữa sao?

– Dữ hơn đến ngàn vạn lần.

– Vậy thì khó thật, nếu anh không kể cho biết chắc là tôi không thể tưởng tượng nổi.

Thằng cu Tèo lắc đầu:

– Làm sao mà có thể tưởng tượng được.

– Vậy thì phải ghê gớm lắm phải không anh.

– Điều đó đã hẳn.

– Như thế nào?

Thằng Cu Tèo im lặng, nó thấy ngưỡng ngưỡng khi phải nói ra những điều mà nó từng làm với Được, mặc dầu người thiếu nữ này nói rằng không ngán gì cả, nàng muốn nghe tất cả. Cu Tèo lại lắc đầu:

– Tôi thấy rằng nói ra không tiện, nhất là trước mặt một người con gái đẹp như cô, vậy cô cứ tưởng tượng rằng chúng tôi đã từng làm những chuyện ghê gớm nhất là được rồi.

– Chẳng hạn như giết người.

– Giết người thì cũng chưa đến đâu.

– Vậy bề hội đồng?

Cu Tèo mỉm cười, mặt nó đỏ lên:

– Cô này tò mò quá.

Câu nói của Tèo không hẳn đã phủ nhận câu nói của thiếu nữ. Người thiếu nữ nghĩ bụng mình chẳng nên tò mò thái quá, nàng đã trang điểm xong, nàng đứng dậy:

– Nào bây giờ mình đi.

– Đi đâu vậy?

– Đi đâu thì đi, mình có thể đi coi hát với nhau, đi ăn đi uống...

Thằng Cu Tèo lo lắng đến món tiền mà nó cần phải để đãi đằng nàng, nó đã hết tiền, số trong túi chỉ có mấy trăm bạc, từ khi không chơi với thằng Cu Tèo nữa nó không làm ăn chuyện nào. Người thiếu nữ hình như hiểu được tâm trạng của Cu Tèo, nàng tươi cười:

– Hôm nay anh hết tiền rồi phải không?

Cu Tèo gật đầu:

– Kẹt quá.

– Anh đừng lo, tôi có tiền, thiếu gì tiền, hôm nay tôi bao anh, mọi khi anh bao tôi cũng nhiều rồi.

Cu Tèo nói như reo lên:

– Vậy thì tốt quá, mình đi chơi đến tối luôn nghe...

– Anh không phải đi học sao?

– Đi học hả, cúp cua mấy hồi.

– Ngon dữ.

Cu Tèo không trả lời, nó chỉ cười, nó đã bỏ học cả tháng trời nay, bây giờ nói đến chuyện đi học lại nó cảm thấy ngán, cả tháng trời nay nó không biết đến chuyện sách vở là gì. Cu Tèo lại nhớ đến Hương,

đôi mắt của nàng nhìn Cu Tèo đầy giận dữ, hình như cô bé đã biết nhiều chuyện nó làm, nhất là sự giao thiệp càng ngày càng thân mật với Nga. Người trong xóm nói Nga là một gái điểm trá hình nhưng thật ra, Cu Tèo cũng như thằng Được đã vào nhà này chơi chúng nó đều không đụng chạm gì tới Nga, nàng rất cởi mở nhưng không phải nàng dễ dãi. Cu Tèo thấy nàng chỉ đánh võ miệng, cu Tèo định rằng thế nào nó cũng có lần làm ẩu nàng, hôm nay dịp chiều nay. Cu Tèo mừng thầm trong bụng. Cu Tèo ra xe, người thiếu nữ theo sau cu Tèo choàng cánh tay mát rượi ôm lấy eo Cu Tèo, những người trong xóm nhìn theo nàng. Khi hai người ra tới đầu dốc, Hương đi học về, nàng ngoái lơ đi chỗ khác coi như không nhìn thấy Cu Tèo. Người thiếu nữ ngồi sau Cu Tèo bỗng cười khanh khách:

– Người yêu của anh có lẽ bức mình lắm phải không. Nay tôi nói cho anh biết anh ráng giữ lấy người yêu nghe.

– Tại sao?

– Thằng bạn quý của anh từng tuyên bố sẽ bề người yêu của anh.

– Tôi thách nó đấy.

– Đừng nói bảnh.

– Thật mà.

– Tôi thấy thằng Được nói rằng nó có súng có lựu đạn.

Cu Tèo gật đầu:

– Đúng, tôi thấy nó có trái lựu đạn và một con dao, còn súng tôi chưa thấy.

– Vậy tại sao anh lại không sợ nó?

- Tôi nắm tắt nó hết trơn rồi...
- Nghĩa là là sao?
- Nếu nó đụng đến con Hương tôi sẽ tố cáo hết.
- Thật vậy không, mà tố cáo với ai..
- Thật tôi sẽ tố cáo với cảnh sát.
- Vậy thì làm liền chứ còn chờ gì nữa.
- Tôi chờ nó, vì dấu sao thì cũng có một...
- Cái gì vậy? Tôi nghĩ rằng mình sẽ có một phần trách nhiệm, vì mình cũng đồng với nó.
- Thật vậy sao?

Thằng Cu Tèo gật đầu chiếc xe vẫn chạy ra ngoài ngõ. Nga thoáng nhìn thấy

bóng mấy người nhân viên của mình đứng cạnh đường. Nàng chỉ kịp nói với Cu Tèo:

– Nếu anh thật lòng ăn năn thì nhà nước cũng châm chế cho, đừng lo.

Người nhân viên chìm dáng to lớn đứng chặn ngay trước xe, một người bận sắc phục từ trong quán đi ra. Chiếc xe Honda của Cu Tèo thẳng gấp lại, Cu Tèo chưa kịp nói gì thì người mặc thường phục đã nắm lấy ghi đông xe của Cu Tèo:

– Tôi yêu cầu anh về ty cảnh sát, có chuyện cần nói với anh, còn cô này nữa cũng về bắt luôn.

Cu Tèo mặt xanh như chàm đỏ:

– Ông... ông...

– Chúng tôi là nhân viên công lực, đi theo chúng tôi ngay.

Người cảnh sát bận sắc phục đạp xe gần máy của anh ta đi dẫn đầu, người công an chìm lấy xe đi kè ngay đằng sau lưng, Cu Tèo đang tính giải thích, người công an chìm lên tiếng ngay:

– Cứ về ty rồi giải thích sau, chúng tôi được lệnh bắt anh, anh tên là Minh, bí danh là Cu Tèo đúng vậy không?

Người thiếu nữ ngồi sau Cu Tèo ghé vào tai Cu Tèo nói nhỏ:

– Cứ đi mình không có tội thì chẳng sợ gì hết.

Cu Tèo không biết làm gì hơn đành theo người cảnh sát chạy xe phía trước. Nó lầu bầu câu gì đó trong miệng. Chiếc xe băng qua đường chạy thẳng vào ty cảnh sát gần đó. Người cảnh sát xuống xe ra lệnh cho Cu Tèo:

– Để xe đó rồi theo tôi, không mất đầu...

Nga cũng xuống xe, nàng đứng bên cạnh Cu Tèo, người cảnh sát nghiêm nghị:

– Cô không có tội gì cả, vậy cô có thể thông thả ra về, hoặc ngồi đây chờ chúng tôi cũng được.

Cu Tèo bị bắt đột ngột, hấn bây giờ mới phản ứng:

– Tôi có tội gì đâu mà các ông bắt tôi.

Người công an chìm điếm vào mặt Cu Tèo:

– Cậu nhiều tội lắm, vào đây thì sẽ biết. Tôi bảo cậu đừng có cãi vô ích.

Nga hỏi nhanh Cu Tèo:

– Tôi có cần về cho bà già anh hay anh bị bắt không?

Cu Tèo lo lắng:

– Khoan đã, để tôi coi chuyện gì

Người công an chìm cặp tay Cu Tèo dẫn vào một căn phòng gần đó, một người cảnh sát ngồi sau chiếc bàn chờ sẵn, ông ta lạnh lùng chỉ cái ghế trước bàn:

– Cho phép cậu ngồi...

Cu Tèo ráng bình tĩnh, hỏi:

– Tôi có tội gì đâu mà các ông bắt tôi.

– Tại sao lại không có tội, chúng tôi không bao giờ bắt người vô tội hết, cậu nên nhớ rằng chúng tôi được lệnh bắt cậu, mà bắt cậu đây là cứu cho cậu, tôi biết cậu tên là Minh, có bí danh là Cu

Tèo, nếu tôi không bắt cậu ngay cậu sẽ trở thành một kẻ nghiện ngập á phiện, một tên ăn cắp ăn trộm và có thể còn trở nên một tên sát nhân nữa, tôi biết hết cả, vậy tốt hơn đừng nên chối cãi nữa vô ích.

Người cảnh sát nói một hồi, Cu Tèo người lạnh đi vì những câu nói của ông ta, ông ta giở hồ sơ ra, nhìn vào đó:

– Chúng tôi có đầy đủ hồ sơ của cậu là một kẻ phạm pháp, nhưng chính phủ nặng lòng giáo huấn những kẻ lạc đường hơn là trừng phạt nên không nổi nặng tay với cậu.

Người cảnh sát lật từng hồ sơ:

– Bắt đầu từ vụ hành hung ông Tư xích lô máy đến giờ, nhất nhất hành động của cậu và đồng bọn của chúng tôi theo dõi hết. Vậy tốt hơn hết cậu đừng nên giấu diếm chúng tôi điều gì cả...

Người cảnh sát nhấn mạnh:

– Và cậu cũng nên nhớ rằng đây là dịp may hiếm có cho cậu để cậu trở lại con đường ngay thẳng.

– Thưa ông...

Người cảnh sát lắc đầu:

– Cậu không được ngụy biện, tất cả tội lỗi đều rành rành ra đây, có chối cãi cũng không được đâu, nếu cậu muốn đòi cậu mặt hơn thì cứ việc chối cãi. Tôi nhắc lại rằng chúng tôi đã đầy đủ yếu tố để buộc tội cậu.

Ông ta nhìn một vòng Cu Tèo:

– Cậu còn trẻ quá mà, đừng đại dột, nên làm lại cuộc đời.

Cu Tèo cúi gằm mặt, nó thấy rằng mình chẳng nên có ý kiến gì thì hơn, cứ

để cho người cảnh sát này nói rồi muốn ra sao thì ra. Cu Tèo chán nản. Người cảnh sát bỗng trở nên thân mật, vỗ vai Cu Tèo:

– Tôi cũng có những đứa con vào lứa tuổi cậu, tôi rất thương những đứa trẻ lầm đường lạc lối, ngồi trước cậu tôi có cảm tưởng như ngồi trước con tôi.

Ông ta thở dài:

– Tại sao tôi phải nói dài dòng với cậu như vậy, vì tôi nghĩ rằng cậu có học, tôi không coi cậu là một can phạm, tôi đang nói chuyện với một người có ý thức, cậu bằng lòng như vậy không?

Thằng Cu Tèo thấy không có cách gì để nó găng với người đàn ông này, người cảnh sát nói với nó bằng giọng hiểu biết:

– Cậu còn nhớ cách đây mấy tháng cậu có mang trả cho một nạn nhân bị cướp giật chiếc bóp đựng tiền, và khi cậu phải ra quận cảnh sát này để trả lời về hành động ấy chúng tôi không đủ yếu tố để buộc tội cậu, nhưng chúng tôi biết cậu có nhúng tay vào vụ này, cậu là một tên mới tập sự ăn cướp, cậu còn có lương tâm. Và từ ngày ấy chúng tôi luôn luôn theo dõi hành động của cậu và của đồng bọn cậu, chúng tôi đã biết tất cả, bây giờ thì chúng tôi ra tay.

Cu Tèo kinh ngạc, nhưng nó vẫn nghĩ rằng người cảnh sát này chỉ dọa già nó mà thôi, dọa để nó khai tất cả. Cu Tèo lên tiếng:

– Thưa ông...

Người cảnh sát vẫn nhã nhặn: Cậu lại cho rằng chúng tôi không đủ yếu tố

để buộc tội cậu chó gì, tôi đoán rằng cậu sẽ nói như thế, có đúng vậy không?

Cu Tèo không biết nói gì hơn, nó lại im lặng. Người cảnh sát tiếp:

– Chúng tôi đã đầy đủ cả yếu tố buộc tội cậu, những lời thú tội chính cậu đã nói ra, cậu có tin không?

Đôi mắt người cảnh sát dò xét phản ứng của Cu Tèo, ông ta vẫn giữ nụ cười trên môi:

– Cậu sẽ ngạc nhiên, nhưng hiểu ra thì chẳng ngạc nhiên chút nào, tôi nói trước khi cậu phục chúng tôi rồi cậu nên biết điều, biết tự giác, tội của cậu sẽ nhẹ đi rất nhiều. Pháp luật luôn luôn biết khoan hồng cho những kẻ biết phục thiện. Ngồi chờ một chút nghe...

Người cảnh sát nhắc điện thoại gọi ra ngoài phòng, một lát sau cửa phòng xích mở, Nga hiện ra ở khung cửa, Cu Tèo ngạc nhiên, nhưng người cảnh sát đã chỉ Nga giới thiệu với Cu Tèo:

– Hẳn tôi không cần giới thiệu với cậu người thiếu nữ này vì cậu cũng đã biết, nhưng cậu mới chỉ biết một phần về cô ta, một người bạn lối xóm, nhưng sự thật thì không giản dị như thế, cô ta là một người thuộc biệt đội hình cảnh lưu động của cảnh sát được biệt phái vào xóm cậu để theo dõi hành động của các cậu. Tôi cũng cần nói điều này nữa là người thiếu nữ này rất giỏi Thái Cực Đạo, một mình cô ta có thể đánh bại cả một băng của cậu...

Cu Tèo ngạc nhiên, nó không bao giờ lại ngờ điều đó. Nó chưa kịp nói gì thì người thiếu nữ đã lên tiếng trước:

– Anh Minh đừng lo gì hết, anh không thể ngờ được tôi phải không, cả xóm cũng không có ai ngờ được tôi. Anh phải cảm ơn tôi vì tôi đã cứu anh trong vụ này nếu không anh còn nguy hiểm nữa, anh có biết rằng tối hôm nay băng thằng Được sẽ mở một cuộc đánh cướp táo bạo một nhà trong xóm không, tôi đã thu thập đầy đủ tài liệu...

Cu Tèo ngạc nhiên:

– Đánh cướp. sao tôi không nghe thằng Được nói gì.

Người cảnh sát cười lên ha hả, nhìn vào mặt Cu Tèo:

– Cậu Minh, như vậy là cậu đã thú nhận có liên quan với băng thằng Được rồi nhé nhưng thôi chuyện đó hãy gác sang một bên, bây giờ cô Nga nói tiếp đi.

Nga chậm rãi nói:

– Thằng Được trong mấy ngày hôm nay có thêm mấy thằng bạn lính đào ngũ mới về nhập bọn với hắn, chúng có mang theo vũ khí và định làm ăn lớn một chuyện trong đó có cả việc thanh toán anh nữa, trong đêm nay anh có thể bị chúng thanh toán bằng lưỡi lê, vào nhà anh và nhất là vào nhà cô Hương, bố của anh để bắt Hương làm gì đó thì anh đã biết.

Cu Tèo kêu lên:

– Trời ơi, tại sao cô lại biết chuyện đó.

– Tôi biết hết, chúng bàn tán gì với nhau tôi đều biết hết, kể cả anh, từ ngày anh không còn liên quan gì với bọn chúng tôi cũng đã biết, chính tôi đã là người chia rẽ tình bạn giữa anh và thằng

Được, người như anh tôi thấy nạp bọn ăn cắp ăn trộm đó uống một đời đi, tôi cứu vớt anh đó. Bây giờ tốt hơn hết là anh tự thú tất cả, nói tất cả những hành động của chúng từ trước đến nay.

Đôi mắt của Nga trở nên cương quyết:

– Đây là dịp may độc nhất, để anh làm lại cuộc đời nếu không anh sẽ hối hận suốt đời...

Cu Tèo vẫn còn có vẻ nghi ngờ:

– Nhưng tại sao cô lại biết chuyện ấy?

– Không phải chỉ một mình tôi hoạt động ở trong xóm, mà có nhiều người cùng hoạt động với tôi. Những lời thách Được nói với tôi hoặc những lời anh nói với tôi đều có thu bằng hết.

Dứt lời nàng mở cái sắc tay ra, trong đó đựng một cái cát sét nhỏ, nàng bấm nút, Cu Tèo nhận ra tiếng nói của mình nói chuyện với Nga, rồi tiếng nói của thằng Được, những lời hăm dọa của thằng Được với Cu Tèo.

Người thiếu nữ tắt máy.

– Bây giờ thì anh đã tin tôi chưa?

Cu Tèo thất vọng gật đầu:

– Tôi tin, như thế này thì bắt buộc tôi phải tin rồi...

Sự bướng bỉnh biến mất trên nét mặt Cu Tèo, và bây giờ nó chỉ còn biết năn nỉ:

– Thật tình tôi bị mấy thằng đó rủ rê.

Người cảnh sát vẫn giữ nụ cười trên môi: Tôi hiểu, nhưng để đoái công chuộc tội tối hôm nay anh phải giúp chúng tôi.

– Tôi giúp bằng cách nào được?

– Không khó gì hết, làm như anh không hề bị bắt, buổi tối hôm nay anh vẫn cứ chở cô Nga này và chúng tôi có người phục sẵn trong hẻm, khi chúng ra tay chúng tôi sẽ hành động ngay.

Cu Tèo toát mồ hôi vì sợ, nó trở nên lắp bắp:

– Bọn chúng có súng có lựu đạn.

– Chúng tôi biết, chính vì điều đó sẽ đưa chúng đến cái chết, và chúng không thể trách cứ được ai. Ngày hôm qua chúng đã thanh toán một người bạn chúng tôi trong hẻm anh có biết không?

Cu Tèo lắc đầu.

– Không, tôi tuyệt nhiên không biết gì cả.

– Cũng may người đó không nguy hiểm đến tính mạng, nếu chúng tôi không ra tay ngay bây giờ, chúng sẽ coi như hoàn toàn mất an ninh. Nơi đó sẽ trở thành sào huyệt của một bọn cướp, ngay chính người trong xóm cũng trở thành những con mồi ngon cho chúng.

Cu Tèo cúi gằm mặt:

– Tôi hối hận, tôi không còn biết làm cách nào hơn tôi không dè lại như vậy, nếu cần tôi sẽ làm mọi cách để đền bù lại tội lỗi của tôi...

Người cảnh sát gật đầu:

– Được lắm! Như thế là có lợi cho anh đó.

– Nhưng khó khăn nhất của tôi là...

– Là sao?

– Tội nó vẫn theo dõi tôi, như thế nó đã biết tôi bị bắt vào đây rồi, và như thế...

– Anh khỏi lo điều đó, anh chỉ việc làm theo kế hoạch của tôi vừa đưa ra, mọi việc chúng tôi đã sắp đặt sẵn.

Thằng Cu Tèo phân vân suy nghĩ liệu kế hoạch của cảnh sát có thành công không, thằng Được có bị tóm không, còn đàn em của nó nữa, nó sẽ trở về con đường chân chính như lời người cảnh sát vừa nói không, liệu chính quyền có giúp cho cuộc sống lương thiện không? Hay những trận đòn thù của thằng Được, của đàn em Được sẽ đưa nó vào con đường đen tối hơn, nó sẽ phải lăn xả vào đường chém giết để dành lại sự sống. Nó nghĩ đến băng thằng Hai móm, nghĩ đến những thế đánh thần sầu của thằng Được, đến những thứ vũ khí độc hại mà thằng Được và đàn em sử dụng.

Người cảnh sát hỏi tiếp:

– Anh còn gì lo ngại chẳng?

– Thật sự, tôi còn lo ngại nhiều hơn các ông tưởng.

– Chúng tôi tưởng làm sao?

– Các ông tưởng sẽ đẹp được bằng thằng Được một cách dễ dàng như vậy!

– Không dễ dàng nhưng phải đẹp bằng bất cứ giá nào vì đó là bốn phận của chúng tôi mà.

– Tôi hiểu, nhưng các ông có dự trù những thân nhân của tôi sẽ ra sao khi du đảng của thằng Được thoát khỏi cuộc mai phục tối nay không.

Người cảnh sát trầm ngâm suy nghĩ giây lát:

– Cũng là một vấn đề. Nhưng không sao, chúng tôi sẽ có nhiều nhân viên trực tiếp hoạt động đêm cũng như ngày để vẫn hồi an ninh tại khu xóm đó mà.

– Điều đó, hiển nhiên rồi!

– Anh có sáng kiến gì trong vụ này không?

– Tôi, tôi quả thật chưa nghĩ được kế hoạch nào cho vẹn toàn.

– Vậy thì cứ làm như chương trình đã định.

– Tôi đành bằng lòng chờ biết sao bây giờ.

– Thôi bây giờ anh có thể nghỉ ngơi đôi chút, anh có thể xuống câu lạc bộ của chúng tôi uống nước, chờ cho tôi chút nữa rồi anh chở cô Nga về bằng lối sau là tốt đẹp nhất.

Cu Tèo rầu rầu nét mặt nhắc lại câu nói:

– Đành phải vậy tôi hối hận tôi xin làm mọi cách để chuộc lại lỗi lầm của tôi...

Người cảnh sát gật đầu, ông ta nhìn Cu Tèo:

– Cậu nên nhớ là cậu cũng là người có tội, không phải chúng tôi nói tha cậu như thế là cậu đã hết tội, nếu cậu làm được việc chúng tôi sẽ xá xóa tội lỗi cho cậu hoàn toàn còn nếu không.

Giọng người cảnh sát trở nên gay gắt:

– Chúng tôi bắt buộc phải bắt cậu, sở dĩ tôi được lệnh tạm thời cho cậu được tự do vì chúng tôi có lệnh làm lớn chuyện này, nếu cần thì sẽ đại xá cho một vài

người, miễn là được việc thì thôi, chúng tôi đã chọn cậu, cậu là người may mắn nhất bọn.

Nga ngồi ở ghế trước mặt Cu Tèo, nàng cũng cười:

– Anh may mắn lắm đó anh Minh.

Người cảnh sát nói thêm:

– Cậu cũng nhờ báo cáo tốt của cô Nga đây nếu không cậu cũng tiêu rồi. Sau vụ này cậu phải đưa chúng tôi đến những nơi mà cậu và thằng Được đã tiêu thụ những món hàng các cậu đã cướp được để chúng tôi lấy lại trả cho người ta...

Cu Tèo cảm thấy khó nghĩ:

– Thừa tôi sợ rằng không thể lấy lại được vì họ đã bán rồi.

– Việc lấy lại được hay không thành vấn đề chính là tiêu diệt được những ổ đó. Tôi muốn hỏi cậu cậu đã làm ăn bao nhiêu chuyến rồi.

– Dạ thưa mới có ba chuyến.

– Chắc không?

– Tôi xin thề rằng tôi nói sự thật.

– Ba chiếc xe Honda?

– Dạ ba chiếc Honda.

Người cảnh sát lắc đầu chép miệng:

– Tôi chán các cậu quá. Các cậu càng ngày càng đáng. Nhưng thôi đã trót rồi thì bây giờ đoái công chuộc tội đi...

– Dạ tôi sẽ hết sức cố gắng.

– Bây giờ cậu khai với tôi hết những nơi nào các cậu đã bán xe nhé và khai rõ

tất cả những vụ cậu đánh cướp vào dịp nào, ngày nào trường hợp ra sao.

– Dạ ngày giờ có lẽ tôi không còn nhớ rõ nữa.

– Được cậu cứ khai chúng tôi có sổ sách quận này không thì quận khác một ngày biết bao nhiêu là người khai mất xe thế nào không có cậu.

Nga đứng dậy nàng vẫn vui vẻ hỏi lại Cu Tèo:

– Anh Minh có giận Nga không?

Cu Tèo lắc đầu:

– Tôi không hề giận cô, nhưng tới thật không dè...

– Không dè tôi là cớm phải không?

Nàng cười, tiếng cười nàng giòn tan

má nàng hồng lên, đôi mắt nàng long lanh nàng càng đẹp:

– Bạn sau anh có thấy người đẹp nên coi chừng, nhưng cũng may cho anh đó, anh đã gặp tôi, nếu anh gặp người khác thì anh mệt rồi, thôi từ nay trở đi anh không đi theo những thằng ấy nữa tôi là bạn anh, và tôi muốn rằng anh nên trở lại trường học..

– Vâng tôi cố gắng.

– Nếu má anh biết chuyện này chắc là bà buồn lắm.

Cu Tèo bỗng trở nên hốt hoảng. Nga lắc đầu:

– Bà chưa biết vì chúng tôi giữ kín nếu chúng tôi muốn cho bà biết cũng chẳng phải chuyện khó.

Cu Tèo thấy nóng ruột như cào:

– Xin cho đừng cho má tôi biết chuyện này.

– Anh cứ yên chí, nhưng nếu anh phản chúng tôi thì không phải chỉ có một má anh biết mà cả nước biết...

– Không...

– Thôi bây giờ anh chịu khó ngồi chơi đây nghe không, anh có điều gì khai với ống này thì cứ khai, tôi còn nhiều công chuyện chiều nay chúng ta gặp lại nhau, chúng ta có nhiều chuyện nói với nhau rồi tối hôm nay đúng mười hai giờ đêm anh chờ tôi về.

Cu Tèo hồi hộp lo lắng nhưng nó đành gật đầu, vì nó không biết nói sao hơn. Người cảnh sát đặt tờ giấy trước mặt Minh:

Nga đã ra khỏi phòng. Cu Tèo cố gắng giữ bình tĩnh:

– Vâng thưa ông tôi sẵn sàng khai tất cả.

– Anh hay khai cho thật, không được giấu diếm điều chi hết.

– Vâng, tôi xin khai.

– Trước hết tôi hỏi anh về tổ chức của anh với thằng Được mà anh được làm phó đảng.

– Dạ.

Người cảnh sát gạt đầu, cười mở:

– Anh cứ khai tự nhiên.

– Vâng, tôi sẽ khai những gì tôi biết tôi không giấu diếm chi cả vả lại các ông đã có đầy đủ hồ sơ về những hành động

của chúng tôi rồi giấu cũng vô ích.

Người cảnh sát đánh đúng tim đen của Cụ Tèo lên mặt kẻ cả.

– Anh nghĩ đúng, anh dùng điều thuốc đã ghiền đi.

Người cảnh sát quẹt lửa cho Tèo mỗi thuốc. Mùi thuốc Capstan quen thuộc đưa tâm trí nó trở lại dĩ vãng từ lúc nó trốn học, đi chơi với thằng Được, nó phổng con Hồng, sang bằng thằng Hai móm... nó quen với Nga nhất nhất đều hiện rõ trong óc nó. Nhưng nó biết khai những gì đây.

Nó nghĩ đến mẹ nó mẹ, nó mà biết chuyện này thì khổ tâm cho nó vô cùng tuy nó bỏ đi bụi đời du đãng nhưng về nhà trước mặt ba, má nó vẫn là một đứa học trò ngoan vì thà những người lỗi

xóm đàm tiếu về nó, má nó chỉ bán tín bán nghi có hỏi nó thì nó chỉ đáp gọn lỏn:

– Má tin họ à!

Nó vẫn suy nghĩ miên man. Điều thuốc cháy gần hết, người cảnh sát vẫn kiên nhẫn, đặt cây viết trên giấy trắng tinh chờ đợi. Đầu óc Tèo đang quay cuồng với bao nhiêu chuyện dồn dập vừa đến. Mỗi lời khai của nó là một lời kết tội của quan tòa.

Nó sợ hãi nghĩ đến ngày phải ra trước vành móng ngựa nào là những cặp mắt cú vọ nhìn nó như xoi mói, như thăm chửi như thương hại lại còn mấy thằng nhà báo chúng sẽ chụp hình đăng báo làm sao tránh cho ba má nó khỏi biết, sao được bây giờ.... Tiếng người cảnh sát vang lên cắt đứt luồng tư tưởng nó.

- Sao còn phải suy nghĩ.
- Tôi biết khai gì bây giờ.
- Khai tất cả.
- Khai tất cả?
- Phải. Anh cứ khai những gì anh biết.
- Nhưng ông có hứa là sau khi tôi khai xong, ông sẽ cho tôi trở về nhà...

Người cảnh sát quả quyết.

- Tôi cam đoan.
- Ông có đưa tôi ra tòa vì những việc chúng tôi làm không?

Người cảnh sát suy nghĩ giây lát:

- Cái đó còn tùy nếu anh khai thật không giấu diếm điều chi.

– Vâng tôi xin khai.

– Trước hết người cảnh sát lặp lại tôi hỏi anh về anh về tổ chức của Bích với thằng Được mà anh được làm phó đảng.

Cu Tèo cau mặt như suy nghĩ điều gì vô cùng quan trọng. Nó vẫn áy náy nghi ngờ không biết ông cò này có giữ lời hứa chẳng hay ông ta gạt để nó cung khai hết sau đó đưa nó vào tròng. Cu Tèo ngồi thờ người khiến viên cảnh sát giục:

– Thế nào anh có chịu khai không?

– Vâng, tôi sẽ nói để thầy rõ hết tất cả? Nhưng thầy hứa là đừng bỏ tù tôi?

Người cảnh sát mỉm cười, kế đặt bàn tay lên vai Cu Tèo ra điều thân mật rồi bảo:

– Anh yên tâm. Nếu anh thành thực

tiết lộ mọi chi tiết về chuyện làm ăn phi pháp của thằng Được thì tôi sẽ tìm cách gỡ tội cho anh.

Cu Tèo hỏi lại:

– Như thế có nghĩa là tôi vẫn bị thầy tổng giam chờ ngày ra tòa hay sao.

– Không anh hiểu lầm rồi tôi chỉ muốn anh làm một nhân chứng mà thôi anh khai xong tôi đề nghị thả anh ngay lập tức...

– Rồi sau đó...

– Sau đó anh tự do và chờ trát tòa đòi hỏi để trả lời những gì quan tòa cần biết.

Cu Tèo thở phào nhẹ nhõm. Nó nói:

– Vậy thì tốt quá! Tôi cảm ơn thầy đã giúp đỡ chỉ bảo cho điều hay lẽ phải.

– Vậy xin anh bắt đầu kể rành mạch từng chi tiết về thằng Được đi chứ.

– Dạ tôi xin trình bày hết thày nghe đây...

Kể Cu Tèo lần lượt nhớ lại từ buổi đầu quen biết với thằng Được dĩ vãng như một cuốn phim dài chiếu trên màn ảnh. Tất cả các hình ảnh hiện ra trong đầu óc Cu Tèo từ những vụ mần ăn bê bối cho đến chuyện thanh toán đổ máu giữa các băng bụi đời với băng của thằng Được, qua những chuyện giành giật, o mèò... nhất nhất Cu Tèo đều tường thuật tỉ mỉ, không thiếu sót mảy may nào cả. Riêng vấn đề tình cảm giữa Cu Tèo và con Hương không hiểu vì nguyên do nào nó lại cố ý giấu nhem.

Cụ Tèo định ninh giữ kín chuyện này dầu sao thì đó cũng là chuyện riêng

tư chẳng ăn nhập gì tới các chuyện đâm thuê chém mướn hay trộm cướp do thằng Được chủ mưu. Hóa cho nên Cu Tèo thỉnh thoảng lại ấp úng khiến người cảnh sát hồ nghi về những lời khai của nó. Tuy nhiên viên cảnh sát vẫn không tỏ vẻ khó chịu ông ta im lặng nghe Cu Tèo nói và cầm cây viết ghi lia lịa những sự việc quan trọng.

Trong khi đó Cu Tèo cứ thao thao nói tía lia cơ hồ như muốn thổ lộ tâm can từ bao lâu nay bị ray rức. Căn phòng lúc bấy giờ im lặng lạ thường. Cu Tèo ngừng lại kéo một hơi thuốc dài. Đầu óc nó như đang lơ lửng nó không bao giờ ngờ những chuyện ly kỳ như vậy. Người cảnh sát ghi tới đoạn sau xong thở dài nhẹ nhõm.

Đưa mắt quan sát sắc diện của Cu Tèo người cảnh sát nói:

– Tôi hy vọng lời khai của cậu sẽ hoàn toàn đúng và tôi cũng mong cậu giúp đỡ được phần nào cho chúng tôi trong vấn đề bài trừ tệ đoan xã hội.

Cu Tèo ngồi lặng thinh nó đang cố nhớ hết lại những tháng ngày qua nó đã làm ăn như thế nào và đột nhiên hình ảnh của con Hương lại hiện ra trước mắt.

Nó nghe tiếng con Hương nói văng vẳng đâu đây, nó buồn và hồi hận bất giác nó úp mặt và lòng bàn tay. Sự lặng im bây giờ thật là nhẹ nhàng, không như lúc đầu Cu Tèo mới bước vô đây. Người cảnh sát tôn trọng sự nghĩ suy của Cu Tèo, ông ta thông thả đọc lại từng lời của Cu Tèo.

Người cảnh sát đọc xong mấy tờ lời thú tội đúng lúc Cu Tèo ngẩng đầu lên, ông ta hỏi:

– Thế nào cậu Minh? Cậu đã khai hết hoàn toàn chưa?

Như người vừa qua một cơn mộng mị Cu Tèo giật mình:

– Dạ! Còn một vài điều nữa tôi vừa nghĩ ra.

– Thế là tốt quá, thật tôi không ngờ cậu lại giúp ích cho chúng tôi nhiều như vậy.

Cu Tèo kể cho người cảnh sát nghe những nơi ăn chốn ở chỗ tụ họp của đồng bọn, và điều làm cho người cảnh sát hài lòng nhất là việc Cu Tèo khai rõ chỗ Cu Tèo đến tìm ảo giác với ma túy cùng nơi trú ngụ kín đáo mà bọn chúng thường bắt gái về hành lạc tập thể.

Cu Tèo ngừng kể người cảnh sát nhìn kỹ khuôn mặt Cụ Tèo ông ta vừa cười vừa hỏi:

- Thế cậu đã ghiền ma túy chưa?
- Dạ chưa tôi chỉ có hút một lần.
- Sao cậu không hút nữa.
- Tại tôi cảm thấy mệt quá khi hút điều đầu.

Người cảnh sát cất tiếng cười vang.

- Cậu như vậy là có phước lắm đó nghe chớ tôi thấy ở đây bắt vô mười cậu như cậu đều ghiền hết tám chín mạng.

– Dạ tôi biết!

- Tôi nghĩ cậu cũng giỏi đấy chứ! Như người ta kể cậu ghiền lâu và nặng lắm.

Cu Tèo nhận thấy người cảnh sát nói hết sức đúng, trong băng của nó, của thằng Hai Móm thằng nào cũng nghiên không ít cũng nhiều. Đến nỗi cái con Hồng cũng say sưa với cần sa ảo giác.

Người cảnh sát cởi mở với Cu Tèo hết sức làm cho nó cảm thấy bớt lo sợ hơn. Nó hỏi:

– Lúc trước tại sao thầy không bắt.

Vẫn nụ cười tươi người cảnh sát đáp:

– Bắt cậu lúc đó à! Tụi tui đâu có ngu bắt lúc đó chỉ có một mình cậu mà thôi rồi mọi việc vẫn như cũ, an ninh làng xóm vẫn bị tụi nó đe dọa hoài.

Người cảnh sát tiếp luôn:

– Cậu kể tiếp cho tôi nghe về việc cậu hút cần sa ma túy.

– Tôi thú thật với ông nghe người ta nói chỉ hút chừng 6 điếu là con người cứ như bay bổng trong thế giới thần tiên, riêng tôi lần đầu tiên tôi đã kéo 8 điếu tôi chẳng tìm thấy cảm giác gì cả.

Người cảnh sát đăm chiêu:

– Kể cũng hơi lạ.

– Có điều... (Cu Tèo tiếp) nằm trong phòng mà nhìn người khác hút ngửi khói thuốc thì khoái thật.

Như tìm được chân lý, người cảnh sát thốt lên:

– Ấy đấy, ghiền hay không ghiền cũng do chỗ ấy mà ra.

Ông tiếp:

– Quả thật cậu có phước lắm tôi tin rằng từ đây cậu sẽ trở nên người tử tế.

– Nhờ sự giúp đỡ của các ông tôi cố gắng từ bỏ và tôi đích thân tiếp tay với các ông để văn hồi an ninh trong khu xóm.

– Cậu nói thật chứ cậu suy nghĩ kỹ chưa?

– Tôi nói thật, vì tôi chỉ có hai cách để chọn lựa, một là tiếp tục sống trong cảnh chém thuê, giết mướn như trước, hai là phải đi lính, chống lại những hoạt động tàn bạo do nhóm thằng Được, thằng Hai gây ra, chứ làm sao mà sống vô tư như thuở còn đi học được, tụi nó đâu có để mình yên.

Người cảnh sát vẫn yên lặng nghe tâm sự. Khi nó nói dứt ông ta có vẻ thành khẩn:

– Cậu suy nghĩ khá vững, mong rằng

cậu sẽ thành công, bây giờ cậu có thể ra về như tôi đã hứa.

Tèo bắt tay người cảnh sát, ra về với một niềm thơ thối hân hoan. Và tới chỗ để xe thì Nga đã chờ sẵn ở đó.

– Tôi chở cô về ngay bây giờ nhé.

– Thôi khỏi phiền anh.

– Thế kế hoạch?

– Anh khỏi bận tâm.

Nói tới đó, Nga chỉ chiếc xe bít bùng vừa trở tới.

– Nhìn xem những ai trong đó, anh Minh.

Qua ánh sáng mong manh của ngọn đèn trên vọng gác, Tèo thấy băng của thằng Được bị tóm không thiếu một

thằng, có đứa bị thương, bể mặt bể mũi.
Và toan tiến lại gần, Nga cản:

– Thôi kệ chúng. Bây giờ anh đưa tôi
đi phố rồi sẽ cho anh nghe mẻ lưới thành
công này!

